

จดหมายฝากของอัครทูตเปาโล
ถึงฟีเลโมน
และจดหมายฝากทั่วไปของยูดาส

โดย
ดร. โอลิเวอร์ บี กรีน
และ
นางโอลิเวอร์ บี กรีน

จดหมายฝากของเปาโลผู้เป็นอัครทูตถึง ฟีเลโมน

คำนำ

หนึ่งในหนังสือภาคพันธสัญญาใหม่ไม่กี่เล่มที่สามีมองว่าดีฉันไม่ได้เขียนอรรถาธิบายแบบเป็นทางการคือจดหมายฝากของเปาโลผู้เป็นอัครทูตถึงฟีเลโมน อย่างไรก็ตาม เราได้แต่งคำเทศนาเกี่ยวกับข้อ 17 และ 18 ของจดหมายฝากฉบับนี้ซึ่งเขาตั้งชื่อว่า “จงใส่น้ำไว้ในบัญญัติของข้าพเจ้า” และได้ใส่รวมไว้กับคำเทศนาอื่น ๆ ในหนังสือของเขาที่มีชื่อว่า พวกท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? (What Think Ye of Christ?) ความคิดและคำกล่าวที่ใช้ร่วมกันได้จากคำเทศนานั้นและจากอรรถาธิบายแบบที่ละเอียดของเขากลับมาเกี่ยวกับงานเขียนอื่น ๆ ของเปาโลถูกรวมเข้าใน “อรรถาธิบายฉบับจีว” เล่มนี้ ตลอดจนข้อมูลและความคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งถูกรวบรวมจากงานเขียนชิ้นอื่น ๆ ของเขาผ่านทางกรวิจัยแบบละเอียดโดยจอร์เจีย ฮอร์น หนึ่งในเพื่อนร่วมงานยาวนานของเราและดีฉัน นี้ไม่ได้เป็นงานเขียนเชิงศาสนศาสตร์แบบเจาะลึกแต่อย่างใด แต่การเตรียมเนื้อหาอภิปรายแบบที่ละเอียดซึ่งอิงตามคำสอนและคำเทศนาของสามีมองว่าดีฉัน เป็นการศึกษาค้นคว้าที่น่าสนใจและให้ผลตอบแทนในฝ่ายวิญญาณอย่างมาก ดีฉันขออธิษฐานว่ามันจะเป็นแบบนี้แก่คุณผู้อ่านหนังสือเล่มนี้เช่นกัน เพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

-นางโอลิเวอร์ บี กรีน

บทนำ

จดหมายฝากฉบับเล็กนี้เป็นหนึ่งในหนังสือห้าเล่มในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม (ซึ่งสี่เล่มอยู่ในภาคพันธสัญญาใหม่) ซึ่งมีเพียงบทเดียวเท่านั้น และในพระคำยี่สิบห้าข้อนี้ เรามีตัวอย่างเดียวเท่านั้นที่เหลือไว้ให้เราของจดหมายโต้ตอบแบบส่วนตัวของเปาโล เนื่องจากมันมีลักษณะเฉพาะตัวที่ส่วนตัวเอามาก ๆ มันจึงไม่ได้นำเสนอหลักคำสอนของคริสตจักร ไม่มีคำพยากรณ์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันให้เราได้เห็นหัวใจของอัครทูตผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ โดยแสดงให้เห็นถึงความห่วงใยของเขามีต่อผู้อื่นและความรักอันจริงใจของเขามีต่อคนเหล่านั้นที่เขาได้นำมาตั้งองค์พระผู้เป็นเจ้า กลวิธีและพระคุณที่เขาแสดงออกในการเขียนทำให้จดหมายฝากฉบับนี้เป็นแบบอย่างของความละมุนละม่อม ซึ่งทำให้จดหมายฝากฉบับนี้ถูกเรียกว่า “จดหมายฝากแสนสุภาพ” ถึงแม้ว่าภาษาที่ใช้มีลักษณะซุกงมมากที่สุด มันก็มีความซื่อตรงและจริงใจ โดยไม่พยายามที่จะปิดบังข้อเท็จจริงเหล่านั้นหรือลดทอนความผิดของโอรินิมัสเลย จดหมายสั้น ๆ ฉบับนี้ให้ภาพประกอบอันน่าทึ่งและน่าตื่นตะลึงอย่างแท้จริงของพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ผู้ล้มในบาป

หนังสือฟีเลโมนเป็นจดหมายฝากที่เขียนจากในคุกโดยอัครทูตเปาโล น่าจะในช่วงเวลาเดียวกันกับสถานที่เดียวกันกับจดหมายฝากของเขาถึงชาวโคโลสีและชาวเอเฟซัส นักรรณานิยายส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่ามันน่าจะถูกเขียนในช่วงปี ค.ศ. 61 หรือ 62 ในระหว่างที่เขาถูกจำคุกอยู่ในกรุงโรม เมื่อเขาได้รับอนุญาต “...ให้อาศัยอยู่คนเดียว พร้อมกับทหารคนหนึ่งที่คุมท่านไว้” (กิจการ 28:16)

ดังนั้นเขาจึงได้รับเสรีภาพมากพอสมควรซึ่งช่วยให้เขาสามารถเผยแพร่ข่าวประเสริฐได้ถึงแม้เขาอยู่ภายใต้การควบคุมของทหารก็ตาม โดยถูกจองจำติดกับทหารโรมานายหนึ่ง ข้อมือข้างหนึ่งของเขาถูกล่ามโซ่ติดกับข้อมือของทหารนายนั้น อันที่จริง เราถูกบอกกว่าเปาโล “ได้อาศัยอยู่เป็นเวลาสองปีเต็มในบ้านที่ท่านเช่าเอง และได้ต้อนรับทุกคนที่มาหาท่าน โดยประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนสิ่งเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเยซูคริสต์เจ้าด้วยความไว้เนื้อเชื่อใจทั้งสิ้น ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่ขัดขวางท่านเลย” (กิจการ 28:30,31) มันเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าเปาโลเทศนาในความปลอดภัยตรงนี้มากกว่าที่เขาเคยชิน เพราะว่าพวกศัตรูของเขาไม่สามารถปลุกระดมฝูงชนให้ต่อต้านเขาได้ และคนเหล่านั้นที่ไต่ถามเขาก็อ้างไม่ได้ว่าเขายึดเยียดตัวเองต่อพวกเขา นอกจากนี้ ขณะที่เนงานรับใช้แบบมิชชันนารีของเขา เขามักถูกห้ามไม่ให้เทศนาในพระนามของพระเยซู ในที่กักกันของพวกโรมแห่งนี้เขาได้รับอนุญาตให้เทศนาเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าได้ “ด้วยความไว้เนื้อเชื่อใจทั้งสิ้น ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่ขัดขวางท่านเลย” เขาคงมีความสุขมากกับอิสรภาพนี้ ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้เป็นอิสระก็ตาม!

อย่างไรก็ตาม บางคนคิดว่าจดหมายฝากเหล่านี้ถูกเขียนในระหว่างการจำคุกของเปาโลในเมืองซีซาร์ยา (กิจการ 24:23-27) ซึ่งบันทึกของพระคัมภีร์ไม่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับมันเลย นอกจากคำกล่าวของเฟลิกซ์ที่หวังว่าจะได้รับเงินจากเปาโลเพื่อที่เขาจะได้รับการปล่อยตัวจากคุก “จึงเรียกเปาโลมาบ่อย ๆ และสนทนากับเปาโล” (กิจการ 24:26) เราไม่ทราบอย่างอื่นอีกเกี่ยวกับช่วง “ปีเสียบ” เหล่านั้นในเมืองซีซาร์ยา

มีหลายคนเชื่อว่ากรุงโรมเป็นสถานที่สำหรับการเขียนหนังสือฟีเลโมน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราเห็นคำพยานของเปาโลในจดหมายของเขาถึงชาวฟิลิปปี ซึ่งถูกเขียนจากคุกเช่นกันแต่น่าจะในช่วงปีหลังจากจดหมายฝากเหล่านั้นถึงฟีเลโมน ชาวโคโลสี และชาวเอเฟซัส เขาเขียนถึงชาวฟิลิปปีว่า: “แต่ข้าพเจ้าปรารถนา

ให้พวกท่านเข้าใจ พี่น้องทั้งหลาย ว่าสิ่งเหล่านั้นที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ชาวประเสริฐแผ่
แพร่กว้างออกไป จนเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้าในพระคริสต์นั้นปรากฏทั่วตลอดพระราชวังและทั่วสถานที่
แห่งอื่น ๆ ทั้งสิ้น และพี่น้องมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความมั่นใจเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการของ
ข้าพเจ้า ก็มีใจกล้ามากยิ่งขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะนั้นโดยปราศจากความกลัว” (ฟป. 1:12-14)

จงสังเกต เปาโลกล่าวว่า “...เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้าในพระคริสต์นั้นปรากฏทั่วตลอด
พระราชวัง...” นี่คือการราชวังของจักรพรรดิโรม ตามที่ถูกล่ามโซ่ในบทที่ 4 ข้อ 22: “วิสุทธิชนเหล่านั้น
ทั้งหมดผากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่อยู่ในคริวเรือนของซีซาร์”

เป็นไปได้ว่า “คริวเรือนของซีซาร์” อาจรวมถึงญาติพี่น้องของจักรพรรดิผู้ซึ่งได้กลับใจรับเชื่อแล้ว
อย่างไรก็ตาม นักอรรถาธิบายส่วนใหญ่คิดว่าคนเหล่านี้ไม่ใช่สมาชิกครอบครัวแต่เป็นพวกคนรับใช้หรืออาจเป็น
พวกเจ้าหน้าที่ในราชสำนัก ในระหว่างที่เปาโลถูกจำคุกอยู่ ดูเหมือนจะสมเหตุสมผลว่าพระวจนะของพระเจ้า
คงจะทะลุทะลวงเข้าไปในคริวเรือนของซีซาร์แล้ว และเนื่องจากพระวจนะของพระเจ้าไม่กลับมาอย่างไร้ผล
มันก็คงพิสูจน์แล้วว่าสัมฤทธิ์ผลกระทั่งในพระราชวังนั้น นอกจากนี้ มันไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ว่าเปาโลได้รู้จัก
มักคุ้นกับสมาชิกหลายคนของคริวเรือนของซีซาร์ เพราะว่าเขาถูกคุมขังโดยทหารโรมนายหนึ่งตลอดยี่สิบสี่
ชั่วโมงต่อวัน และเราก็แน่ใจได้ว่าเขาเป็นพยานแก่ทหารยามเหล่านั้นทุกคน!

เนื่องจากทหารเหล่านั้นทำงานเป็นกะ เขาจึงมีโอกาสมหาศาลที่จะเป็นพยานแก่ทหารยามนายหนึ่ง
ก่อน และจากนั้นก็อีกนาย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาคงบอกครอบครัวและมิตรสหายของตนเกี่ยวกับนักโทษ
ที่ไม่ธรรมดาคนหนึ่งที่พูดตลอดทั้งวันเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าและของพระคริสต์องค์นั้นผู้ทรงช่วยให้รอด
และแม้ต้องเจอกับเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดเขาก็ดูเหมือนจะไม่เพียงเป็นสุขใจเท่านั้นแต่ยังรักชายผู้นั้นที่เขาถูกล่าม
โซ่ติดด้วย! จะว่าไปแล้วทหารคนที่ถูกล่ามโซ่ติดกับเปาโล ก็เป็นนักโทษของเปาโลอย่างแน่นอนพอ ๆ กับที่
เปาโลเป็นนักโทษของซีซาร์

อีกประเด็นหนึ่งที่สนับสนุนให้กรุงโรมเป็นสถานที่ที่หนังสือฟีเลโมนถูกเขียนก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าทิโมธี
อยู่กับเปาโล (ข้อ 1) ขณะที่เขียน เหมือนกับที่เขาอยู่ด้วยเช่นกันตอนที่หนังสือฟิลิปปีและโคโลสีถูกเขียน แต่
ไม่มีบันทึกเลยว่าทิโมธีเคยอยู่ในเมืองซีซาร์ริยา นอกจากนี้ ตามที่ข้อ 22 ของจดหมายฉบับนี้ถึงฟีเลโมนกล่าว ดู
เหมือนว่าเปาโลกำลังคาดหวังว่าจะได้รับการปล่อยตัวโดยเร็วจากคุก อาจเพราะเขามีกำลังใจที่ได้รับการปฏิบัติ
อย่างดีในระหว่างติดคุกอยู่ที่กรุงโรม แต่ในเมืองซีซาร์ริยาเขาถูกปฏิบัติอย่างทารุณยิ่งกว่า และไม่มีความคิดเรื่อง
การปล่อยตัวโดยเร็วเลย และเปาโลไม่ได้มีอิสรภาพเหมือนที่เขามีในกรุงโรมด้วย-อิสรภาพที่จะประกาศข่าว
ประเสริฐและต้อนรับมิตรสหายและผู้มาเยี่ยมคนอื่น ๆ และด้วยเหตุนี้ เขาจึงมีโอกาสน้อยลงที่จะได้ติดต่อ
สัมพันธ์กับไอเนสิมัส ซึ่งจดหมายฉบับนี้ถูกเขียนเกี่ยวกับเขา บนพื้นฐานของปัจจัยเหล่านี้ เราจึงได้ข้อสรุปว่า
เปาโลเขียนถึงฟีเลโมนจากการถูกจำคุกของเขาในกรุงโรม

เพราะถูกจำคุกอย่างไม่เป็นธรรม ถูกจับตาดูโดยทหารยามชาวโรมนายหนึ่ง-สภาพการณ์แวดล้อมต่าง
ๆ ที่คงทำให้ชายปกติธรรมดาคนหนึ่งรู้สึกสิ้นหวัง เปาโลประกาศข่าวประเสริฐด้วยความมั่นใจและความรู้สึก
มั่นคง เพราะอะไรกัน? เพราะว่าเขาตระหนักถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าในทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา เขามั่นใจว่า

“ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (รม. 8:28) และในระหว่างการจำคุกของเขาในกรุงโรม เปาโลได้ถูกใช้การโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อทำให้เอนสิมัสกลับใจรับเชื่อ ซึ่งผู้นี้เป็นทาสที่หลบหนีมาของฟีเลโมน เมื่อมีฎมหลังนี้อยู่ในใจ บัดนี้ขอให้เราศึกษาค้นคว้าจดหมายฉบับนี้ที่สั้นและมีความเป็นส่วนตัวมาก ๆ กัน

จดหมายฝากของเปาโลผู้เป็นอัครทูตถึงฟีเลโมน

- 1:1 เปาโล ผู้เป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์ กับทิโมธีน้องชายของพวกเรา ถึง ฟีเลโมน ผู้เป็นที่รักอย่างยิ่งและเพื่อนร่วมงานของพวกเรา
- 1:2 และถึงนางอับเปียผู้เป็นที่รักของพวกเรา และอาร์คิปัสผู้เป็นเพื่อนทหารของพวกเรา และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของท่าน
- 1:3 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
- 1:4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า โดยเอ่ยถึงท่านเสมอในคำอธิษฐานต่าง ๆ ของข้าพเจ้า
- 1:5 โดยได้ยินถึงความรักและความเชื่อของท่านซึ่งท่านมีต่อพระเจ้าและต่อบรรดาวิสุทธิชน
- 1:6 เพื่อการมีส่วนร่วมแห่งความเชื่อของท่านจะก่อให้เกิดผลโดยการรับรู้สิ่งดีทุกอย่าง ซึ่งมีอยู่ในท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์
- 1:7 ด้วยว่าพวกเรามีความปีติยินดีและการปลอบใจเป็นอย่างยิ่งในความรักของท่าน เพราะจิตใจของพวกวิสุทธิชนก็สดชื่นโดยท่าน น้องเอ๋ย
- 1:8 เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีใจกล้ามากในพระคริสต์ที่จะสั่งท่านให้กระทำการซึ่งเหมาะสม
- 1:9 ถึงอย่างนั้นเพราะเห็นแก่ความรัก ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านดีกว่า โดยเป็นคนเช่นนี้คือเปาโล ผู้ชราแล้ว และบัดนี้เป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์ด้วย
- 1:10 ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านด้วยเรื่องโอเนสิมัส ลูกของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า
- 1:11 ซึ่งเมื่อก่อนนั้นไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและแก่ข้าพเจ้า
- 1:12 ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ส่งกลับมาอีก เหตุฉะนั้นท่านจงรับเขาไว้ คือผู้เป็นดวงจิตของข้าพเจ้าที่เดียว
- 1:13 ผู้ซึ่งข้าพเจ้าใคร่จะให้อยู่กับข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้รับใช้ข้าพเจ้าแทนท่าน ในเครื่องพันธนาการแห่งข่าวประเสริฐนั้น
- 1:14 แต่ข้าพเจ้าจะไม่กระทำการใดลงไปโดยยังไม่ทราบความคิดเห็นของท่าน เพื่อการทำประโยชน์ของท่านจะไม่เหมือนกับว่าเป็นเพราะความจำเป็น แต่เป็นด้วยความเต็มใจ
- 1:15 ด้วยว่าบางทีเขาจึงจากไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อท่านจะได้รับเขากลับคืนมาตลอดไป
- 1:16 บัดนี้มีใช้ในฐานะผู้รับใช้แล้ว แต่ดียิ่งกว่าผู้รับใช้ เป็นพี่น้องที่รัก โดยเฉพาะแก่ข้าพเจ้า แต่เป็นมากยิ่งขึ้นกว่านั้นแก่ท่านสักเพียงใด ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า
- 1:17 เหตุฉะนั้นถ้าท่านนับว่าข้าพเจ้าเป็นหุ้นส่วน ก็จงรับเขาไว้เหมือนอย่างตัวข้าพเจ้าเอง
- 1:18 ถ้าเขาได้กระทำความผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่าน จงคิดเอาจากบัญชีของข้าพเจ้าเถิด
- 1:19 ข้าพเจ้า เปาโล ได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้คืนให้ แม้ว่า ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า แม้แต่ตัวของท่านเอง
- 1:20 ใช่แล้ว น้องเอ๋ย จงให้ข้าพเจ้ามีความปีติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะท่านเถิด จงให้จิตใจของข้าพเจ้า

สดชื่นในองค์พระผู้เป็นเจ้า

1:21 โดยมีความไว้นือเชื่อใจในการเชื่อฟังของท่าน ข้าพเจ้าจึงได้เขียนมาถึงท่าน โดยรู้ว่าท่านจะกระทำยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าพูดเสียอีก

1:22 แต่พร้อมกันนี้ ขอท่านจัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าโดยทางคำอธิษฐานต่าง ๆ ของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะถูกมอบไว้แก่พวกท่าน

1:23 เปาปาร์ส ผู้เป็นนักโทษร่วมกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์ ได้ฝากความคิดถึงมายังท่าน

1:24 มาระโก อาริสทาร์คัส เดมาส ลูคา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน

1:25 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา จงดำรงอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

ข้อ 1 และ 2: “เปาโล ผู้เป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์ กับทิโมธีน้องชายของพวกเรา ถึง ฟิเลโมน ผู้เป็นที่รักอย่างยิ่งและเพื่อนร่วมงานของพวกเรา และถึงนางอับเฟียผู้เป็นที่รักของพวกเรา และอารคิปัสผู้เป็นเพื่อนทหารของพวกเรา และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของท่าน”

“เปาโล ผู้เป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์...” เราควรหมายเหตุไว้ว่าเปาโลแนะนำตัวในที่นี้ เหมือนกับในจดหมายฝากของเขาที่เขียนถึงชาวเธสะโลนิกาและชาวฟิลิปปี โดยไม่เรียกตัวเองว่า “อัครทูตคนหนึ่ง” เขาไม่มีทั้งความปรารถนาหรือความจำเป็นที่จะต้องยืนหยัดบนศักดิ์ศรีของเขาและใช้สิทธิอำนาจของเขาในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง ตรงกันข้าม เขาเขียนดูเพื่อนถึงเพื่อน และเนื่องจากเขากำลังเขียนเพื่อทาสคนหนึ่ง เขาจึงเอาตัวเองมาเข้าอยู่ในตำแหน่งที่สอดคล้องกันและจัดประเภทตัวเองในที่นี้ (และอีกครั้งในข้อ 9) ว่าเป็น “นักโทษคนหนึ่ง” โดยพูดถึง “เครื่องพันธนาการ” ของเขาเช่นกันในข้อ 10 และ 13 แต่เปาโลไม่ใช่ นักโทษคนหนึ่ง เพราะก่ออาชญากรรมใด เขาเป็น “นักโทษคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์” นั่นคือ เพื่ออุดมการณ์ของพระคริสต์ เขาจึงติดคุกอยู่ เขากล่าวแก่คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เกี่ยวกับการที่มี “บรรดารอยเขี้ยวเก็นขนาด ในการถูกจำคุกก็ยิ่งกว่า” (2 คร. 11:23) ซึ่งบอกเป็นนัยว่าเขาเคยติดคุกมาบ่อยครั้งกว่าที่มีบันทึกลงไว้ เขาเขียนถึงไซ่ตรวนและเครื่องพันธนาการของเขาและตัวเขาเองในฐานะนักโทษคนหนึ่งในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ เช่นกัน:

ถึงชาวเอเฟซัส เขาเขียนเกี่ยวกับตัวเองว่าเป็น “นักโทษของพระเยซูคริสต์” (3:1); “นักโทษขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (4:1) และ “ทูตที่อยู่ในเครื่องพันธนาการ” (6:20) ในบทแรกของหนังสือฟิลิปปี เขากล่าวถึง “เครื่องพันธนาการ” ของเขาในข้อ 7,13,14 และ 16 ถึงชาวโคโลสีเขาเขียนคำวิงวอนนี้: “จงข่มขี้กเขม้นในการอธิษฐาน และจงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยการขอบพระคุณ โดยที่พร้อมกันนี้อธิษฐานเพื่อพวกเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้โปรดเปิดประตูแห่งการกล่าวไว้ให้พวกเรา เพื่อที่จะกล่าวข้อสลับของพระคริสต์ ซึ่งเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าอยู่ในเครื่องพันธนาการด้วย” (4:2,3) และเขาปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนั้นด้วยถ้อยคำเหล่านี้ในข้อ 18: “...จงระลึกถึงเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า...” ถึงคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้น เขาเขียนว่า “พวกท่านได้มีใจกรุณาต่อข้าพเจ้าในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า...” (ฮบ. 10:34) และในถ้อยคำสุดท้ายที่ถูกบันทึกไว้ของเขา ซึ่งถูกเขียนในจดหมายฝากฉบับที่สองถึงทิโมธีของเขา ผู้เป็น “บุตรที่รักยิ่ง” ของเขา เปาโลเขียนไว้ว่า: “เหตุฉะนั้นท่านอย่าละอายคำพยานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา หรือของตัวข้าพเจ้าผู้เป็นนักโทษของ

พระองค์...” (1:8) “ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของไอเนสิโฟรัสเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าสิ้นใจบ่อย ๆ และไม่ละอายต่อโชครวนของข้าพเจ้าเลย” (1:16) “จงระลึกว่าพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายของดาวิด ได้ทรงถูกขบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้านั้น เพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนความทุกข์ยาก เหมือนอย่างผู้กระทำความชั่วร้าย จนกระทั่งถูกล่ามโซ่ แต่พระวาระของพระเจ้านั้นไม่ถูกล่ามโซ่” (2:8,9) ไม่เลยครับ ถึงแม้ว่าเขาถูกจองจำด้วยโชครวน ข่าวสารของเขาก็ไม่ถูกล่ามโซ่ เขาเทศนาพระวาระนั้นอย่างสัตย์ซื่อเมื่อใดก็ตามและแห่งหนใดก็ตามที่โอกาสเอื้ออำนวย

“...กับทิโมธีน้องชายของเรา...” มีการชี้ให้เห็นไปแล้วว่าทิโมธีอยู่กับเปาโลเช่นกันตอนที่เขาเขียนจดหมายฝากถึงชาวฟิลิปปีและชาวโคโลสี อย่างไรก็ตาม ในจดหมายเหล่านั้น ตัวสะกดแบบกรีก “ทิโมเธออส” ถูกใช้ แทนที่จะใช้รูปแบบคำอังกฤษ “ทิโมธี” ซึ่งนี้มีความหมายว่า “การให้เกียรติพระเจ้า” ทิโมธีได้เริ่มเดินทางกับเปาโลใกล้ตอนต้นของการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองของเขา ตามที่กล่าวไว้ในกิจการ 16:1-3 ที่เราอ่านว่าเปาโลได้มายัง “เมืองเดอโรบีกับเมืองลิสตรา และคูเถติ มีสาวกคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นชาติยิว และเชื่อแล้ว แต่บิดาของเขาเป็นชาติกรีก ซึ่งได้รับการรายงานอย่างดีจากพวกพี่น้องที่อยู่ที่นี่ที่เมืองลิสตรา และเมืองอีโคเนียม เปาโลอยากจะให้ทิโมธีไปพร้อมกับท่าน...” ทิโมธีเป็นคำพยานที่ดี เขาได้เติบโตในพระคุณ ความเชื่อของเขาได้เพิ่มพูนขึ้น เขากำลังเดินกับองค์พระผู้เป็นเจ้าและเขาเป็นคนหนุ่ม ดังนั้นเปาโล ซึ่งต้องการผู้ช่วยคนหนึ่ง จึงเลือกทิโมธีให้เป็นเพื่อนร่วมเดินทางและเพื่อนร่วมทำการของตน

ตอนที่เปาโลเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรกของตน เขาไปเยือนเมืองลิสตราและพื้นที่โดยรอบ ซึ่งเป็นที่ ๆ เขา “ประกาศข่าวประเสริฐ” และรักษาคนขาพิการคนหนึ่งให้หาย และจากนั้นก็ถูกเอาหินขว้างและถูกทิ้งไว้เพราะคิดว่าตายแล้ว (กิจการ 14:6,19) แต่เขายังไม่ตาย และวันถัดมาเขาและบารนาบัสก็เดินทางต่อไปยังเมืองเดอโรบีเพื่อเทศนาและสั่งสอน และจากนั้นก็ย้อนรอยกลับไปยังเมืองลิสตราและเมืองอื่น ๆ “โดยกระทำจิตใจทั้งหลายของพวกสาวกให้มั่นคง และเตือนสติพวกเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อนั้น...” (กิจการ 14:22)

เราไม่ทราบว่ามีกี่คนได้กลับใจรับเชื่อในเมืองลิสตรา แต่ที่ว่ามีจิตวิญญาณหลายดวงได้รับความรอดก็ปรากฏชัดเจนจากพระคำข้อนี้ และนี่น่าจะเป็นตอนที่เปาโลมีความชื่นบานในการชี้นำทิโมธีคนหนุ่มให้มาถึงพระคริสต์ ถึงอย่างไรแล้ว ทิโมธีก็เป็นผู้ที่กลับใจรับเชื่อของเปาโลอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะเขาเรียกเขาว่าเป็น “บุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อนั้น” (1 ทธ. 1:2) และมันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ทิโมธีได้เห็นการถูกเอาหินขว้างของเปาโล โดยเขาอาจอยู่ใน “พวกสาวก” กลุ่มนั้นที่ “ได้ยืนล้อมรอบท่าน” หลังจากการเอาหินขว้างนั้น (กิจการ 14:20)

เราทราบว่าทั้งคุณแม่และคุณยายของทิโมธีเป็นคริสเตียน เพราะเปาโลเขียนถึงทิโมธีเกี่ยวกับ “ความเชื่ออันแท้นั้นซึ่งมีอยู่ในท่าน ซึ่งก่อนอื่นเลยนั้นได้มีอยู่ในโลอิสยาห์ของท่าน และยูนิสมาธาของท่าน และข้าพเจ้าเชื่อมั่นมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านเช่นกัน” (2 ทธ. 1:5) สตรีสองท่านนี้ได้มีความสัตย์ซื่อในการอบรมสั่งสอนเขาในความเชื่อแบบคริสเตียนนั้น เพราะเปาโลเขียนในเวลาต่อมาว่า “แต่ท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งเหล่านั้นที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง โดยทราบว่าท่านได้เรียนรู้มาจากผู้ใด และตั้งแต่เด็กมา ท่านได้รู้พระคัมภีร์

อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถทำให้ท่านมีสติปัญญาไปสู่ความรอดโดยทางความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” (2 ทธ. 3:14,15)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทิโมธีพิสูจน์ตัวว่าเป็นทุกอย่างที่เปาโลปรารถนาในตัวเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง และเปาโลจึงตั้งเขาให้ทำงานรับใช้ (1 ทธ. 4:14; 2 ทธ. 1:6) ในจดหมายของเขาถึงชาวฟิลิปปี เปาโลเขียนเกี่ยวกับทิโมธีว่า “...คุณบุตรร่วมกับบิดา เขาก็ได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐ” (ฟป. 2:22) แต่ถึงแม้ว่าเปาโลคิดถึงทิโมธีอย่างเปี่ยมด้วยความรักในฐานะ “บุตรที่รักอย่างยิ่ง” ของตน (2 ทธ. 1:2) ทิโมธีก็เป็นยิ่งกว่านั้น เขาเป็นน้องชายในพระคริสต์ของเปาโล ซึ่งช่วยเหลืออัครทูตท่านนี้ในงานของอีกฝ่าย โดยตัวเขาเองเป็นที่รักยิ่งนักต่อเปาโลในหลาย ๆ ด้าน ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่ในพระคำข้อแรกเลยของจดหมายฝากฉบับนี้ถึงฟีเลโมน เปาโลพูดถึงเขาว่า “ทิโมธีน้องชายของพวกเรา”

จดหมายฉบับนี้ถูกส่งถึง “ฟีเลโมน ผู้เป็นที่รักอย่างยิ่งและเพื่อนร่วมงานของพวกเรา” เป็นอันดับแรก เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับชายผู้นี้ นอกจากสิ่งที่เราเรียนรู้ได้จากจดหมายฝากฉบับนี้เอง เรากล่าวได้เพียงว่าการศึกษาค้นคว้างานเขียนต่าง ๆ ของเปาโลเปิดเผยว่า มันไม่ใช่เรื่องผิดปกติสำหรับเขาที่จะพรรณนาถึงมิตรสหายและผู้ช่วยทั้งหลายของเขาโดยใช้คำเรียกที่เปี่ยมด้วยความรักเช่นนั้นเหมือนที่เขาใช้ในที่นี้กับฟีเลโมน

“...และถึงนางอับเฟียผู้เป็นที่รักของพวกเรา” ซึ่งสันนิษฐานได้ว่าเป็นภรรยาของฟีเลโมน “และอาร์คิปัสผู้เป็นเพื่อนทหารของพวกเรา...” เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าอาร์คิปัสเป็นบุตรชายของฟีเลโมนและนางอับเฟีย ถึงแม้ไม่มีกล่าวถึงเรื่องนี้ในพระคำข้อนี้ก็ตาม มีการกล่าวถึงชายผู้นี้เพียงครั้งเดียว และนี่ก็ถูกพบในโคโลสี 4:17 ที่เปาโลเขียนไว้ว่า: “และจงกล่าวแก่อาร์คิปัสว่า “จงเอาใจใส่ต่อการรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้า ที่ท่านจะกระทำให้สำเร็จ” ข้อพระคำสั้น ๆ ตอนนี้นำให้การเจาะลึกเพิ่มเติมสำหรับการศึกษา ค้นคว้าในตอนนี้อีก เราเหมือนจะระบุตัวตำแหน่งที่ตั้งของฟีเลโมนที่เมืองโคโลสี เพราะว่าอาร์คิปัสที่อยู่กับฟีเลโมนและเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรชาวโคโลสีเช่นกัน เราเรียนรู้ด้วยว่าอาร์คิปัสมี “งานรับใช้” บางอย่างซึ่งเขา “ได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า” มีการคาดเดากันหลากหลายรูปแบบ โดยเหล่านักอรรถาธิบายว่า “งานรับใช้” ของเขาเป็นงานส่วนของผู้ช่วย ผู้ดูแล หรือผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ

“...และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของท่าน” นี้ดูเหมือนจะบ่งชี้ผู้เชื่อกลุ่มนั้นซึ่งมาประชุมกันในบ้านของฟีเลโมนเพื่อนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า มันไม่ใช่เรื่องผิดสามัญในช่วงแรก ๆ ของคริสตจักร-และมันไม่ผิดธรรมดาเช่นกันกระทั่งในตอนนี-ที่ผู้เชื่อกลุ่มหนึ่งจะมาพบปะกันในบ้านส่วนตัวเพื่อจัดประชุมนมัสการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามที่ไม่มีอาคารสำหรับจัดประชุมคริสตจักรเป็นประจำ คริสตจักรทั้งหลายที่เพิ่งถูกก่อตั้งมา ปกติแล้วมีการเริ่มต้นของพวกเขาในบ้านส่วนตัวทั้งหลาย

ข้อ 3: “ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

นี่เป็นคำคำนับตามธรรมเนียมปกติของเปาโลในจดหมายฝากเกือบทุกฉบับของเขา แต่ในจดหมายฝากถึงทิโมธีและที่ติดคำว่า “พระเมตตา” ถูกเพิ่มเข้ามา: “ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุข” อย่างไรก็ตาม จงสังเกตว่าพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงระมัดระวังมาก ๆ ที่จะใส่ทุกคำในตำแหน่งที่ถูกต้องของมันในพระวจนะของ

พระเจ้า และ “พระคุณ” มาก่อนเสมอ เพราะว่าหากปราศจากพระคุณของพระเจ้า ก็ไม่มีความรอด ไม่มีการไถ่ และดังนั้นจึงไม่มีสันติสุขกับพระเจ้า อย่างไรก็ตาม หากมีประสบการณ์กับพระคุณในหัวใจ สันติสุขก็ตามมาโดยอัตโนมัติ เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำคำนี้ “ขอพระคุณ...และสันติสุข” รวมคำที่ทักทายประจำวันปกติของพวกกรีกและพวกฮีบรูเข้าด้วยกัน เพราะว่าคำทักทายของคนต่างชาติตามปกติคือ “พระคุณ” ขณะที่พวกยิวทักทายซึ่งกันและกันด้วย “ซาโลม” ซึ่งเป็นคำฮีบรูที่แปลว่าสันติสุข เนื่องจากผู้เชื่อทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์ เปาโลจึงรวมทุกคนที่เป็นผู้เชื่อไว้ในคำคำนี้ของตน ไม่ว่าจะเป็พวกยิวหรือพวกต่างชาติ

คำสำคัญของเปาโลคือพระคุณ และนั่นคือข่าวประเสริฐที่เขาเทศนา ไม่ว่าจะแกยิวหรือต่างชาติ ทาสหรือไท รวยหรือจน พระคุณคือ ความโปรดปรานของพระเจ้าที่เหล่าคนบาปที่สมควรตกนรกไม่สมควรได้รับ และมันเป็นสิ่งที่เราใช้คุณความดี ลงแรง หรือซื้อมาได้-และไม่อาจรับมาได้โดยหนทางอื่นใดนอกจากโดยทางความเชื่อในพระเจ้า พระคุณกลายเป็นการถือกรรมสิทธิ์ภายในอย่างหนึ่งของผู้เชื่อเช่นกันทันทีที่เขาใช้ความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ซึ่งสำแดงตัวมันเองออกมาในฐานะเป็นวิญญานและนิสัยของชีวิตของผู้เชื่อคนนั้น เปาโลบอกที่ตีตว่าพระคุณของพระเจ้าซึ่งนำความรอดมาให้กลายเป็นครูของเราเช่นกัน “โดยสอนพวกเรว่า โดยการละทิ้งการธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่อิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์ ผู้ได้โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการงานที่ดีทั้งหลาย” (ทิตัส 2:11-14)

การแสดงออกขั้นสูงสุดแห่งพระคุณของพระเจ้าได้ถูกแสดงออกแล้วในการสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้า และหากไม่มีความมรณานัน ก็ไม่อาจมีสันติสุขได้ เครื่องมือที่ยิ่งใหญ่แห่งสันติสุขคือ ความมรณาของพระเยซูบนกางเขนนั้น ด้วยว่าพระองค์ทรง “ทำให้เกิดสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์” (คส. 1:20) ไม่มีสิ่งใดบนแผ่นดินโลกที่มีค่ามากกว่าสันติสุข พระเยซูตรัสว่า “เราขอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่านทั้งหลาย เราให้แก่ท่านทั้งหลายไม่เหมือนที่โลกให้...” (ยอห์น 14:27) สันติสุขเป็นสิ่งที่เราซื้อไม่ได้ ใช้คุณความดีแลกไม่ได้ และไม่อาจบรรลุได้นอกจากโดยพระคุณของพระเจ้า

พระคุณและสันติสุขมาอย่างเท่าเทียมกัน “จากพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า” พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นแหล่งที่มาของพระคุณและสันติสุข เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่รักเรายิ่งนักจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา แต่พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดนั้นทรงเป็นสื่อกลางซึ่งโดยทางพระองค์พระคุณและสันติสุขได้ลงมาสู่มนุษย์ โลกไม่สามารถให้พระคุณหรือสันติสุข และสภาพการณ์แวดล้อมทั้งหลายหรือเพื่อนฝูงก็ไม่สามารถนำพระคุณหรือสันติสุขมาให้ได้ ทั้งสองสิ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาเท่านั้น โดยทางพระเยซูคริสต์ ข้อเท็จจริงนี้เป็นคำพยานที่เด่นชัดแห่งสวรรค์ที่รับรองความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์เจ้า ซึ่งในพระองค์ “ความเต็มเปี่ยมทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้านั้นดำรงอยู่ในฝ่ายร่างกาย” (คส.

2:9) พระคุณของพระเจ้าคือสรุปรวมทั้งหมดของพระพรทุกประการเหล่านั้นที่ถูกประทานให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลาย อย่างอิสระและอย่างเต็มพระทัยเช่นนั้นโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผ่านทางพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ และสันติสุขเป็นสรุปรวมทั้งหมดของพระพรฝ่ายวิญญาณทุกประการซึ่งถูกรับเอาโดยมนุษย์และถูกประสบโดยผู้เชื่อทั้งหลายในพระเยซูคริสต์ สันติสุขคือพระคุณในผลอันเต็มเปี่ยมของมัน มันเป็นการทำให้เป็นจริงอันเต็มเปี่ยมที่สุดแห่งผลและประโยชน์เหล่านั้นของพระคุณ

ข้อ 4: “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า โดยเอ่ยถึงท่านเสมอในคำอธิษฐานต่าง ๆ ของข้าพเจ้า”

“ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า...” ก่อนอื่นขอให้ผมชี้ให้เห็นว่ามันเป็นอภิสิทธิ์อันเปี่ยมสุขของทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าที่จะพูดถึงพระเจ้าว่าเป็น “พระเจ้าของข้าพเจ้า” เหมือนอย่างที่เราสามารถกล่าวร่วมกับผู้แต่งเพลงสดุดีได้ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูของข้าพเจ้า” (เพลงสดุดี 23:1) แน่ทีเดียว พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการเนรมิตสร้าง พระเจ้าแห่งเอกภพ แต่พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าของบุคคลผู้นั้นที่วางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดเช่นกัน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า

คำว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า” เปิดเผยให้เห็นทัศนคติแห่งหัวใจของอัครทูตเปาโลที่เราคุ้นเคยดี ซึ่งเป็นทัศนคติที่เขาแสดงออกอยู่บ่อยครั้ง อันที่จริง ถ้อยคำแห่งการขอบพระคุณและการสรรเสริญแด่พระเจ้าถูกพบในสองสามข้อแรกในงานเขียนเกือบทุกชิ้นของเขา ถ้อยคำเหล่านั้นมีนัยสำคัญมากยิ่งขึ้นไปอีกในทันทีเมื่อเราหยุดเพื่อพิจารณาว่าเปาโลอยู่ที่ไหนตอนที่เขากำลังเขียนถึงฟีเลโมน เขาได้สละสิ่งสารพัดเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ และบัดนี้เขาติดคุกอยู่เพราะการประกาศข่าวประเสริฐนั้น แต่ถึงแม้ว่าเขาถูกล่ามโซ่ติดกับทหารโรมานายหนึ่ง เขาก็ยังขอบพระคุณพระเจ้าได้อยู่ และการมีใจขอบพระคุณของเขาในกรณีนี้ก็ดูเหมือนจะเชื่อมโยงกับรายงานข่าวที่เขาได้ยินมาเกี่ยวกับเพื่อนของเขา (ข้อ 4) “...โดยเอ่ยถึงท่านเสมอในคำอธิษฐานต่าง ๆ ของข้าพเจ้า” นักรรณธิดาบางท่านเสนอแนะว่าคำว่า “เสมอ” ในที่นี้จริง ๆ แล้วเป็นส่วนแรกของพระคำข้อนี้ และดังนั้นมันจึงน่าจะอ่านว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอโดยเอ่ยถึงท่านในคำอธิษฐานต่าง ๆ ของข้าพเจ้า” อย่างไรก็ตาม บางคนเชื่อว่า “เสมอ” อาจใช้ได้ทั้งสองที่และแน่นอนว่าจะเป็นตรงไหน มันก็ได้ความหมายที่ดีและสอดคล้องกับคำสอนของพระคำข้อนี้ เมื่อนี้เป็นความจริง ผมจึงไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงพระคำข้อนี้ตามที่มันถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ของเรา

ความรู้สึกที่ถูกแสดงออกโดยเปาโลในพระคำข้อนี้ก็ถูกแสดงออกเช่นกันในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ ของเขา ทั้งที่เขียนถึงบุคคลต่าง ๆ และถึงคริสตจักรต่าง ๆ ยกตัวอย่างเช่น ในจดหมายฝากของเขาที่ส่งถึงชาวโคโลสซี ซึ่งถูกเขียนและถูกส่งมอบประมาณเวลาเดียวกันกับจดหมายฉบับนี้ถึงฟีเลโมน เขาเขียนว่า “พวกเราขอบพระคุณพระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ” (คส. 1:3) ดังนั้นเราจึงเห็นว่ามันเป็นแบบแผนแห่งชีวิตของเปาโล นิสัยประจำวันของเขา แม้กระทั่งในคุกของโรมที่อยู่ห่างไกลนั้น ที่จะอธิษฐานต่อเนื่องเพื่อฟีเลโมนและเพื่อผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสซี (และสถานที่แห่งอื่น ๆ เช่นกัน) ซึ่งเขามีความห่วงใยในพวกเขาอย่างลึกซึ้งยิ่งนัก เขาอุ้มพวกเขาไว้แนบดวงใจของเขาเสมอ และจากใจของเขาเขาอุ้มพวกเขาไปยังพระที่นั่งแห่งพระคุณในคำอธิษฐานที่ไม่หยุดหย่อน โดย

กล่าวถึงพวกเขาแบบเอ่ยชื่อในคำอธิษฐานต่าง ๆ ของเขา เขาผู้ซึ่งได้ทนทุกข์หลายสิ่งเช่นนั้นเพื่ออุดมการณ์ของพระคริสต์และบัดนี้ก็ติดคุกอยู่ด้วยซ้ำเพื่อรอคอยการไต่สวนที่จะตัดสินชีวิตของเขา กระนั้นเขาก็ดูเหมือนห่วงใยผู้อื่นมากกว่าและมีใจอธิษฐานเพื่อพวกเขามากกว่าเพื่อตัวเอง นี่น่าจะทำให้พวกเราส่วนใหญ่ละอายใจที่เรียกตัวเองว่าคริสเตียน!

หลังจากที่เปาโลและสิลาสถูกทุบตีอย่างหนักและถูกจำคุกที่เมืองฟีลิปปี ก็ไม่มีบันทึกเลยว่าพวกเขาโอตครวญและพร่ำบ่นเกี่ยวกับสถานการณ์ของตนเอง ไม่เลยครับ เราอ่านว่า “ตอนเที่ยงคืน เปาโลกับสิลาสก็อธิษฐาน...” (กิจการ 16:25) ในตอนนั้นเปาโลเป็นคนชอบอธิษฐาน และเห็นได้ชัดว่าเขาใช้เวลาเยอะในการอธิษฐานในการติดคุกที่กรุงโรมนี้ต่อไป นั่นเป็นสิ่งหนึ่งที่คุณเชื่อสามารถทำได้ไม่ว่าเขาอยู่ที่ไหนก็ตาม คริสเตียนบางคนวันนี้พร่ำบ่นเกี่ยวกับความไม่สะดวกแม้เพียงเล็กน้อยหรือแนวโน้มที่จะถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ และในยุคสมัยที่เย็นชาและเห็นแก่ตัวนี้ที่เรามีชีวิตอยู่ ดูเหมือนว่าผู้เชื่อน้อยคนจริง ๆ มีเวลาหรือไม่ก็ความปรารถนาที่จะอธิษฐานเพื่อเพื่อนผู้เชื่อด้วยกัน ผมแน่ใจว่าบาปที่คริสเตียนส่วนใหญ่กระทำวันนี้คือ การขาดการอธิษฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อคริสเตียนคนอื่น ๆ แน่แน่นอนว่าผู้เชื่อทุกคนเผชิญหน้ากับพญามารตนเดียวกัน การทดลองแบบเดียวกัน ความปวดร้าวใจแบบเดียวกัน และเราต้องรับบทเรียนหนึ่งจากเปาโล เราต้องอธิษฐานเผื่อกันและกัน แลกบริการของกันและกันและร่วมแบ่งปันความเศร้าโศกของกันและกัน

ข้อ 5: “โดยได้ยินถึงความรักและความเชื่อของท่านซึ่งท่านมีต่อพระเยซูเจ้าและต่อบรรดาวิสุทธิชน”

พระคำข้อนี้ให้เหตุผลสำหรับใจชอบพระคุณของเปาโลที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 4 แม้เขาติดคุกอยู่ เขาก็ได้รับรายงานข่าวที่ดีเกี่ยวกับ “ความรักและความเชื่อ” ของฟีเลโมน น่าจะผ่านทางโอเนสิมัส หรือเขาอาจได้รับข่าวนั้นจากเอปาฟรัส ผู้ซึ่งได้รายงานให้เปาโลทราบเกี่ยวกับคริสตจักรนั้นที่เมืองโคโลสี (คส. 1:4,8) เอปาฟรัสถูกกล่าวถึงในข้อ 23 ของการศึกษาค้นคว้าตอนนี้ของเราในฐานะ “นักโทษร่วมกับข้าพเจ้า (เปาโล) ในพระเยซูคริสต์”

“ความรัก” ของฟีเลโมนในพระคำข้อนี้ “มีต่อบรรดาวิสุทธิชน” ขณะที่ “ความเชื่อ” ของเขา “มีต่อพระเยซูเจ้า” นี่เป็นความคิดที่ถูกแสดงออกโดยเปาโลในการเขียนไปถึงชาวโคโลสี: “พวกเราขอบพระคุณพระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา โดยอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอตั้งแต่พวกเราได้ยินถึงความเชื่อของพวกท่านในพระเยซูคริสต์ และเรื่องความรักซึ่งพวกท่านมีต่อบรรดาวิสุทธิชน” (คส. 1:3,4) นี่เป็นภาพประกอบที่เหมาะสมที่สุดของ “ความเชื่อซึ่งกระทำกิจโดยความรัก” (กท. 5:6) ความเชื่อในพระคริสต์เป็นกุญแจ หัวใจ จิตวิญญาณ ชีวิต และแก่นแท้ของความรอด แต่ความเชื่อซึ่งช่วยให้รอดจะทำมากกว่าช่วยให้รอด ความเชื่อที่ช่วยให้รอดย่อมก่อเกิดการงานต่าง ๆ-การงานแห่งความรัก และความเชื่อซึ่งไม่มีการทำงานก็เป็นความเชื่อที่ตายแล้ว (ยากอบ 2:17,20) ความเชื่อของฟีเลโมนในพระคริสต์ได้สำแดงตัวมันเองในความรัก “ที่มีต่อบรรดาวิสุทธิชน” และเปาโลมีใจขอบพระคุณต่อพระเจ้าสำหรับรายงานข่าวที่ดีนี้

ข้อ 6: “เพื่อการมีส่วนร่วมแห่งความเชื่อของท่านจะได้เกิดผลโดยการรับรู้สิ่งดีทุกอย่าง ซึ่งมีอยู่ในท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์”

เปาโลไม่ได้กล่าวต่อไปโดยการชมเชยฟีเลโมน แต่แสดงออกถึงสิ่งที่เขาปรารถนาจากฟีเลโมน นี่เป็นหัวข้อของคำอธิษฐานเหล่านั้นที่เขากล่าวถึงในข้อ 4 และ 6 กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ข้าพเจ้าเฝ้าถึงท่านเสมอในคำอธิษฐานต่าง ๆ ของข้าพเจ้า...เพื่อการมีส่วนร่วมแห่งความเชื่อของท่านจะได้เกิดผล...” คำว่า “การมีส่วนร่วม” ในที่นี้มีความหมายว่าการถ่ายทอด หรือการแบ่งปัน ความคิดหนึ่งที่คล้ายกันถูกแสดงออกในฮีบรู 13:16 ซึ่งอ่านว่า “แต่ที่จะกระทำการดีและที่จะแบ่งปันกัน อย่าลืมนะ เพราะด้วยบรรดาเครื่องบูชาเช่นนี้ พระเจ้าพอพระทัย” มีหลายสิ่งที่เราสามารถแบ่งปันกับผู้อื่นได้และจึงนำพาความเป็นจริงแห่งความเชื่อของเราไปถึงพวกเขา มันอาจเป็นคำพูดที่กรุณาหรือรอยยิ้มที่ออกมาจากใจแห่งความรักและความเข้าใจ หรืออาจเป็นน้ำเย็นสักแก้วที่ให้ในพระนามของพระเยซู มันอาจเป็นการให้ของขวัญที่เป็นอาหาร เสื้อผ้า หรือสิ่งอื่นเพื่อช่วยเหลือในเรื่องสิ่งของจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิตเพื่อใครสักคนที่เคราะห์ดีน้อยกว่าเรา มีหลายวิธีที่เราสามารถแบ่งปันพระพรต่าง ๆ ของเราได้และแสดงให้เห็นว่าความเชื่อของเราเป็นของแท้จริง ๆ ตามที่ยากอบ 2:18 บ่งบอก: “ใช่แล้ว คนหนึ่งอาจกล่าวว่า “ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการกระทำ” จงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากบรรดาการกระทำของท่านให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยบรรดาการกระทำของข้าพเจ้า”

คำอธิษฐานของเปาโลสำหรับฟีเลโมนก็คือว่า การแบ่งปันความเชื่อของเขาในพระคริสต์จะ “เกิดผล” (พิสูจน์ว่าสัมฤทธิ์ผล) “โดยการรับรู้สิ่งดีทุกอย่าง ซึ่งมีอยู่ในท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์” นั่นคือ เพื่อที่ทุกคนที่มองดูการกระทำต่าง ๆ ที่ดีของเขาจะต้องจำใจรับรู้ความเป็นจริงแห่งความเชื่อของเขา พระเยซูตรัสว่า: “จงให้ความสว่างของพวกท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้เห็นบรรดาการงานที่ดีของพวกท่าน และจะได้สรรเสริญพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์” (มธ. 5:16) เปาโลกล่าวไปแล้วเกี่ยวกับการได้ยินถึงความรักของฟีเลโมนที่มีต่อวิสุทธิชนเหล่านั้น (ข้อ 5) และดังนั้นคำอธิษฐานของเขาในที่นี้จึงดูเหมือนแทบจะไม่จำเป็นเลย และกระนั้นมันอาจมีไว้เพื่อปลุกเร้าเพื่อนของเขาไปสู่การแสดงออกที่มากยิ่งขึ้นของ “ความเชื่อซึ่งกระทำกิจโดยความรัก” โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาคำขอในที่นี้ที่กำลังจะกล่าว เขากล่าวคำเตือนสติที่คล้ายกันที่ให้ความรักที่มากขึ้นในการเขียนถึงคริสตจักรชาวเธสะโลนิกา: “แต่เกี่ยวกับความรักแบบพี่น้องนั้น พวกท่านไม่จำเป็นต้องให้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน เพราะว่าพวกท่านเองก็ได้รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วว่าให้รักซึ่งกันและกัน และแท้จริง พวกท่านก็กระทำอย่างนั้นต่อบรรดาพี่น้องซึ่งอยู่ทั่วแคว้นมาซิโดเนียอยู่แล้ว แต่พวกเราขออ้อนวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ให้พวกท่านจำเริญยิ่ง ๆ ขึ้น” (1 ธส. 4:9,10) เปาโลไม่ยากให้ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกากลายเป็นคนที่ลำพองใจและคิดว่าตัวเองชอบธรรมเพราะความทะนงตัวในความรักอันเด่นชัดของพวกเขาที่มีต่อเพื่อนคริสเตียนด้วยกัน แต่อยากให้พวกเขาเพิ่มพูนมากขึ้นทุกวันในความรักของพวกเขาที่มีต่อพวกพี่น้อง และนี่อาจเป็นจุดประสงค์ของเขาในการเขียนเหมือนที่เขาเขียนถึงฟีเลโมนในที่นี้

ข้อ 7: “ด้วยว่าพวกเรามีความปีติยินดีและการปลอบใจเป็นอย่างยิ่งในความรักของท่าน เพราะจิตใจของพวกวิสุทธิชนก็สดชื่นโดยท่าน น้องเอ๋ย”

นี่ดูเหมือนจะเป็นการสานต่อความคิดของเปาโลในข้อ 4 และ 5 ที่เขาแสดงออกถึงใจขอบพระคุณของ

เขาและเหตุผลของมัน เขากล่าวในที่นี้ว่า “ด้วยว่าพวกเรามีความปิติยินดีและการปลอบใจเป็นอย่างยิ่งในความรักของท่าน” โดยอ้างอิงถึงความรักของฟีเลโมน “ที่มีต่อบรรดาวิสุทธิชน”

“...เพราะจิตใจของพวกวิสุทธิชนก็สดชื่นโดยท่าน น้องเอ๋ย” คำว่า “จิตใจ” ในที่นี้ถูกใช้โดยเปาโลเพื่อบ่งบอกถึง ใจ ส่วนที่อยู่ลึกภายในที่สุด ที่ตั้งแห่งความอาลัยรักทั้งหลาย ดังนั้นใจของวิสุทธิชนเหล่านั้นจึงถูกทำให้ “สดชื่น” อีกครั้งโดยความรักและความกรุณาซึ่งฟีเลโมนได้แสดงออกให้พวกเขาเห็น คำกรีกสำหรับ “สดชื่น” เป็นคำเดียวกับที่ถูกแปลเป็น “ให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย” ในถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเมื่อพระองค์ตรัสว่า “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย” (มธ. 11:28) “การหยุดพัก” ที่พระเยซูตรัสถึงนี้เป็นของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว และพระองค์เพียงผู้เดียวสามารถให้มันแก่ผู้อื่นได้ มันถูกให้ฟรี ๆ แก่ทุกคนที่ตอบรับคำเชิญของพระองค์ และมาหาพระองค์ แต่มีอยู่ความหมายหนึ่งเช่นกันที่เรา เช่นเดียวกับฟีเลโมน สามารถให้ความสดชื่นและการหยุดพักแก่วิสุทธิชนทั้งหลายได้ การหยุดพักนี้ไม่ใช่คำแนะนำหรือความเห็นอกเห็นใจที่ถูกให้โดยเพื่อนฝูงหรือคนที่เรารัก และมันไม่ใช่การให้ความช่วยเหลือด้านการเงินซึ่งคนเหล่านั้นยื่นเสนอในยามที่เราขัดสน มันคือการรักษาให้หายสำหรับใจที่แตกสลาย การปลอบประโลมใจสำหรับความคิดที่วิตก การร่วมสามัคคีธรรมสำหรับจิตใจที่เหงาหงอย เสียงหัวเราะหลังจากน้ำตาอันขมขื่น การได้พบกันอีกอันแสนสุขหลังจากการแยกจากอันยาวนาน และมากกว่านี้อีกเยอะ ผ่านทางความกรุณาต่าง ๆ เช่นนี้ ฟีเลโมนอาจทำให้ใจของวิสุทธิชนเหล่านั้นสดชื่น เปาโลเขียนเกี่ยวกับ จิตวิญญาณ ที่ถูกทำให้ “สดชื่น” เช่นกัน (1 คร. 16:18; 2 คร. 7:13) ซึ่งอาจคล้ายกับความสดชื่นที่เขาชมเชยฟีเลโมนในที่นี้ โดยเรียกเขาว่า “น้องเอ๋ย” ดังนั้นเขาจึงเตือนความจำฟีเลโมนอย่างรักใคร่ให้ระลึกถึงความเป็นพี่น้องกันของพวกเขาในฐานะผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ก่อนที่จะแจ้งให้ทราบถึงเหตุผลที่แท้จริงในการเขียนจดหมายฉบับนี้-คำขอร้องของเขาเพื่อโอเนสิมัส

ข้อ 8 และ 9: “เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีใจกล้ำกลามในพระคริสต์ที่จะสั่งท่านให้กระทำการซึ่งเหมาะสม ถึงอย่างนั้นเพราะเห็นแก่ความรัก ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านดีกว่า โดยเป็นคนเช่นนี้คือเปาโล ผู้ชราแล้ว และบัดนี้เป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์ด้วย”

บัดนี้เปาโลเกริ่นนำเข้าสู่จุดประสงค์ที่แท้จริงในการเขียนจดหมายฉบับนี้ของเขาถึงฟีเลโมน โดยการใช้การรวมกันของสิทธิอำนาจ ความรัก และความสุภาพ “เหตุฉะนั้น” -นั่นคือ เมื่อพิจารณาข้อพิสูจน์เหล่านั้นที่กล่าวไปแล้วแห่งความรักของฟีเลโมนที่มีต่อวิสุทธิชนเหล่านั้น- “ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีใจกล้ำกลามในพระคริสต์...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในฐานะอัครทูตคนหนึ่งของพระคริสต์ เขาอาจใช้ความกล้าและสิทธิอำนาจก็ได้ “ที่จะสั่งท่านให้กระทำการซึ่งเหมาะสม” คำว่า “เหมาะสม” ในที่นี้หมายถึง “ที่เข้ากัน ที่เหมาะสม หรือดีงาม” เพราะสิทธิอำนาจของเขาในฐานะอัครทูตคนหนึ่งของพระคริสต์ เปาโลสามารถสั่งการฟีเลโมนให้ปฏิบัติตามคำขอที่เขากำลังจะกล่าวก็ได้ และเชื่อฟังคำขอต่าง ๆ ของเขา “ถึงอย่างนั้นเพราะเห็นแก่ความรัก” เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านดีกว่า...” โดยใช้ความสุภาพและความเคารพ เปาโลเลือกที่จะไม่ใช่สิทธิอำนาจแบบอัครทูตของตน แต่กลับเลือกที่จะขอความช่วยเหลือจากเพื่อนของเขา “เพราะเห็นแก่ความรัก” ความรักนี้ย่อมรวมถึงสิ่งซึ่งฟีเลโมนมี “ต่อบรรดาวิสุทธิชน” (ข้อ 5) ความรักที่เขาและเปาโลมีต่อกันและกัน และความรักนั้นซึ่ง

เปาโลปรารถนาให้เขาแสดงออกต่อโอเนสิมีส

“...โดยเป็นคนเช่นนี้คือเปาโล ผู้ชราแล้ว...” เท่าที่ผมทราบ นี่เป็นที่เดียวในงานเขียนทั้งหมดของเขาที่เปาโลกล่าวถึงวัยของตัวเอง ตอนที่สเทเฟนถูกเอาหินขว้าง เราถูกบอกว่า “พวกพยานได้วางเสื้อผ้าของตนไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งชื่อของเขาคือเฮโล” (กิจการ 7:58) แต่คำที่ถูกใช้สำหรับ “ชายหนุ่มคนหนึ่ง” ตามที่นักอรรถาธิบายหลายท่านกล่าว ถูกใช้กับชายทั้งหลายที่อายุถึงสี่สิบห้าปี ดังนั้นมันจึงเป็นไปได้ที่จะชี้ขาดว่าเปาโลอายุเท่าไรกันแน่ตอนที่เขาเขียนไปถึงฟีเลโมน แต่ไม่มีข้อยกเว้นเลย อรรถาธิบายหลายเล่มที่ผมได้วิจัยคาดคะเนอายุของเขาว่าอยู่ระหว่างห้าสิบกับหกสิบปี แน่แน่นอนว่า นี่ไม่ดูเหมือนชราในความคิดของเราเลย แต่เมื่อเราพิจารณาความยากลำบากและการลงใจมากมายนั่นที่เขาได้สู้ทนในการผลักดันแบบไม่หยุดหย่อนและดูเหมือนไม่รู้จักหมดสิ้นของเขาเพื่อทำให้ชาวโลกรู้จักพระคริสต์ เราจึงไม่สงสัยเลยว่าเขาหมดสิ้นเรี่ยวแรงฝ่ายร่างกายและแก่ชราก่อนเวลาของเขา นั่นคือ แก่ก่อนวัย (ผมขอเสนอแนะให้คุณสละเวลาเพื่ออ่านกิจการบทที่ 13 ถึง 28 และ 2 โครินธ์ 11:21,33)

“...และบัดนี้เป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์ด้วย” ในที่นี้เปาโลพูดถึงตัวเองโดยใช้ถ้อยคำเดียวกับที่เขาได้ขึ้นต้นจดหมายฉบับนี้ (ข้อ 1) เขาติดคุกเพราะอุดมการณ์ของพระคริสต์ และเขาเป็นชายชราแล้ว และด้วยเหตุนี้เขาจึงปูทางสำหรับคำขอร้องที่เขา กำลังจะกล่าว โดยให้ออกาสฟีเลโมนที่จะอาสาแสดงออกถึงจิตวิญญาณแห่งความรักซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเขามากเหลือเกิน

ข้อ 10: “ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านด้วยเรื่องโอเนสิมีส ลูกของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า”

คราวนี้ โอเนสิมีสเป็นใครกัน? เราทราบอะไรเกี่ยวกับเขาบ้าง? ข้อ 16 บอกเราว่าเขาเป็น “ผู้รับใช้คนหนึ่ง” (ป่าวคนหนึ่ง) ของฟีเลโมน นักอรรถาธิบายส่วนใหญ่เรียกเขาว่าเป็น ทาสคนหนึ่ง-ทาสคนหนึ่งที่หลบหนี (ข้อ 15) และจากข้อ 18 เราสรุปได้ว่าเขาได้ปล้นนายของเขา สุดท้ายแล้วเขาได้ไปถึงกรุงโรม ซึ่งเป็นการเดินทางไกลหนึ่งพันไมล์จากเมืองโคโลสี และที่นั่นเขาก็มีโอกาสได้ติดต่อสัมพันธ์กับเปาโล ผู้ซึ่งขณะนั้นอยู่ภายใต้การควบคุมตัวของทหารในบ้านที่เขาเช่าเอง จดหมายของเปาโลไม่เปิดเผยสภาพการณ์แวดล้อมใด ๆ ที่ทำให้เขากับโอเนสิมีสได้มาเจอกัน แต่มีการเสนอแนะความเป็นไปได้หลายประการ อย่างหนึ่งก็คือ เนื่องจากเปาโลและฟีเลโมนเป็นเพื่อนกัน โอเนสิมีสก็น่าจะเคยได้ยินนายของตนพูดถึงอัครทูตท่านนี้อยู่บ่อย ๆ โดยอาจถึงกับแบ่งปันข่าวเรื่องการติดคุกของเปาโลในกรุงโรมให้ฟังด้วย เรื่องนี้อาจติดอยู่ในหัวและใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขา โดยชักนำเขาดูคุณแม่เหล็กให้ไปเสาะหามิตรของนายของเขา หรือการพบกันของเขาทั้งสองอาจเป็นแค่ “เรื่องบังเอิญอันแปลกประหลาด” ก็ได้ หากกล่าวในแบบมนุษย์ ไม่มีผู้ใดทราบ เพราะไม่มีบันทึกหลงเหลือไว้ให้เราเลย เราได้แต่คาดเดาเท่านั้น แต่ไม่ว่ามันจะเกิดขึ้นได้อย่างไร เราก็มีบันทึกว่าการพบกันของทั้งสองคนนั้นได้ส่งผลเป็นการกลับใจรับเชื่อของโอเนสิมีส และบัดนี้เปาโลกำลังส่งตัวเขากลับไปหานายของเขาพร้อมกับจดหมายฉบับนี้ที่เรา กำลังศึกษากันอยู่

เราสามารถเรียนรู้ได้มากขึ้นอีกเล็กน้อยเกี่ยวกับโอเนสิมีสจากจดหมายถึงชาวโคโลสีของเปาโล: “ที่คิซจะแจ้งให้พวกท่านทราบถึงทุกข์สุขทั้งปวงของข้าพเจ้า ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และ

เป็นเพื่อนร่วมงานในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ส่งไปหาพวกท่านก็เพราะเหตุนี้เอง เพื่อเขาจะทราบถึงทุกข์สุขของพวกท่าน และจะได้ปลอบประโลมใจของพวกท่าน พร้อมกับโอเนสิมัส ผู้เป็นน้องชายที่รักและสัตย์ซื่อ ผู้ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่าน เขาทั้งสองจะแจ้งให้พวกท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งกระทำอยู่ที่นี่” (คส. 4:7-9) ในที่นี้เราเรียนรู้ว่าทีกัสและโอเนสิมัสกำลังถูกส่งตัวไปยังเมืองโคโลสีโดยเปาโลเพื่อส่งมอบจดหมายฝากถึงชาวโคโลสีและเพื่อแจ้งให้ทราบถึงสภาพของอัครทูตท่านนี้รวมถึงเพื่อที่จะทราบว่าสิ่งต่าง ๆ เป็นอย่างไรบ้างในคริสตจักรที่นั่น แต่โอเนสิมัสจะต้องส่งมอบข่าวสารอีกเรื่องและที่พิเศษมาก ๆ นั่นคือ จดหมายฉบับที่เรากำลังศึกษากันอยู่นี้ คำพยานและการแนะนำตัวแก่นายเก่าของตน คือ ฟิเลโมน

เมื่อกล่าวข้าถ้อยคำเหล่านั้นซึ่งเขาใช้เพื่อขอร้องฟิเลโมนในข้อ 9 เปาโลกล่าวอีกครั้งว่า “ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่าน...” เมื่อออกความเห็นเกี่ยวกับวลีนี้ ดร. เอช เอ โอโรนไฮต์ เขียนไว้ว่า: “ที่ใดที่พระคุณของพระคริสต์ครอบครองอยู่ในหัวใจ ข้าพเจ้าบัญชา กลายเป็นข้าพเจ้าขออ้อนวอน” ช่างเป็นการตั้งข้อสังเกตที่กระตุ้นความคิดจริง ๆ!

“...ด้วยเรื่องโอเนสิมัส ลูกของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า” คำกล่าวนี้บ่งบอกชัดเจนว่าเปาโลได้ขนะโอเนสิมัสมาถึงพระคริสต์ในระหว่างที่เขาติดคุกอยู่ และเขา เช่นเดียวกับทิโมธี เป็น “บุตรแท้ในความเชื่อนั้น” ของเปาโล (1 ทธ. 1:2) ในภาษาเดิม ผมเข้าใจว่า ชื่อโอเนสิมัสมาตอนท้ายของประโยคนี้: “ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านเพื่อบุตรชายของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า-โอเนสิมัส” แน่ใจว่านี่เป็นภาพประกอบอันน่าทึ่งของการใช้กลยุทธ์และความละมุนละม่อมซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียนจดหมายขนาดย่อฉบับนี้ เพราะว่าการอ่อนโยนถึงชื่อนั้นซึ่งน่าจะทำให้ฟิเลโมนนึกถึงความคิดต่าง ๆ ที่ไม่น่าอภิรมย์เกี่ยวกับผู้รับใช้ที่ไม่เชื่อฟังและไม่สำนึกบุญคุณคนนี้ได้ทำผิดต่อเขาและจากนั้นก็หายหน้าไป เปาโลจึงพูดถึงโอเนสิมัสในฐานะบุตรของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งถูกขนะมาถึงพระคริสต์โดยเขาที่นั่นในคุก

ข้อ 11: “ซึ่งเมื่อก่อนนั้นไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและแก่ข้าพเจ้า”

น่าสนใจที่ควรหมายเหตุไว้ว่าความหมายของชื่อ “โอเนสิมัส” คือ ใช้การได้ ชอบช่วยเหลือ หรือเป็นประโยชน์ แต่ “เมื่อก่อนนั้น” ในครัวเรือนของฟิเลโมน เขาไม่ได้ทำตัวให้สมชื่อของเขาอย่างแน่นอน เขาทำตัวตรงกันข้ามเลย-ไม่ได้ช่วยเหลือเลยแม้สักนิด แต่ “ไม่เป็นประโยชน์” และใช้การไม่ได้เลย

“...แต่เดี๋ยวนี้เป็นประโยชน์...” ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับ “แต่เดี๋ยวนี้”! มันสร้างความแตกต่างได้มากมายจริง ๆ เป็นความจริงที่ว่าโอเนสิมัส เคยไม่สัตย์ซื่อต่อนายของตนในฐานะทาสคนหนึ่ง เขาได้หลบหนีไปและนั่นเป็นการกระทำผิดที่ร้ายแรงในสมัยนั้นของการมีทาส แต่ไม่ว่าเขาเคยทำอะไรในอดีต บัดนี้เขาเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้ว ในที่นี้เราเห็นภาพประกอบที่ชัดเจนและไม่มีทางเข้าใจผิดได้ของความจริงแห่ง 2 โครินธ์ 5:17: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไปดุเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าโอเนสิมัสคงจะร้องเพลงที่แต่งโดยจอห์น นิวตัน ได้อย่างมีความชื่นบานและซึ้งซันอันแท้จริง: “พระคุณพระเจ้า นั้นแสนชื่นใจ ช่วยได้คนชั่วอย่างฉฉฉ ก่อนนั้นฉฉฉ หลง พระองค์ตามหา ตาบอด แต่ฉฉฉเห็นแล้ว”

เปาโลกำลังส่งเขากลับไปหาฟีเลโมนในฐานะคนใหม่-ไม่ใช่ทาสคนหนึ่งที่ไม่เชื่อและไม่เป็นประโยชน์อีกต่อไปแล้ว แต่เป็นผู้ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งบัดนี้จะ “เป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและแก่ข้าพเจ้า” ที่ว่าเขาได้เป็นประโยชน์แก่เปาโลแล้วนั้นก็ปรากฏชัดจากจดหมายทั้งฉบับนี้เอง-ความเปี่ยมพระคุณอันจริงจั่งนั้นที่มาพร้อมกับการที่มันถูกเขียนและจุดประสงค์นั้นที่ทำให้มันถูกเขียน แต่จากข้อ 13 มากเป็นพิเศษ เราไม่ทราบว่ามีโอเนสิมัสได้อยู่กับเปาโลนานขนาดไหน แต่แน่นอนว่า “การรับใช้” ของเขาที่กระทำต่ออัครทูตซาราผู้ถูกจองจำท่านนี้และการร่วมสามัคคีธรรมของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าได้พิสูจน์ให้เห็นว่าช่วยได้เยอะจริง ๆ ถ้าฟีเลโมนจะยอมทำตามคำขอที่เปาโลกำลังจะกล่าว โอเนสิมัสก็คงจะเป็นประโยชน์แก่เขาเช่นกัน เพราะว่าเขาได้ต้อนรับพระคริสต์แล้วและเป็น “ผู้ถูกสร้างขึ้นใหม่” ในพระองค์ เพราะว่าเขาผู้ซึ่งเคย “ไม่เป็นประโยชน์” บัดนี้ จะให้การรับใช้ที่สัตย์ซื่อแก่นายของเขาแล้ว

ข้อ 12 และ 13: “ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ส่งกลับมาอีก เหตุฉะนั้นท่านจงรับเขาไว้ คือผู้เป็นดวงจิตของข้าพเจ้าทีเดียว ผู้ซึ่งข้าพเจ้าใคร่จะให้อยู่กับข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้รับใช้ข้าพเจ้าแทนท่าน ในเครื่องพันธนาการแห่งข่าวประเสริฐนั้น”

คำกล่าวที่ว่า “ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ส่งกลับมาอีก” ถูกตีความโดยนักอรรถาธิบายหลายท่านว่าบ่งบอกว่า เป็นเพราะการคะยั้นคะยอและการยื่นกรานของเปาโลเท่านั้น โอเนสิมัสจึงตกลงที่จะกลับไปหาฟีเลโมนแน่นอนว่ามันคงเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่จะสันนิษฐานเช่นนั้น เพราะสภาพการณ์แวดล้อมที่ไม่น่าอภิรมย์เหล่านั้นที่เขาได้ทิ้งนายของตนมา เขาก็คงจะลึกลับใจที่จะกลับไปและคงต้องอาศัยการโน้มน้าวจูงใจเยอะเลยทีเดียวเพื่อที่จะทำเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม ท่านอื่น ๆ ก็แย้งว่าการกลับไปหาฟีเลโมนได้ถูกร้องขอโดยโอเนสิมัสเอง เนื่องจากไม่มีบันทึกเลยว่าเปาโลหรือใครอื่นโน้มน้าวหรือแม้แต่คะยั้นคะยอเขาให้ไป

อันที่จริงแล้ว ผมไม่เห็นคำกล่าวที่ชัดเจนใด ๆ เลยในจดหมายฉบับนี้ที่จะสนับสนุนทั้งสองทัศนคตินี้ อย่างเต็มที่ ในด้านหนึ่ง เนื่องจากสันดานมนุษย์เป็นอย่างที่มันเป็น ดูเหมือนไม่น่าจะเป็นไปได้ที่ทาสที่กลับใจรับเชื่อคนนี้จะทำการตัดสินใจนี้ด้วยตัวเอง นอกเสียจากว่าเขาคิดถึงบ้าน คิดถึงครอบครัว เพื่อนฝูง และสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคย และในอีกด้านหนึ่ง มันดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ที่อัครทูตผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้จะนำใครสักคนมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าและจากนั้นก็ล้มเหลวที่จะอบรมสั่งสอนเขาในพระคัมภีร์และในทางประพฤติกติและจรรยาบรรณแบบคริสเตียนอันเหมาะสม ในเรื่องนี้โดยเฉพาะของความสัมพันธ์เชิงนายกับทาส เปาโลมีอะไรให้กล่าวเยอะแยะในงานเขียนอื่น ๆ ของเขา และแน่นอนว่าเขาคงจะถ่ายทอดความจริงเหล่านั้นที่เหมาะสมแก่เวลาและจำเป็นอย่างยิ่งแก่ทาสหนุ่มที่หลบหนีมาผู้นี้

ยกตัวอย่างเช่น เปาโลเขียนถึงทิตัสว่า: “จงเตือนสติพวกผู้รับใช้ให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำสิ่งที่คุณพอใจพวกเขาในทุกประการ โดยไม่เถียงกลับ โดยไม่ยกยกอก แต่แสดงความเชื่อสัตย์ทุกอย่าง เพื่อว่าพวกเขาจะประดับหลักคำสอนของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราในการทั้งปวง” (ทิตัส 2:9,10) คำว่า “ยกยกอก” หมายถึงการเอาไปหรือขนทรัพย์สินของผู้อื่นไปเพื่อไว้ใช้ประโยชน์เอง และคงจะใช้ได้กับสิ่งใดก็ตามที่เป็นของนายจ้าง ซึ่งผู้รับใช้คนหนึ่งอาจเอาไปใช้เอง ผู้รับใช้จะต้องไม่เอาสิ่งใดที่เป็นของนายของตนไปเป็นของตัวเอง และบาปนี้มีอยู่ดาษดื่นในท่ามกลางพวกผู้รับใช้ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกทาส) ตลอดหลายปี

เหล่านี้ หลายครั้งผู้รับใช้คนหนึ่งรู้สึกว่าคุณไม่ได้รับสิ่งที่ตนสมควรได้รับ และด้วยเหตุนี้เขาจึงเอามันไป นี่เป็นเหตุผลที่โอเนสิมัสขโมยไปจากฟีโลโมนหรือไม่ นั่น เราก็ไม่ทราบ แต่คำเตือนสติของเปาโลเข้ากันกับสถานการณ์ที่เรา กำลังศึกษาอยู่ และผมไม่สงสัยเลยว่าเขาเคยยื่นคำขอเรื่องนี้แก่ชายหนุ่มผู้นี้ ขณะเดียวกัน ไม่มีสิ่งใดในบ้านที่นี้เลยที่บ่งบอกว่าโอเนสิมัสกำลังถูกฝึกใจให้กลับไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ดูเหมือนว่าเขาเต็มใจอย่างยิ่งที่จะกลับไปและแก้ไขสิ่งต่าง ๆ ให้ถูกต้องกับนายของตน

“... เหตุฉะนั้นท่านจงรับเขาไว้ คือผู้เป็นดวงจิตของข้าพเจ้าทีเดียว” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ข้าพเจ้ากำลังขอร้องให้ท่านรับคน ๆ นี้ไว้ผู้ซึ่งเป็นที่รักยิ่งแก่ข้าพเจ้าดุจดวงใจของข้าพเจ้าเอง” เราไม่ทราบว่าสองคนนี้ได้อยู่ด้วยกันนานขนาดไหน แต่เห็นได้ชัดว่ามีความผูกพันอันแข็งแกร่งระหว่างผู้รับใช้ซราฟานี่ของพระเจ้ากับชายหนุ่มที่เพิ่งกลับใจรับเชื่อคนนี้

“ผู้ซึ่งข้าพเจ้าใคร่จะให้อยู่กับข้าพเจ้า...” ในที่นี้อีกครั้ง เห็นได้ชัดว่าการอยู่ด้วยและการอยู่เป็นเพื่อนของโอเนสิมัสได้นำการปลอบประโลมใจและความบรรเทาที่ไม่อาจวัดขนาดได้มาสู่เปาโล จนถึงขนาดที่ว่าเขาอยากเก็บผู้รับเชื่อหนุ่มคนนี้ไว้เอง “... เพื่อเขาจะได้รับใช้ข้าพเจ้าแทนท่าน...” เปาโลมั่นใจว่าถ้าฟีโลโมนอยู่ด้วยกันกับตน เขาก็คงรับใช้ในความต้องการต่าง ๆ ของเปาโลเหมือนอย่างทีโอเนสิมัสได้กระทำ ดังนั้นถ้าเปาโลไม่รู้สึกละอายใจที่จะเก็บชายหนุ่มคนนี้ไว้เอง ในความหมายหนึ่งฟีโลโมนก็คงจะมี “ตัวแทน” ที่ทำการปรนนิบัติแก่อัครทูตผู้นี้ที่อยู่ “ในเครื่องพันธนาการแห่งข่าวประเสริฐนั้น” ซึ่งถูกจองจำในคุกเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐนั้น

ข้อ 14: “แต่ข้าพเจ้าจะไม่กระทำให้สิ่งใดลงไปโดยยังไม่ทราบความคิดเห็นของท่าน เพื่อการทำประโยชน์ของท่านจะไม่เหมือนกับว่าเป็นเพราะความจำเป็น แต่เป็นด้วยความเต็มใจ”

ถ้าฟีโลโมนเป็นคนแบบนั้น เพื่อนคริสเตียนเช่นนั้น แบบที่จดหมายของเปาโลบ่งบอกว่าเขาเป็น ก็ดูเหมือนเป็นที่แน่นอนว่าเขาก็คงยินยอมให้โอเนสิมัสอยู่ต่อกับอัครทูตท่านนี้ แต่เปาโลอยู่ในกรุงโรม และฟีโลโมนก็อยู่ในเมืองโคโลสีที่อยู่ห่างไกลออกไป และไม่มีโอกาสเลยที่จะอภิปรายหัวข้อนี้ (ในสมัยนั้นไม่มีข้อได้เปรียบของโทรศัพท์ ซึ่งทำให้เรื่องแบบนั้นเป็นเรื่องง่ายมาก ๆ สำหรับเราตอนนี้!) ดังนั้นเปาโล ซึ่งเป็นคริสเตียนที่ยำเกรงพระเจ้าและมีเกียรติแบบที่เขาเป็น จึงปฏิเสธที่จะเหมาคิดเอาเองว่าเพื่อนของตนคงจะเห็นชอบโดยไม่ต้องร้องขอ ตรงกันข้าม เขากำลังส่งโอเนสิมัสกลับบ้านไปพร้อมกับจดหมายฉบับนี้ที่ระบุว่าเปาโลอยากที่จะเก็บเขาไว้ในกรุงโรม “แต่ข้าพเจ้าจะไม่กระทำให้สิ่งใดลงไปโดยยังไม่ทราบความคิดเห็นของท่าน...”

“... เพื่อการทำประโยชน์ของท่าน” (นั่นคือ การคืนดีกันซึ่งเปาโลจะได้รับจากการมีโอเนสิมัสคอยรับใช้อยู่ต่อไป) “จะไม่เหมือนกับว่าเป็นเพราะความจำเป็น แต่เป็นด้วยความเต็มใจ” ถ้าเปาโลเกิดตัดสินใจที่จะเก็บโอเนสิมัสไว้ โดยแค่ส่งจดหมายฉบับหนึ่งไปหาฟีโลโมนเพื่อแจ้งให้เขาทราบและทักท้วงว่าเขาคงจะเห็นชอบ ฟีโลโมนก็คงจะไม่รู้สึกตัดสินใจอย่างแท้จริงเลยในเรื่องนี้ เปาโลปฏิเสธที่จะใช้การบังคับฝืนใจเช่นนี้กับเพื่อนของตน

ข้อ 15 และ 16: “ด้วยว่าบางทีเขาจึงจากไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อท่านจะได้รับเขากลับคืนมาตลอดไป บัดนี้มีไว้ในฐานะผู้รับใช้แล้ว แต่ดียิ่งกว่าผู้รับใช้ เป็นพี่น้องที่รัก โดยเฉพาะแก่ข้าพเจ้า แต่เป็นมากยิ่งขึ้นกว่านั้นแก่ท่านสักเพียงใด ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

เราไม่ทราบและเราไม่สามารถทราบได้ว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงอนุญาตให้สภาพการณ์แวดล้อมบางอย่างเกิดขึ้น เช่นเดียวกับเปาโล เราได้แต่คาดเดาเท่านั้นและกล่าวว่า “บางที...” ดูเหมือนเปาโลกำลังกล่าวว่า “บางทีด้วยเหตุผลนี้เอง โอนีสมีสจึงได้จากไป...” (จงสังเกตว่าเปาโลระมัดระวังที่จะหลีกเลี่ยงการใช้คำว่า “หนีไป” ซึ่งก็คงจะทำให้ฟีเลโมนหัวเสียโดยไม่จำเป็น) นั่นคือ เป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้ “การจากไป” ของเขาเกิดขึ้นเพื่อจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงในการนำเขาไปติดต่อสัมพันธ์กับเปาโลและชาวสาร์แห่งชาวประเสริฐ อันนำไปสู่การรับความรอดของเขา พระวจนะของพระเจ้าประกาศว่า “เพราะว่าความคิดทั้งหลายของเราไม่เป็นความคิดทั้งหลายของพวกเจ้า ทั้งทางทั้งหลายของพวกเจ้าไม่เป็นวิถีทั้งหลายของเรา” พระเยโฮวาห์ตรัส “เพราะว่าฟ้าสวรรค์ทั้งหลายสูงกว่าแผ่นดินโลกฉันใด วิถีทั้งหลายของเราสูงกว่าทางทั้งหลายของพวกเจ้า และความคิดทั้งหลายของเราก็นสูงกว่าความคิดทั้งหลายของพวกเจ้านั้น” (อิสยาห์ 55:8,9) เมื่อฟี ๆ ของโยเซฟหายเขาเข้าไปในอียิปต์ เขาก็คงสงสัยเป็นแน่ว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงอนุญาตให้เรื่องนั้นเกิดขึ้น แต่ภายหลังเขาสามารถกล่าวได้ว่า “...พระเจ้าได้ทรงส่งข้าพเจ้าให้มาก่อนหน้าพวกฟีเพื่อจะสงวนชีวิตไว้... ดังนั้นบัดนี้ มิใช่พวกฟีที่ได้ส่งข้าพเจ้ามาที่นี่ แต่เป็นพระเจ้า...” และอีกครั้งหนึ่ง “...พวกฟีได้คิดร้ายต่อข้าพเจ้า แต่พระเจ้าได้ทรงดำริให้สิ่งนั้นเกิดผลดี...” (ปฐมก. 45:5,8; 50:20)

โอนีสมีส “จากไป” แค่ “ชั่วระยะเวลาหนึ่ง” เท่านั้น แค่ช่วงเวลาไม่นาน แค่เพียงช่วงเวลาสั้น ๆ “ชั่วระยะเวลา” ที่ว่านั้นนานขนาดไหน เราไม่ทราบ แต่มันเป็นเพียงการแยกจากกันแค่ชั่วคราว “เพื่อท่านจะได้รับเขากลับคืนมาตลอดไป” เขาจากไปในฐานะผู้หลบหนีที่ยังไม่ได้รับความรอด แต่เขากลับกลับมาในฐานะลูกคนหนึ่งของพระเจ้าที่ถือครองชีวิตนิรันดร์ เหมือนกันกับนายของเขา ความสัมพันธ์ที่พวกเขาได้อยู่ตอนนี้จะไม่มีส่วนสิ้นสุดเลยแต่จะคงอยู่ไปตลอดกาล

เปาโลกำลังขอร้องให้ฟีเลโมนรับโอนีสมีสกลับไป “บัดนี้มีใช้ในฐานะผู้รับใช้แล้ว...” ครูสอนพระคัมภีร์บางท่านตีความนี้ว่าหมายความว่าโอนีสมีสจะไม่เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งอีกต่อไปแล้ว ขณะที่ท่านอื่น ๆ ก็เข้าใจนี้ว่าหมายความว่าเขาจะต้องไม่เป็นแค่ผู้รับใช้คนหนึ่ง แต่ “ดียิ่งกว่าผู้รับใช้ เป็นพี่น้องที่รัก” และนี่ดูเหมือนจะสอดคล้องกับคำสอนนี้ในงานเขียนอื่น ๆ ของเปาโล

ในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาถึงทิโมธี เกี่ยวกับความสัมพันธ์เชิงผู้รับใช้และนาย เขาเขียนไว้ว่า: “จงให้ผู้รับใช้ทั้งหลายที่อยู่ใต้แอก นับว่านายของตนเป็นผู้สมควรได้รับเกียรติยศทุกอย่าง เพื่อพระนามของพระเจ้าและหลักคำสอนของพระองค์จะไม่ถูกหมิ่นประมาท และคนเหล่านั้นที่มีนายที่เชื่อแล้ว อย่าให้พวกเขาเหยียดหยามนายเหล่านั้น เพราะว่าพวกเขาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ให้รับใช้นายเหล่านั้นให้ดีขึ้น เพราะว่าการเหล่านั้นเป็นผู้สตัยซื่อและเป็นที่รัก เป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในประโยชน์นั้น สิ่งเหล่านี้จึงสั่งสอนและเตือนสติกัน” (1 ทธ. 6:1,2) ในสมัยนั้นมีเหล่าเจ้าของทาสซึ่งได้บังเกิดใหม่แล้ว (เช่น ฟีเลโมน) เช่นเดียวกับเหล่าทาสที่บังเกิดใหม่แล้ว เหมือนอย่างทีโอนีสมีสได้กลายเป็น เปาโลสอนว่าเหล่าผู้รับใช้คริสเตียนจะต้องไม่ดูหมิ่นนายของตน เพราะว่าพวกเขาเป็นพี่น้องกันแล้วในพระคริสต์ พวกเขาไม่ควรเอาเปรียบนายที่เป็นคริสเตียนหรือคาดหวังให้นายแสดงความลำเอียงเข้าข้างพวกผู้รับใช้ที่เชื่อแล้ว ตรงกันข้าม พวกเขาควรให้การรับใช้ที่ดียิ่งกว่าเดิมเพราะว่าทั้งนายและผู้รับใช้คนนั้นเป็นสมาชิกของครอบครัวเดียวกัน ครอบครัวของพระเจ้า และเพราะเป็นเช่นนั้น

พวกเขาจึงเป็นพี่น้องกัน ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้อยู่บนระดับเดียวกันในดวงสังคมนก็ตาม

ตอนเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อชาวโคโลสี เปาโลก็เน้นย้ำความรับผิดชอบของคนเหล่านั้นที่เป็นผู้รับใช้ว่าจะต้องเชื่อฟัง “นายตามเนื้อหนัง” ของพวกเขา และต้อง “กระทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์...เพราะพวกท่านรับใช้พระคริสต์เจ้าอยู่” (คส. 3:22-24) และเขาเขียนถึงพวกนายที่เชื่อแล้วว่า: “นายทั้งหลาย จงให้แก่เหล่าผู้รับใช้ของพวกท่านสิ่งซึ่งยุติธรรมและเท่าเทียมกัน โดยรู้ว่าพวกท่านมีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย” (คส. 4:1) ความคิดที่คล้าย ๆ กันถูกแสดงออกเช่นกันใน เอเฟซัส 6:5,9

มีการกล่าวไว้ในสมัยของอัครทูตเปาโล มีพวกทาสอยู่เป็นจำนวนมากเหลือเกินจนในบางชุมชน พวกเขามีจำนวนมากกว่าพวกคนที่เป่าโธถึงสี่ต่อหนึ่ง ในคริสตจักรยุคต้นส่วนใหญ่ (หากไม่ใช่ทุกแห่ง) น่าจะมีพวกทาสที่บังเกิดใหม่แล้วอยู่เป็นจำนวนมาก และนี่ก็ถูกบอกเป็นนัยอย่างแน่นอนโดยการกล่าวถึงพวกผู้รับใช้และนายในงานเขียนต่าง ๆ ของเปาโล ในจดหมายถึงชาวเอเฟซัสและชาวโคโลสีของเขา (อฟ. 6:5,9; คส. 3:22; 4:1) มีข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์สามประการถูกระบุไว้ซึ่งต่อต้านการค้าทาส:

1. เขาไม่ยอมรับทฤษฎีหนึ่งที่แพร่หลายแห่งสมัยของเขาซึ่งประกาศพวกทาส ไม่ว่าจะเกิดในการเป็นทาสหรือถูกนำเข้าสู่การเป็นทาสเพราะสถานะทางสมอง คือด้อยกว่าเหล่านายของพวกเขา เขาหักล้างความน่าเชื่อถือของทฤษฎีนี้ โดยไม่ยอมรับการแบ่งแยกใด ๆ เลยนอกจากยศศักดิ์ซึ่งเป็นเรื่องบังเอิญ
2. เปาโลประกาศว่าหน้าที่บางอย่างที่พึงกระทำต่อพวกทาสโดยเหล่านายของพวกเขาควรถูกปฏิบัติจากสิทธิโดยธรรมชาติ คำสอนนี้ในที่สุดก็เป็นเหตุให้พวกเจ้าของทาสที่บังเกิดใหม่แล้วปล่อยทาสทั้งหลายของตนให้เป็นไท ผู้ซึ่งตัวพวกเขาเองได้ถูกสร้างตามแบบพระฉายของพระเจ้าและมีสิทธิ์ได้รับอิสรภาพส่วนบุคคล
3. เขาสอนอย่างชัดเจนว่าพวกนายที่เป็นคริสเตียนและเหล่าผู้รับใช้ที่เชื่อแล้วของพวกเขาเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน นั่นคือ คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะ และซึ่งในกายนั้นไม่มีสิ่งทีเรียกว่าทาสหรือไท (คส. 3:11) และที่ว่าพวกทาสที่ถูกปล่อยให้เป็นไทแล้วโดยพระบุตรของพระเจ้านั้นก็เป็นไทอย่างแท้จริง!

มันอาจเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจว่าชายที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างฟีเลโมนจะมีพวกทาสได้อย่างไรกัน แต่นั่นอยู่ใน “ช่วงเปลี่ยนผ่าน” นั่น คือช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงจากพระราชบัญญัติไปสู่พระคุณ และผู้คนไม่สามารถถูกเปลี่ยนแปลงได้อย่างฉับพลันจากนิสัยต่าง ๆ แห่งชีวิตเมื่อนิสัยเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับค่านิยมและวิธีปฏิบัติต่าง ๆ ที่หยั่งรากลึกซึ่งถูกปลูกฝังในพวกเขาตั้งแต่วัยเด็ก เมื่อความเชื่อแบบคริสเตียนแพร่กระจายและเติบโตเข้มแข็งขึ้น พวกทาสก็ได้รับการปลดปล่อย เพราะว่าความเชื่อแบบคริสเตียนและการมีทาสอยู่ร่วมกันไม่ได้ ความเชื่อแบบคริสเตียนแก้ปัญหาทั้งหลายที่ไม่มีสิ่งอื่นใดบนโลกสามารถแก้ได้

ตรงนี้ในข้อ 16 ของการศึกษาค้นคว้าของเรา เปาโลกำลังขอร้องฟีเลโมนให้รับโอเนสิมัสไว้ไม่ใช่แค่ “ในฐานะผู้รับใช้แล้ว แต่ดียิ่งกว่าผู้รับใช้ เป็นพี่น้องที่รัก” และตามที่ผู้เขียนบางคนกล่าว ประวัติศาสตร์บ่งบอกว่าฟีเลโมนได้รับผู้หลบหนีที่กลับมาแล้วไว้จริง ๆ ไม่ใช่ในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่งอีกต่อไปแต่ในฐานะพี่น้องคน

หนึ่งในพระคริสต์ โดยให้อิสราเอลของเขาแก่เขา อีกความเชื่อหนึ่งที่น่าสนใจของผู้เขียนบางคนก็คือว่า เขาได้เป็นมรณะสักขีในท้ายที่สุดเพื่ออุดมการณ์ของพระคริสต์

ในข้อ 10 เปาโลเรียกโอนิเมัสว่าเป็น “ลูกของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า” บัดนี้เขาเรียกโอนิเมัสว่าเป็น “พี่น้องที่รัก...” เขาพูดถึงที่โมธีในลักษณะเดียวกัน โดยเรียกอีกฝ่ายว่า “บุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อนั้น” (1 ทธ. 1:2) และ “น้องชายของพวกเรา” เช่นกันในตอนต้นของจดหมายฉบับนี้ถึงฟีเลโมน

“...ที่รัก โดยเฉพาะแก่ข้าพเจ้า” นั่นคือ “เขาเป็นที่รักมากเป็นพิเศษแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเป็นบิดาฝ่ายวิญญาณของเขาและเพราะการร่วมสามัคคีธรรมด้วยกันของเราเช่นกันและความกรุณาของเขามีต่อข้าพเจ้าที่นี้ในคุก”

“...แต่เป็นมากกว่านั้นแก่ท่านสักเพียงใด ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าโอนิเมัสคงจะเป็นที่รักแก่ฟีเลโมนมากกว่าแก่เปาโลตอนนี้เสียอีก ส่วนหนึ่งเป็นเพราะว่าฟีเลโมนรู้จักเขามานานกว่า และเป็นเพราะความสัมพันธ์แบบใหม่ของพวกเขาซึ่งมีสองทบเช่นกัน: “ทั้งในเนื้อหนัง” (ในฐานะผู้ใช้คนหนึ่ง) “และในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ในฐานะพี่น้องคริสเตียนคนหนึ่ง) ฟีเลโมนจะสามารถมีความสุขกับงานรับใช้ของคน ๆ หนึ่งที่เคยเป็นส่วนหนึ่งแห่งครัวเรือนของเขาในอดีตและที่บัดนี้จะเป็นผู้ใช้ที่สัตย์ซื่อ แต่ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาจะมีความสุขกับการร่วมสามัคคีธรรมด้วยกันในฐานะพี่น้องในพระคริสต์

ข้อ 17: “เหตุฉะนั้นถ้าท่านนับว่าข้าพเจ้าเป็นหุ้นส่วน ก็จงรับเขาไว้เหมือนอย่างตัวข้าพเจ้าเอง”

ในที่นี้เปาโลวกกลับมาที่มีมิตรภาพของเขากับฟีเลโมนในฐานะเป็นพื้นฐานสำหรับคำขอที่เขา กำลังจะกล่าว: “เหตุฉะนั้นถ้าท่านนับว่าข้าพเจ้าเป็นหุ้นส่วน...” คำว่า “หุ้นส่วน” บ่งบอกถึงบางสิ่งที่เป็นมากกว่าแค่มิตรภาพ โดยสื่อถึงความคิดของการมีบางสิ่งร่วมกันกับอีกฝ่าย เช่นใน “การร่วมสามัคคีธรรมในข่าวประเสริฐ” ของเรา (ฟป. 1:5) ผู้เชื่อทุกคนเป็นสมาชิกของกายเดียวกัน เราทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์และด้วยเหตุนี้จึงมีหลายสิ่งร่วมกัน หลายสิ่งซึ่งเราเป็น “หุ้นส่วน” กันอย่างแท้จริง เราร่วมแบ่งปัน “ความเชื่อเดียวกัน” (ทิตัส 1:4) ไม่ใช่สามัญ (common) ในเชิงที่ว่ามันธรรมดาหรือราคาถูก แต่ในเชิงที่ว่ามันถูกร่วมแบ่งปันโดยผู้อื่น ในความหมายนี้ ความเชื่อนั้นที่ช่วยให้รอดจึงเป็น “ความเชื่อร่วมกัน” และความรอดนั้นที่มันนำมาให้ก็เป็น “ความรอดร่วมกัน” (ยูดาส 3) พวกเราที่รับความรอดแล้วก็มีพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวกัน พระบิดาองค์เดียวกัน พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันเพื่อนำทางและปลอบประโลมใจ พระคุณและพระเมตตาเดียวกัน ความหวังเดียวกันสำหรับวันนิรันดรกาล เราเป็นหุ้นส่วน เห็นได้ชัดว่าเปาโลถือว่าฟีเลโมนเป็นหุ้นส่วนของเขาในความเชื่อและเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย และอาจในสายใยพิเศษบางอย่างแห่งการร่วมสามัคคีธรรมที่ไม่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ และเขาดูเหมือนจะสันนิษฐานว่าฟีเลโมนให้ความนับถือเขาในระดับเดียวกัน โดยนับว่าเขาเป็น “หุ้นส่วนคนหนึ่ง” เช่นกัน

“...ก็จงรับเขาไว้เหมือนอย่างตัวข้าพเจ้าเอง” เนื่องจากโอนิเมัสเป็นพี่น้องคริสเตียนคนหนึ่งแล้วตอนนี้ (ตามที่ข้อ 10 และ 16 บอก) เปาโลจึงกำลังขอร้องให้ฟีเลโมนรับโอนิเมัสไว้อย่างเต็มใจเหมือนอย่างที่เขา คงจะรับเปาโลไว้เอง ช่างเป็นคำวิงวอนเพื่ออันน่าประทับใจ! มันเป็นภาพแสนวิเศษแบบย่อขนาดของการ

วิงวอนเผื่อของพระเจ้าช่วยให้รอดของเราเพื่อเราต่อพระเจ้าผู้ทรงพระบิดาและของที่เราเป็นที่ยอมรับใน พระองค์ผู้ทรงวิงวอนราวกับว่าพระองค์กำลังอ่อนวอนเผื่อเรา “ถ้าท่านนับว่าข้าพเจ้าเป็นส่วนหนึ่ง ก็จงรับเขาไว้ เหมือนอย่างตัวข้าพเจ้าเอง”

ยอห์นบทที่ 17 บันทึกคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเพื่อเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ (ทั้ง ตอนนั้นและตอนนี้) ไม่นานก่อนพระองค์ถูกตรึงกางเขน มันเป็นคำอธิษฐานวิงวอนเผื่อที่นำเราเข้าสู่ที่บริสุทธิ์ ที่สุด เราควรก้มศีรษะของเราและถ่อมใจของเราในการเทิดทูนและการนมัสการขณะที่เราอ่านถ้อยคำบริสุทธิ์ที่ ถูกบันทึกที่นั่น ผมขอกระซิบกระซาบให้คุณให้อ่านทั้งบทนั้น และคิดว่าพระองค์ตรัสบ่อยแค่ไหนถึงความหนึ่ง เดียวกันระหว่างพระองค์เอง พระบิดาของพระองค์ และเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ แต่จงสังเกตข้อ 22 และ 23 มากเป็นพิเศษ: “และสง่าราศีซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็มอบให้แก่พวกเขาแล้ว เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างที่เราทั้งสองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น ข้าพระองค์อยู่ใน พวกเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อ โลกจะทราบว่าคุณทรงส่งข้าพระองค์มาแล้ว และทรงรักพวกเขาแล้ว เหมือนอย่างที่คุณทรงรักข้า พระองค์แล้ว” ไม่มีถ้อยคำที่เพียงพอในทุกภาษาของคนทั้งโลกที่จะแต่ต้องขยายสั้นนั้นเมื่อพูดถึงการอธิบาย ความล้าลึกของคำกล่าวตอนท้ายนี้! พระเจ้าทรงรักเราเหมือนอย่างที่คุณทรงรักพระเยซูเพราะพระราชากิจ ที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์เผื่อเรา ทั้งหมดที่เราชื่นบานในความรอด บรรดาผลและประโยชน์ทั้งสิ้นของมัน ล้วนเป็นเพราะคุณความดีแห่งชีวิต การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู เราถูก “ทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” (2 คร. 5:21) เมื่อพระเจ้าทรงมองมาที่ผู้เชื่อคนหนึ่ง ใน พระคริสต์ พระองค์ก็ทรงเห็นพระคริสต์ เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เหล่าทนายของพระเจ้า เหล่า ทนายทรมานกับพระคริสต์ เราถูกทำให้เป็น “ที่ขอบพระทัยในผู้ทรงเป็นที่รักนั้น” (อฟ. 1:6) ถูกยอมรับโดย พระเจ้าพระบิดาเพราะเราได้รับพระบุตรของพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราแล้ว และ “พระองค์ทรง พระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อวิงวอน” เผื่อเรา (ฮบ. 7:25)

ข้อ 18: “ถ้าเขาได้กระทำผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่าน จงคิดเอาจากบัญญัติของข้าพเจ้า เถิด”

เนื่องจากเปาโลเป็นเพื่อนคนหนึ่งของทั้งฟีเลโมน (นายผู้ถูกล่วงเกินนั้น) และโอเนสิมัส (ทาสที่ถูกล่วงเกิน นั้น) เขาจึงกำลังพยายามทำสิ่งที่ยากมาก ๆ ในการรับหน้าที่เป็นคนกลางระหว่างฝ่ายหนึ่งซึ่งมีเหตุผลที่จะถูก ล่วงเกินและผู้กระทำผิดที่รู้สึกผิดนั้น โดยทำให้เกิดการคืนดีกันระหว่างทั้งสองฝ่าย ถึงแม้ว่าเปาโลจะกระซิบกระซาบ ฟีเลโมนให้รับโอเนสิมัสอย่างเปี่ยมพระคุณในฐานะพี่น้องคนหนึ่งในพระคริสต์ เหมือนกับที่เขาควรจะรับเปาโล เอง กระนั้นความผิดนั้นที่เขาได้ทนทุกข์และความคับแค้นใจที่ตามมาซึ่งน่าจะยังคงอยู่ก็ไม่อาจถูกมองข้ามและ “ถูกกวาดไว้ใต้พรม” ได้ หากจะกล่าวเช่นนั้น ในขณะที่เดียวกัน เขาก็อ่อนวอนเผื่อทาสที่เพิ่งกลับใจรับเชื่อ หมด ๆ ผู้นี้และไม่ได้ปฏิเสธการกระทำผิดของโอเนสิมัส จงสังเกตว่าคำเขื่อนนี้ถูกกล่าวในถ้อยคำที่ระมัดระวัง และสุภาพขนาดไหน เพื่อจะถนอมความรู้สึกของชายทั้งสอง และไม่สร้างความปลอดภัยให้ฝ่ายหนึ่งโดยไม่ จำเป็นและไม่ทำร้ายความรู้สึกของอีกฝ่ายโดยการสาธยายความผิดทั้งหลายที่ถูกสารภาพต่อพระเจ้าไปแล้ว

บนพื้นฐานของการศึกษาค้นคว้าของเราจนถึงตอนนี้ ดูเหมือนจะปรากฏชัดเจนว่าโอเนสิมัสได้สารภาพ การทำผิดของตนต่อเปาโล และให้รายละเอียดเรื่องการกระทำผิดของเขาอย่างแน่นนอน แต่ไม่มีการกล่าวถึงรายละเอียดในจดหมายฉบับนี้ เปาโลกล่าวเพียงว่า “ถ้าเขาได้กระทำผิดต่อท่านประการใด” อาจโดย “การจากไป” นั่นที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 15 หรือโดยความไม่สัตย์ซื่อบางอย่างในการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ของเขาขณะยังเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งในครัวเรือนของฟีเลโมน “หรือเป็นหนี้อะไรท่าน...” อีกครั้ง ไม่มีการระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเงินหรือทรัพย์สินซึ่งโอเนสิมัสอาจเอาไป แต่ไม่ว่าจะน้อยหรือมาก เปาโลก็ขอรับรองฟีเลโมนอย่างเปี่ยม พระคุณว่า “จงคิดเอาจากบัญชีของข้าพเจ้าเถิด” ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไร เขาก็พร้อมและเต็มใจที่จะชดใช้และสะสางทุกสิ่งเพื่อโอเนสิมัส เหมือนกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทรงรับบาปของเราไว้บนพระองค์เองและทรงชำระหนี้ของเราบนกางเขนแห่งกลโกธาแล้ว

ในหนังสือเล่มหนึ่งของเขา ดร. เอช เอ โอโรนไฮด์ หมายเหตุไว้ว่านี่เป็น “ภาพ ๆ หนึ่งที่น่าปีติยินดีมากที่สุดแห่งพระคุณของพระเจ้า ตามที่ถูกเปิดเผยในข่าวประเสริฐ ที่เราคาดหวังว่าจะพบได้ เช่นเดียวกับโอเนสิมัส เราทุกคนได้ทำผิดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและเจ้านายผู้มีสิทธิโดยชอบของเรา เราใช้พระเมตตาของพระองค์อย่างผิด ๆ เหยียบย่ำบนพระคุณของพระองค์ และปล้นพระองค์โดยการเอาสิ่งที่พระองค์ทรงฝากให้เราดูแล เพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระองค์ไปใช้เพื่อจุดประสงค์อันเห็นแก่ตัวของเราเอง แต่พระเยซูเจ้าได้ทรงชำระหนี้ทั้งหมดของเราแล้ว ทรงปฏิบัติตามพันธะผูกพันทุกอย่างที่พึงกระทำต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้าที่ถูกฝ่าฝืนแล้ว และบัดนี้เราสามารถมาถึงพระบิดาได้ในพระนามของพระองค์ โดยมั่นใจว่าพระองค์จะทรงต้อนรับเรา และทราบว่าจะไม่เพียงได้รับการยกโทษเท่านั้น แต่บัดนี้เราเป็นที่ยอมรับเช่นกันในผู้ทรงเป็นที่รักนั้นและถูกนำเข้ามาอยู่ในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว”

ข้อ 17 และ 18 ให้แบบอย่างอันเป็นอมตะแก่เราเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่อง การยกให้ (imputation) ซึ่งถูกนิยามในพจนานุกรมว่าเป็น “การยกให้ความผิดหรือความชอบธรรมส่วนบุคคลเป็นของคน ๆ หนึ่งหรือมากกว่านั้นโดยอาศัยการกระทำผิดหรือคุณความดีของอีกคนหนึ่ง” ในข้อพระคำเหล่านี้ เท่ากับเปาโลกำลังกล่าวว่า “ฟีเลโมนเอ๋ย จงนับคุณความดีของข้าพเจ้าให้แก่โอเนสิมัสเถิด จงยกความดีความชอบสำหรับสิ่งดี ๆ ทั้งหมดที่ท่านเห็นในข้าพเจ้าให้แก่เขา จงรับเขาไว้เหมือนอย่างที่ท่านจะรับข้าพเจ้า จงคิดถึงเขาเหมือนกับที่ท่านจะคิดถึงข้าพเจ้า ถ้าเขาได้ทำผิดต่อท่าน ถ้าเขาเป็นหนี้ท่านในสิ่งใด จงใส่หนี้นั้นไว้ในบัญชีของข้าพเจ้า จงจดความไม่ดีของเขาไว้ให้เป็นของข้าพเจ้าเถิด และจงใส่ในบัญชีของข้าพเจ้าสิ่งใดก็ตามที่เขาได้กระทำผิดต่อท่านหรือสิ่งใดก็ตามที่เขาติดค้างท่าน”

ความจริงอันแสนวิเศษนี้ถูกนำเสนอในข้อพระคำอื่น ๆ เช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น ในโรม 4:3 เราอ่านว่า: “ด้วยว่าพระคัมภีร์กล่าวอย่างไร ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และความเชื่อนั้นทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’” “ทรงถือว่า” หมายความว่า “ใส่เข้าบัญชีของคน ๆ หนึ่ง” ยากอบกล่าวมันเช่นนี้: “...อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (ยากอบ 2:23) พระเจ้าทรงใส่ความชอบธรรมเข้าบัญชีของอับราฮัม และโดยการยกให้เราก็กลายเป็นคนชอบธรรม เพราะว่าพระเจ้าทรงยกความชอบธรรมให้แก่ผู้เชื่อทุกคนในพระคริสต์ ผู้ทรงถูก “ทำให้เป็นความชอบธรรมแก่พวกเรา...” (1 คร. 1:30)

เมื่อต่อด้วยจดหมายของเขาถึงเหล่าผู้เชื่อในกรุงโรม เปาโลเขียนไว้ว่า: “แต่สำหรับคนที่ไม่อาศัยการกระทำ แต่เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรม เหมือนกับที่ดาวิดเช่นกันก็พรรณนาถึงความสุขของคน ผู้ซึ่งพระเจ้าโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมิได้อาศัยการกระทำ โดยกล่าวว่า ‘คนทั้งหลายซึ่งได้โปรดยกความชั่วช้าของพวกเขาแล้ว และได้ทรงปกปิดบาปทั้งหลายของพวกเขาแล้ว ก็ได้รับพร มนุษย์ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงถือโทษบาปนั้น ก็ได้รับพร’” (รม. 4:5-8) ตามคำพยานของวิสุทธิชนท่านนี้ในภาคพันธสัญญาเดิม ความชอบธรรมของเขาไม่ได้ถูกได้มาโดยการงานต่าง ๆ ของเขา แต่ได้ถูกยกให้โดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผ่านทางความเชื่อที่ดาวิดแสดงออกในพระองค์

เปาโลเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ว่า: “พระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษบรรดาการละเมิดต่อพวกเขา...” (2 คร. 5:19) กล่าวอีกนัยหนึ่ง เนื่องจากพระราชกิจในการเป็นคนกลางของพระคริสต์ พระเจ้าจึงไม่ทรงถือโทษบาปอีกต่อไปแก่คน ๆ นั้นที่ยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ เนื่องจากพระเยซูทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างเต็มที่แล้วในเรื่องของหน้บาปนั้น พระเจ้าจึงทรงถือว่าบาปของผู้เชื่อคนนั้นราวกับว่ามันไม่เคยถูกกระทำมาก่อนเลย และพระองค์ทรงลืมแล้วจริง ๆ ว่าคน ๆ นั้นเคยทำบาปหรือเคยล่วงละเมิดต่อพระองค์! พระองค์ตรัสว่า: “เราจะเมตตาต่อบรรดาการอธรรมของพวกเขา และบรรดาบาปและความชั่วช้าของพวกเขา เราจะไม่จดจำอีกต่อไป” (ฮบ. 8:12)

คำวิงวอนของเปาโลเพื่อโอเนสิมัสในฟีเลโมน 17 และ 18 ให้ภาพประกอบแสนมหัศจรรย์แก่สองแง่มุมนั้นของการยกให้ของพระเจ้าซึ่งถูกนำเสนอในพระคำข้อเดียวกันนี้: “เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้มิได้ทรงรู้จักบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” (2 คร. 5:21) กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งพระเยซู “ผู้มีได้ทรงรู้จักบาป” ให้เป็นผู้แทนของคนบาปทั้งหลายและบาปของพวกเขา และเรา โดยทางความเชื่อในพระองค์ ก็รับเอาความชอบธรรมของพระองค์ แน่ทีเดียว พระองค์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา และยิ่งไปกว่านั้น “พระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา” (อฟ. 2:14), “ชีวิตของเรา” (คส. 3:4), “ที่หวังแห่งสง่าราศี” ของเรา (คส. 1:27); พระองค์ทรงเป็น “คนกลาง” ของเรา (1 ทธ. 2:5), “มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่” ของเรา (ฮบ. 4:14), “ผู้เสนอความแทน” ของเรา (1 ยอห์น 2:1); พระองค์ทรงเป็น “สารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด” (คส. 3:11)!

วิธีเดียวที่คนบาปทั้งหลายจะเข้าเฝ้าพระเจ้าในสันติสุขได้คือ การเข้าเฝ้าพระองค์ในพระคริสต์ ในนิรันดรกาลที่ผ่านพ้นเราไปแล้ว สมาชิกทั้งสามของตรีเอกานุภาพนั้นทรงมีการประชุมแบบพระเจ้าและทรงเห็นพ้องตรงกันว่าพระเยซูคริสต์จะทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อเรา เพื่อที่เราจะได้มีชีวิตนิรันดรโดยทางพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงตรัสแก่พระเจ้าพระบิดาว่า “สิ่งใดก็ตามที่มนุษย์ได้กระทำต่อพระองค์ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงใส่มันเข้าบัญชีของข้าพระองค์เถิด!” นั่นแหละเป็นสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำเมื่อพระองค์ทรงเต็มพระทัยสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่เราจะได้มีชีวิตนิรันดรโดยทางพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ คราวนี้ให้เราดูสิ่งที่พระเยซูทรงเต็มพระทัยใส่ไว้ในบัญชีของพระองค์เพราะเห็นแก่เรา:

1. บาปของเราถูกใส่เข้าบัญชีของพระเยซู

ในภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าทรงประกาศก้องว่า “ชีวิตที่กระทำบาป ชีวิตนั้นจะตาย...” (อสค. 18:20) ในภาคพันธสัญญาใหม่ พระองค์ทรงประกาศว่า: “...ไม่มีคนที่ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มี ไม่มีเลย ไม่มี คนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า พวกเขาทุกคนหลงทางไปหมด พวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าด้วยกันทั้งสิ้น ไม่มีคนที่ทำดีสักคนเดียว ไม่มี ไม่มีเลย...เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า” (รม. 3:10-12, 23) และ “ค่าจ้างของบาปคือความตาย...” (รม. 6:23) มนุษย์ทุกคนถูกจัดอยู่ในประเภทเดียวกัน จากจุดยืนของการไม่สามารถนำเสนอตัวเองต่อพระเจ้าได้ มนุษยชาตินั้นลงทลาย มุ่งสู่ความฉิบหาย และไร้ซึ่ง ความหวัง แต่พระเยซูทรงเข้าแทนที่เราแล้วในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบาป และพระเจ้าทรงใส่บาปของเราเข้าบัญชี ของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงทำให้พระเยซูผู้ชอบธรรมนั้น พระองค์ผู้ไร้บาปให้เป็นบาปเพื่อเรา เพื่อที่ว่าใน พระองค์เราจะได้รับความรอดจากโทษของบาป: ความตายชั่วนิรันดร์! พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อทำ ภารกิจหนึ่งเดียว: “เพื่อจะได้กำจัดบาปโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา” (ฮบ. 9:26) พระองค์ได้เสด็จ มาเพื่อแบกรับบาป เพื่อเอาบาปไปเสีย เพื่อทำให้พระเจ้าพอพระทัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบาป และเพื่อเข้า แทนที่คนบาป และโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา พระเยซูทรงเอาบาปไปแล้วเป็นนิรันดร์ “...จงดูพระ เมฆโปดกของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29)!

2. บาปทั้งหลายของเราถูกใส่เข้าบัญชีของพระเยซูแล้ว

พระเยซูเจ้าได้ทรงสิ้นพระชนม์ไม่เพียงเพื่อช่วยเราให้รอดจากบาปเท่านั้น พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อ ชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้นเช่นกัน: “ถ้าพวกเราสารภาพบาปของพวกเรา พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและ เที่ยงธรรมที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายของพวกเรา และที่จะทรงชำระพวกเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9) นี่เป็น “จดหมายรัก” ของพระเจ้าที่ส่งถึง “ลูกน้อยทั้งหลาย” ของพระองค์ ซึ่งประทานให้แก่เรา ผ่านทางยอห์นผู้เป็นที่รักนั้น และเราอ่านอีกครั้งว่า: “ลูกเล็ก ๆ ทั้งหมดของข้าพเจ้าเอ๋ย...ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาป พวกเราก็มีผู้ที่เสนอความแทนสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ใช่เพราะพวกเราพวกเดียว แต่เพราะบาปทั้งหลาย ของโลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:1,2) ไม่มีข้อผิดพลาดใด ๆ เลยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสกับผู้ใดอยู่: พระองค์ไม่ได้กำลังตรัสกับพวกคนไม่เชื่อ แต่ตรัสกับบรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า พระเยซูทรงเป็นผู้ ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของเรา-บาปทั้งหลายของการไม่กระทำและบาปทั้งหลายของการกระทำ บาปเหล่านี้เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อ บาปทำให้ตกนรก แต่บาปทั้งหลายปล้นฤทธิ์เดช ความชื่นบาน ความใช้ ประโยชน์ได้และบำเหน็จไปจากผู้เชื่อ!

ข้อพระคำตอนหนึ่งที่แต่ละต้องใจมากที่สุดใจมากที่สุดในพระวจนะของพระเจ้าที่เล่มถูกให้แก่เราผ่านทางปากกา ที่ได้รับการดลใจของเปโตร เขาบอกเราว่า “พระคริสต์...ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พอบุบายใน พระโอษฐ์ของพระองค์เลย...พระองค์เองได้ทรงรับแบกบรรดาบาปของพวกเราไว้ในพระกายของพระองค์เองที่ ต้นไม้ นั้น เพื่อว่าพวกเรา ที่ตายต่อบาปทั้งหลายแล้ว ควรจะดำเนินชีวิตไปสู่ความชอบธรรม โดยรอยเขียนของ พระองค์ พวกท่านจึงได้รับการรักษาให้หาย” (1 ปต. 2:21,22,24) จงสังเกตคำว่า “บาปทั้งหลาย” (พหูพจน์) พระเยซูไม่เพียงชำระหนี้บาปดั้งเดิมนั้นและได้ทรงซื้อคนบาปที่กลับใจและเชื่อแล้วกลับมาเท่านั้น พระองค์ยัง

ได้ชำระค่าบาปทั้งหลายอื่นใดที่อาจถูกระทำเช่นกัน “ด้วยว่า พระคริสต์ก็ได้ทรงทนทุกข์ครั้งเดียวเพื่อบาปทั้งหลายเช่นกัน ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำพวกเราไปถึงพระเจ้า...” (1 เปโตร 3:18)

เมื่อพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์แห่งพระคุณในใจของคน ๆ หนึ่ง และโดยความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซู คน ๆ นั้นก็กลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ เขาถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้า เขาถูกสถิตอยู่ภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเขาจะเดินในวิถีทั้งหลายแห่งความชอบธรรมเพราะเห็นแก่พระเยซู แต่ถ้าลูกคนนั้นของพระเจ้าเกิดทำบาปจริง ๆ พระผู้ช่วยให้รอดก็ทรงพร้อมและร้อนพระทัยรอคอยที่จะเสนอความต่อพระบิดาแทนเขา พระเยซูทรงเข้าแทนที่เราแล้ว พระองค์ทรงรู้จักชีวิตของเราเพราะพระองค์เคยดำเนินชีวิตอยู่บนโลกนี้เหมือนที่เราดำเนินชีวิตอยู่ตอนนี้ ยกเว้นว่าพระองค์ทรงไม่มีบาป พระองค์ “ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างพวกเราในทุกประการ ถึงกระนั้นก็ยังปราศจากบาป” (ฮบ. 4:15) “เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนอย่างพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุโรหิตเปี่ยมด้วยพระเมตตาและความสัจย์ซื่อในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เพื่อกระทำให้เกิดการคืนดีกันเพราะเหตุบาปทั้งหลายของประชาชน ด้วยว่าในการที่พระองค์เองได้ทรงทนทุกข์ยากในการถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ถูกทดลองได้” (ฮบ. 2:17,18)

จำไว้คำว่า: “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:13) เมื่อลูกคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าตกในบาป ลูกคนนั้นก็นำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระเยซูคริสต์และพระเจ้าทรงไม่อยากให้ลูก ๆ ของพระองค์ทำให้พระนามของพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ได้รับความอัปยศ ดังนั้นพระเจ้าผู้ได้ทรงจัดหาการไถ่ในพระเยซูและจึงทรงจัดการเรื่องบาปแล้ว ก็ทรงทำการจัดเตรียมไว้สำหรับบาปเหล่านั้นที่เรากระทำเช่นกัน

3. ความล้มเหลวต่าง ๆ ของเราถูกใส่เข้าบัญชีของพระเยซูแล้ว

“สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และสิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3:6) เพราะบาปของอาดัม เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดจึงถูกขายไว้ในบาปและความตาย และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเนื้อหนังก็ผลิตแต่เนื้อหนังที่บาปหนา เมื่อพระเจ้าทรงช่วยคนบาปคนหนึ่งให้รอด พระองค์ก็ทรงช่วยจิตวิญญาณนั้นให้รอด คือมนุษย์ภายในนั้น เนื้อหนังยังเป็นเนื้อหนังเหมือนเดิมและถูกลิขิตให้กลับคืนสู่ผงคลีดิน และไม่ว่าคริสเตียนคนหนึ่งจะบริสุทธิ์และอุทิศตัวขนาดไหน トラบาใดที่เขายังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ เขาก็จะยังอาศัยอยู่ในร่างกายที่เป็นเนื้อหนังต่อไปพร้อมกับสันดานบาปของมัน และเขาจะมีการสงครามระหว่างพระวิญญาณของพระเจ้ากับเนื้อหนัง เปาโลเตือนคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นว่า: “แล้วข้าพเจ้าขอบอกอย่างนี้ว่า จงดำเนินชีวิตในพระวิญญาณ และพวกท่านจะไม่สนองตัณหาของเนื้อหนัง เพราะว่าเนื้อหนังมีตัณหาต่อสู้อพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง และทั้งสองฝ่ายนี้อยู่ตรงกันข้ามกัน ดังนั้นพวกท่านจึงกระทำบรรดาสิ่งที่พวกท่านปรารถนากระทำไม่ได้” (กท. 5:16,17)

อัครทูตผู้ยิ่งใหญ่ตระหนักถึงการมีอยู่ของสันดานเก่าของเนื้อหนังในประสบการณ์ของเขาเอง และเขา

รับสารภาพว่า: “ด้วยว่าสิ่งซึ่งข้าพเจ้ากระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่อนุญาต เพราะว่าสิ่งใดที่ข้าพเจ้าประสงค์ สิ่งนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่กระทำ แต่สิ่งซึ่งข้าพเจ้าเกลียดชัง สิ่งนั้นข้าพเจ้ากระทำ... ฉะนั้นบัดนี้ ไม่ได้เป็นข้าพเจ้าซึ่งกระทำสิ่งนั้น แต่เป็นบาปซึ่งอาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า ด้วยว่าข้าพเจ้าทราบว่าเป็นตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอาศัยอยู่เลย เพราะว่าความประสงค์ก็อยู่กับข้าพเจ้า แต่จะกระทำการดีนั้นอย่างไร ข้าพเจ้าหาพบไม่” (รม. 7:15,17,18) เขาอยากทำการดี และเขารู้จักการดีนั้นที่เขาควรกระทำ แต่เขาก็ไร้ซึ่งอำนาจที่จะกระทำมัน เขาล้มเหลว และความล้มเหลวของเขาถูกพบในข้อเท็จจริงที่ว่าเขากำลังพยายามในพลังกำลังของตัวเองสิ่งซึ่งสามารถทำสำเร็จได้โดยทางฤทธิ์เดชของพระเจ้าเท่านั้น ในข้อ 24 เขาร้องออกมาว่า “โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเข็ญใจจริง ผู้ใดจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้” สำหรับคำถามที่สิ้นหวังนี้ พระคำข้อถัดไปให้คำตอบที่พร้อมอยู่แล้วของเขาพร้อมกับคำสรรเสริญ: “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

พระเยซูทรงเตือนเปโตรว่า “ซาตานได้ปรารถนาที่จะได้พวกท่านไป เพื่อมันจะฝัดร่อนพวกท่าน เหมือนข้าวสาลี แต่เราได้อธิษฐานเพื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ขาดไป และเมื่อท่านหันกลับมาแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน” (ลูกา 22:31,32) และเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ทั้งเข้าคุกและถึงแก่ความตาย” แต่พระเยซูตรัสว่า “เราบอกท่าน เปโตรเอ๋ย ว่าไถ่จะไม่ขึ้นวันนี้ ก่อนท่านจะปฏิเสธสามครั้งว่าท่านรู้จักเรา” (ลูกา 22:33,34) เปโตรแน่ใจว่าตนจะไม่มีความผิดในความล้มเหลวนั้นเด็ดขาด และเขาประกาศว่าเขาจะไม่มีทางปฏิเสธหรือละทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาเด็ดขาด แต่เราก็ตราบว่าเขาทำแบบนั้น ข้อ 54 ถึง 62 ของบทนี้บันทึกเรื่องการปฏิเสธของเขาและการกลับใจใหม่ของเขาพร้อมกับน้ำตาอันขมขื่นแห่งความเสียใจ และเราทราบบว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกับที่ได้อธิษฐานเพื่อเปโตรก็ทรงยกโทษให้เขาเช่นกัน และพระวจนะของพระเจ้ากล่าวชัดเจนว่าเปโตรได้กลายเป็นยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณที่เกรียงไกรก่อนงานรับใช้ของเขาสิ้นสุดลง

ในมัทธิว 26:35 เราถูกบอกว่าเมื่อเปโตรประกาศว่าตนจะไม่ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้า “พวกสาวกทุกคนก็ทูลในทำนองเดียวกันด้วย” แต่พวกเขามีความอ่อนแอแบบมนุษย์เหมือนกันกับเปโตร เพราะข้อ 56 ของบทนี้บอกเราว่า “พวกสาวกเหล่านั้นทุกคนได้ละทิ้งพระองค์ไว้และหนีไป” บันทึกเรื่องราวนี้ให้ภาพประกอบอันทรงพลังยิ่งนักแก่คำเตือนที่ถูกให้ไว้ใน 1 โครินธ์ 10:12: “เหตุฉะนั้นจงให้คนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงแล้วระวังให้ดี เกรงว่าเขาจะล้มลง!” ผู้เชื่อคนใดที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงก็อยู่ในชัยภูมิที่พญามารจะทำให้เขาล้มลงได้ ความลำพองใจของเขาก่อให้เกิดความประมาทฝ่ายวิญญาณ เขาไม่เห็นคุณค่าการยืนมั่นคงของเขาและไม่หมายพึ่งพระเยซูสำหรับพลังกำลังที่จะเอาชนะ

ผู้เชื่อจำนวนมากทนทุกข์ความล้มเหลวและความพ่ายแพ้ นับครั้งไม่ถ้วน เพียงเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เรียนรู้สักที่ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็น “ช่องทาง” แห่งการช่วยให้รอดพ้น หนทางเดียวเท่านั้นที่ผู้เชื่อจะมีชัยชนะได้คือ ในพระคริสต์: “แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 คร. 15:57) พระเยซูตรัสว่า “...เพราะแยกจากเราแล้ว ท่านทั้งหลายทำสิ่งใดไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:5) เราต้องตระหนักถึงความไม่พอเพียงของเราเองและความไม่สามารถของเราที่จะรับ

ใช้พระเจ้าได้ภายในตัวเราเอง โดยขณะเดียวกันก็ตระหนักถึงความจริงอันเต็มเปี่ยมของฟิลิปปี 4:13 และกล่าวร่วมกับเปาโลว่า “ข้าพเจ้ากระทำให้ทุกสิ่งได้โดยทางพระคริสต์...” เราเป็น “ยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิต” โดยทางพระองค์เท่านั้น (รม. 8:37) และบาปของเรา บาปทั้งหลายของเรา และความล้มเหลวต่าง ๆ ของเราก็ถูกใส่เข้าไปบัญชีของพระองค์แล้ว!

4. ความอ่อนแอทั้งหลายของเราถูกใส่เข้าไปบัญชีของพระเยซูแล้ว

“จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าไปในการทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง” (มธ. 26:41) พระเยซูตรัสถ้อยคำสุดท้ายเหล่านี้แก่พวกสาวกเมื่อพระองค์ทรงพบว่าพวกเขาหลับอยู่ หลังจากที่พระองค์ได้ทรงขอให้พวกเขา “เฝ้าระวัง” อยู่กับพระองค์ขณะที่พระองค์เสด็จไปอธิษฐาน การ “เฝ้าระวัง” เป็นหน้าที่พิเศษของชั่วโมงนั้นสำหรับสาวกเหล่านี้ หากพวกเขาเฝ้าระวังอยู่ตลอดเวลาเหมือนอย่างที่เราควรกระทำ พวกเขาก็คงกำลังอธิษฐานอยู่เช่นกัน และถ้าพวกเขาอธิษฐานอยู่ตลอดเวลาเหมือนอย่างที่เราควรกระทำ พวกเขาก็คงกำลังเฝ้าระวังอยู่เช่นกัน พระเยซูทรงทราบว่าชายเหล่านี้จะเผชิญหน้ากับการทดลองอันน่ากลัวได้บ้าง พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาต้องอยู่ในการอธิษฐานมากจริง ๆ และพระองค์ตรัสว่า “จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง” พระเยซูทรงรู้จักอำนาจของพญามาร พระองค์ทรงทราบว่าพญามารจะโจมตีลูกทั้งหลายของพระเจ้าเมื่อใดก็ได้ แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่สภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ ได้ทำให้พวกเขาอ่อนแอแล้ว ซึ่งทำให้พญามารได้เปรียบ ถึงแม้ความคิดและใจอาจเต็มใจและพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับการทดสอบต่าง ๆ ของชีวิต ภัยอันตรายนั้นก็มีความรู้สึกต่าง ๆ ตามธรรมชาติ เช่น ความกลัวภัยที่จะเกิดแก่ร่างกาย, การเยาะเย้ย หรือการข่มเหงอื่นเพราะเห็นแก่การติดตามพระคริสต์ สันดานมนุษย์นั้นบอบบางและอ่อนแอ และมนุษย์โดยสันดานก็หนีจากความลำบากหรือความทุกข์ยากใด ๆ

เปาโลมี “หนามในเนื้อหนัง” และเขาอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงเอามันออกไปเสีย (2 คร. 12:7) แต่พระเจ้าตรัสว่า: “พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าเสมอ เพราะฤทธิ์เดชของเราก็ถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนในความอ่อนแอ...” (2 คร. 12:9) กล่าวอีกนัยหนึ่ง พลังกำลังที่พระเยซูทรงถ่ายทอดให้นั้นก็ถูกสำแดงให้ประจักษ์อย่างสมบูรณ์มากขึ้นเมื่อผู้เชื่อคนนั้นรู้สึกอย่างจริงใจว่าตนอ่อนแอ พร้อมกับการรับประกันนี้ เปาโลจึงสามารถกล่าวได้ว่า: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีมากที่สุดที่จะอวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้สถิตอยู่บนข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปดียดินดีในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกด่าว่าทั้งหลาย ในบรรดาความขัดสน ในการถูกข่มเหงต่าง ๆ ในบรรดาความกังวลใจเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็แข็งแรงเมื่อนั้น” (2 คร. 12:9,10) คำว่า “บรรดาความอ่อนแอ” ก็กล่าวถึงความอ่อนแอทั้งหลาย เมื่อผู้เชื่อคนนั้นรู้สึกว่าเขาเข้มแข็ง เขาก็อ่อนแอ แต่เมื่อเราเผชิญหน้ากับความเป็นจริงที่ว่าเราอ่อนแอแค่ไหนและเราต้องพึ่งพาพระคริสต์อย่างสิ้นเชิงขนาดไหน เมื่อนั้นความแข็งแกร่งของพระองค์ก็ถูกถ่ายทอดให้แก่เรา และเช่นเดียวกับเปาโล เรา “กระทำให้ทุกสิ่งได้โดยทางพระคริสต์” ผู้ทรงเสริมกำลังเรา (ฟป. 4:13)

“เมื่อเห็นแล้วว่าพวกเราไม่มีหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ที่เสด็จไปในฟ้าสวรรค์ทั้งหลายแล้ว พระเยซูพระบุตร

ของพระเจ้า ขอให้พวกเรายึดมั่นในการยอมรับของพวกเรา เพราะว่าพวกเราไม่มีมหาปุโรหิตซึ่งไม่สามารถถูกสัมผัสด้วยความรู้สึกแห่งความเจ็บป่วยทั้งหลายของพวกเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างพวกเราในทุกประการ ถึงกระนั้นก็ยังปราศจากบาป ฉะนั้นขอให้พวกเรามีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความต้องการ” (ฮบ. 4:14-16) มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงเสนอความแทนเรา พระองค์ทรงเห็นอกเห็นใจเรา พระองค์ทรงเข้าใจ พระองค์ทรงห่วงใย พระองค์ทรงทราบความต้องการทุกอย่างของเรา พระองค์เคยอาศัยอยู่ในที่ ๆ เราอาศัยอยู่ เหมือนอย่างที่เราอาศัยอยู่ และได้ทรงพิชิตทุกการทดลองที่พญามารขว้างปาใส่พระองค์ พระองค์ทรงจำได้ถึงประสบการณ์ต่าง ๆ บนโลกนี้ของพระองค์ และพระองค์ทรงทราบความบอบบางของเรา ความอ่อนแอของเรา ความขัดแย้งต่าง ๆ ของเรา พระองค์ทรงสามารถ “ถูกสัมผัสด้วยความรู้สึกแห่งความเจ็บป่วยทั้งหลายของพวกเรา” ความอ่อนแอต่าง ๆ ของเรา ใช่แล้วครับ ความอ่อนแอทั้งหมดของเราถูกใส่ “เข้าบัญชี” ของพระเยซู มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา เพราะว่า “พระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนอย่างพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิตเปี่ยมด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อ...” (ฮบ. 2:17)

5. พระเจ้าทรงเอาความหวังพะวงทุกอย่างของเราใส่เข้าบัญชีของพระเยซูแล้ว

พระเยซูคริสต์ได้ทรงแบกรับบาปของเรา บาปทั้งหลายของเรา ความล้มเหลวต่าง ๆ ของเรา ความอ่อนแอต่าง ๆ ของเรา และมันเป็นความชื่นบานของพระองค์ที่จะแบกรับความหวังพะวงทั้งหลายของเราเพื่อเรา เราอาศัยอยู่ในโลกที่วุ่นวาย และแม้แต่คริสเตียนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุดก็มีความยุ่งยากใจและความหวังพะวงต่าง ๆ แต่พระเยซูทรงบอกเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ว่า “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านทั้งหลายเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย” (ยอห์น 14:1) ในที่นี้เราพบวิธีเยียวยาของพระเจ้าสำหรับโรคอันเก่าแก่ที่เป็นความวุ่นวายใจ ไม่ใช่โรคหัวใจที่ฆ่าให้ตายฝ่ายร่างกาย แต่เป็นโรคที่รบกวนคริสเตียนและพรากความชื่นชมยินดีไปซึ่งผู้เชื่อทุกคนมีสิทธิ์ได้รับ วิธีเยียวยาสำหรับโรคหัวใจชนิดนี้คือ ความเชื่อ และพระเยซูกำลังตรัสแก่คุณและผมเช่นกัน ดังนั้นผมจึงขอกล่าวแก่คุณทั้งหลายที่ท้อใจและใจถูกโจมตีด้วยภาระแห่งความหวังพะวงทั้งหลายว่า “อย่าให้ใจของคุณวิตกไปเลย พระเจ้าทรงทราบความกระวนกระวายใจของคุณ บรรดาภาระของคุณ ความต้องการทุกอย่างของคุณ และพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะเติมเต็มความต้องการใดก็ตามของคุณได้” เมื่อพระเยซูตรัสว่า “พวกท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย” พระองค์ก็กำลังเป็นพยานรับรองว่าพระองค์ทรงเทียบเท่ากับพระเจ้าและว่าเราควรเชื่อในพระองค์เหมือนอย่างที่เราเชื่อในพระเจ้า ความเชื่อในพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตรเป็นคำตอบสำหรับความว้าวุ่นใจ ความกระวนกระวายใจ และความตึงเครียดของจิตใจและวิญญาณ และมันทำให้พระเจ้าเสร์้าพระทัยเมื่อผู้เชื่อทั้งหลายยืนกรานที่จะแบกรับภาระต่าง ๆ และความหวังพะวงต่าง ๆ ของตัวเองแทนที่จะ “ละบรรดาความกระวนกระวาย...ไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใย...” ลูก ๆ ของพระองค์ (1 เปโตร 5:7)

เปาโลเขียนถึงผู้เชื่อชาวฟิลิปปีว่า: “อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่ในทุกสิ่ง โดยการอธิษฐาน การวิงวอน พร้อมกับการขอบพระคุณ จงให้บรรดาคำทูลขอของพวกท่านถูกแจ้งให้พระเจ้าทรงทราบ และสันติสุขของพระเจ้า ซึ่งอยู่เหนือความเข้าใจทุกอย่าง จะรักษาบรรดาใจและความคิดของพวกท่านไว้โดยทางพระเยซู

คริสต์” (ฟป. 4:6,7) นี้ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ควรเป็นห่วงหรือใช้ความระมัดระวังเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตปัจจุบันนี้เลย แต่เราไม่ควรกระวนกระวายใจ มีความแตกต่างมหาศาลระหว่างการเป็นห่วงกับการกระวนกระวายใจ แน่แน่นอนว่าเราควรจัดหาสำหรับครอบครัวของเราและเป็นห่วงเกี่ยวกับสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิต แต่เราไม่ควรกระวนกระวายใจหรือหวาดกลัว และเมื่อเราเสนอคำทูลขอต่าง ๆ ของเราต่อพระเจ้า โดยมีความเชื่อว่าพระองค์จะทรงตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเรา เมื่อนั้นเราก็ปลดความทุกข์ใจและความกระวนกระวายใจ สันติสุขอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้ารักษาผู้เชื่อทั้งหลายไว้จากความกระวนกระวายใจและความวิตกกังวล “โดยทางพระเยซูคริสต์” ถ้าคุณกำลังแบกรับความห่วงพะวงต่าง ๆ ของคุณ ถ้าความห่วงพะวงเหล่านั้นแห่งชีวิตนี้รบกวนจิตใจและทรมาณคุณ โดยขโมยสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของคุณในสันติสุข ความสุขใจ ความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมสง่าราศีไปจากคุณ มันก็ไม่ใช่ความผิดของพระเจ้าเลย มันเป็นความผิดของคุณเอง พระเจ้าทรงทำการจัดเตรียมไว้สำหรับความห่วงพะวงต่าง ๆ ของเราแล้วในพระเยซูคริสต์ พวกมันถูกใส่เข้าบัญชีของพระองค์แล้ว

6. ความทุกข์โศกต่าง ๆ ของเราถูกใส่เข้าบัญชีของพระเจ้าแล้ว

ความทุกข์โศกได้เริ่มต้นในสวนเอเดน หลังจากอาดัมและเอวากินผลไม้ต้องห้ามนั้น พระเจ้าก็ทรงเรียกพวกเขามาให้การ และเราอ่านว่า: “พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า “เราจะเพิ่มความระทมทุกข์ของเจ้าและการตั้งครุฑของเจ้าให้มากขึ้น ในความเจ็บปวดเจ้าจะคลอดบุตรหลายคน และความปรารถนาของเจ้าจะมีต่อสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเหนือเจ้า” และพระองค์ตรัสแก่อาดัมว่า “เพราะเจ้าได้ตั้งใจฟังเสียงของภรรยาเจ้า และได้กินจากต้นไม้ที่ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ โดยกล่าวว่า เจ้าต้องไม่กินจากต้นไม้ที่ซึ่งแผ่นดินจึงถูกสาปแช่ง เพราะเห็นแก่เจ้า ในความทุกข์ยากเจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินนี้ตลอดวันทั้งหลายแห่งชีวิตของเจ้า” (ปฐม. 3:16,17) น้ำตาได้ไหลจากดวงตาของมนุษย์ที่ตายได้นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา

เกี่ยวเนื่องกับชนชาติอิสราเอล พระเจ้าตรัสว่า “แน่นอนเราได้เห็นความทุกข์เข็ญของประชากรของเราซึ่งอยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และได้ยินเสียงร้องของพวกเขา เพราะเหตุพวกนายงานของพวกเขา ด้วยว่าเรารู้ถึงความทุกข์โศกต่าง ๆ ของพวกเขา” (อพย. 3:7) พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเป็นพระเจ้าของเรา ไม่มีน้ำตาสักหยดหล่นจากดวงตาของผู้เชื่อโดยที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ทรงทราบ มันเป็นเรื่องน่าชื่นใจที่ได้รู้ว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ที่เรารู้จัก รัก และปรนนิบัติ ได้ทรงหลังน้ำตาตอนที่พระองค์ทรงเดินอยู่บนโลกนี้ พระองค์ทรงร้องให้ที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส และพระองค์ทรงร้องให้เพราะกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงเป็น “คนแห่งความเศร้าโศกทั้งหลาย และคุ้นเคยกับความระทมทุกข์” พระองค์ได้ทรงลิ้มรสความทุกข์โศกแทนเรา เพื่อที่เรา ในท่ามกลางน้ำตาและความทุกข์โศก จะสามารถชื่นชมยินดีได้ โดยรู้ว่าถึงแม้ว่า “การร้องไห้อาจจะคงอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความชื่นบานจะมาในเวลาเช้า” (เพลงสดุดี 30:5)

เพื่อนคริสเตียนเอ๋ย เราต้องยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าความทุกข์โศกถูกเชื่อมโยงกับการสัญจรบนโลกนี้ นี่เป็นยุคสมัยแห่งความทุกข์โศกและการโอดครวญ ทั้งคนหนุ่มสาวและแก่ชรา คนรวยและคนจน เผชิญกับความทุกข์โศกทั้งสิ้น แต่เราที่ติดตามพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อก็สามารถกล่าวได้อย่างมั่นใจว่า “บรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย” (รม. 8:18) พระผู้

ช่วยให้รอดที่ทรงเพียงพอสำหรับทุกสิ่งทรงจัดการความทุกข์โศกของเราแล้ว ในคำพยากรณ์ของอิสยาห์เราอ่านเกี่ยวกับพระองค์ว่า: “ท่านถูกเหยียดหยามและถูกปฏิเสธโดยมนุษย์ เป็นคนแห่งความเศร้าโศกทั้งหลาย และคุ้นเคยกับความระทมทุกข์...แต่ที่เดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของพวกเรา และชอบความเศร้าโศกทั้งหลายของพวกเราไป...” (อิสยาห์ 53:3, 4) ความทุกข์โศกเหล่านั้นถูกใส่เข้าบัญญัติของพระองค์แล้ว!

7. ความตายของเราถูกใส่เข้าบัญญัติของพระเยซูแล้ว

พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ เพื่อความเพลิดเพลินและความชื่นบานของพระองค์เอง มนุษย์ได้ถูกสร้างเพื่อถวายเกียรติและนมัสการพระเจ้า แต่อาดัมตั้งใจไม่เชื่อฟังพระเจ้าเมื่อเขากินผลไม้ต้องห้ามนั้น พระเจ้าทรงเตือนอาดัมอย่างชัดเจนแล้วว่า “...ในวันที่เจ้ากินจากต้นนั้น เจ้าจะตายอย่างแน่นอน” (ปฐมก. 2:17) และพระเจ้าไม่ทรงมีทางเลือกอื่นนอกจากทำให้คำตัดสินโทษนั้นสำเร็จ “...และความตายจึงได้แผ่ไปถึงมนุษย์ทุกคนฉนั้น เพราะทุกคนได้ทำบาปแล้ว” (รม. 5:12) อีกครั้งพระเจ้าตรัสว่า “...ชีวิตใดที่ทำบาป ชีวิตนั้นก็จะต้องตาย” (อสค. 18:4) และ “ค่าจ้างของบาปคือความตาย...” (รม. 6:23) แต่พระเยซูตรัสว่า “จงใส่มันเข้าบัญญัติของเราเลย” พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อทำภารกิจเดียวเท่านั้น: เพื่อให้พระเจ้าทรงพอพระทัยเกี่ยวกับคำถามเรื่องบาปและคนบาป เพื่อเข้าแทนที่คนบาป เพื่อชำระหนี้บาปนั้น เพื่อตายแทนที่เรา ความมรณาของพระองค์ตอบสนองทุกรายละเอียดแห่งข้อเรียกร้องของพระบิดาในการชำระหนี้บาปนั้น พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่ช่วยให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างสมบูรณ์ และในพระองค์เพียงผู้เดียวเราจึงสามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้

พระเยซูทรง “ถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว เนื่องด้วยความทุกข์ทรมานแห่งการสิ้นพระชนม์ ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพื่อพระองค์ โดยพระคุณของพระเจ้า จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮบ. 2:9) รสชาติของความตายนั้น สำหรับพระองค์แล้ว ก็ขมเหนือจินตนาการของมนุษย์ สถานที่ของคนบาปคือนรกนิรันดร์ และเนื่องจากพระเยซูทรงเข้าแทนที่คนบาปแล้ว ไม่ว่าการทนทุกข์ของนรกนิรันดร์จะเป็นอะไรก็ตาม นั่นก็เป็นสิ่งที่พระเยซูได้ทรงลิ้มรสในความมรณาที่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์! พระองค์ได้ทรงทนทุกข์สิ่งที่คุณและผมควรจะได้ทนทุกข์ เพราะว่าเราทำบาปแล้ว แต่ในพระบุตรผู้ไร้ตำหนิของพระเจ้าไม่มีบาปเลย แต่พระองค์ได้ทรงเข้าแทนที่เรา พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์แทนเรา และพระองค์ทรงใส่ความตายของเราเข้าบัญญัติของพระองค์แล้ว

เราขอยกคำวิงวอนของเปาโลเพื่อโอเนสิมัสในข้อ 18 อีกครั้ง: “ถ้าเขาได้กระทำผิดต่อท่านประการใดหรือเป็นหนี้อะไรท่าน จงคิดเอาจากบัญญัติของข้าพเจ้าเถิด” ซึ่งเป็นภาพประกอบที่แสนมหัศจรรย์อย่างแท้จริงของคำวิงวอนของพระองค์ผู้ทรงวิงวอนเมื่อเรา พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดของผมได้ทรงทูลต่อพระบิดาว่า “ข้าพระองค์ได้ตายเพื่อรับบาปของเขาไปเสีย บัดนี้บาปใดก็ตามที่เขาได้กระทำหรืออาจจะกระทำ ความล้มเหลวทุกอย่างของเขา ความอ่อนแอทั้งหลายของเขา ความหวังพวงต่าง ๆ ของเขา ความทุกข์โศกนานาของเขา และความมรณาที่เขาควรตายในนรกเพราะบาปของเขา ขอโปรดใส่สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเข้าบัญญัติของข้าพระองค์เถิด”!

ข้อ 19: “ข้าพเจ้า เปาโล ได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้คืนให้ แม้ว่า ข้าพเจ้าจะไม่

อ้างอิงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า แม้แต่ตัวของท่านเอง”

ในจดหมายของเขาถึงเหล่าผู้เชื่อชาวโคโลสี เปาโลเขียนในพระคำข้อสุดท้ายว่า “คำแสดงความคิดถึงนี้เป็นด้วยลายมือของข้าพเจ้า เปาโล...” (4:18) โดยบ่งบอกว่า เหมือนเช่นเคย ใครสักคนได้คัดลอกถ้อยคำเหล่านั้นลงบนแผ่นหนัง จากนั้นหลังจากที่เนื้อหาหลักของจดหมายนั้นเสร็จสิ้นแล้ว เปาโลก็ลงชื่อมันด้วยมือของตัวเอง อย่างไรก็ตาม ตรงนี้ในข้อพระคำนี้ของเรา ที่ตั้งของคำกล่าวที่ว่า “ข้าพเจ้า เปาโล ได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเอง” ดูเหมือนจะบอกเป็นนัยว่าเขาเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยตัวเองทั้งฉบับ ในคำวิงวอนของเขาเพื่อโอเนสิมัส เขาได้เขียนว่า “ถ้าเขา...เป็นหนี้อะไรท่าน จงคิดเอาจากบัญชีของข้าพเจ้าเถิด” และบัดนี้การเพิ่มคำว่า “ข้าพเจ้าจะใช้คืนให้” ก็จะทำให้ฟีเลโมนเชื่ออย่างแน่นอนว่าเปาโลพูดจริง คำพูดของเขาเป็นพันธะของเขา และเขาจะทำการชดใช้สำหรับสิ่งใดก็ตามที่ถูกเรียกร้อง

“...แม้ว่า ข้าพเจ้าจะไม่อ้างอิงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า แม้แต่ตัวของท่านเอง” บนพื้นฐานของไม่กี่คำเหล่านี้คือ ข้อสรุปที่ว่าฟีเลโมนได้กลับใจรับเชื่อภายใต้งานรับใช้ของเปาโลน่าจะ (ตามที่คาดกันใน อรรถาธิบายหลายเล่ม) ระหว่างการพำนักอยู่สองปีของอัครทูตท่านนี้ในเมืองเอเฟซัส เมื่อ “ทุกคนซึ่งอาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียได้ยินพระวาทะของพระเยซูเจ้า ทั้งพวกยิวและพวกกรีก” (กิจการ 19:10) ตรงนี้เรามีการเตือนความจำแบบแยบยลเบา ๆ ของเปาโลเกี่ยวกับการที่ฟีเลโมนเป็นหนี้เขาในฐานะที่เขาเป็นผู้ได้นำฟีเลโมนมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความรอดแห่งจิตวิญญาณนิรันดร์ของฟีเลโมน ชีวิตของเขา “ตัวของเขาเอง” ล้วนเกิดขึ้นได้เพราะการทำงานหนักของเปาโล แน่แน่นอนว่าเมื่อเทียบกับหนี้ก้อนใหญ่ที่ไม่อาจชดใช้ได้หมด เช่นนี้ สิ่งที่เขากำลังขอก็คือเป็นเรื่องเล็กน้อยไปเลย แม้แต่เพียงว่า มันคงเป็นเรื่องยากที่ฟีเลโมนจะปฏิเสธคำขอของบิดาฝ่ายวิญญาณของตนที่ขอร้องแทนโอเนสิมัส ผู้ซึ่งบัดนี้เป็นพี่น้องของเขาในพระคริสต์แล้ว

ข้อ 20: “ใช่แล้ว น้องเอ๋ย จงให้ข้าพเจ้ามีความปิติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะท่านเถิด จงให้จิตใจของข้าพเจ้าสดชื่นในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

“ใช่แล้ว น้องเอ๋ย...” ตรงนี้อีกครั้ง (เหมือนในข้อ 7) เปาโลพูดถึงฟีเลโมน “บุตรชายในความเชื่อ” นั้นของเขา ว่าเป็น “น้อง” นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับทิโมธี (ข้อ 1) และโอเนสิมัส (ข้อ 10 และ 16)

“...จงให้ข้าพเจ้ามีความปิติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะท่านเถิด จงให้จิตใจของข้าพเจ้าสดชื่นในองค์พระผู้เป็นเจ้า” ภาษาในพระคำข้อนี้ค่อนข้างคล้ายคลึงกับที่ถูกใช้โดยเปาโลในข้อ 7 ที่เขาได้รับรู้ “ความปิติยินดีใหญ่โต” นั้นที่ฟีเลโมนนำมาให้ “เพราะจิตใจของพวกวิสุทธิชนก็สดชื่นโดย” เขา บัดนี้เปาโลปรารถนาให้เพื่อนและน้องชายของเขาในพระคริสต์นำ “ความปิติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า” มาสู่ตัวเขาโดยการให้เกียรติคำขอร้องที่เขากำลังกล่าว ซึ่งจะทำให้ “จิตใจ” ของเขาเอง “สดชื่นในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ข้อ 21: “โดยมีความไว้นือเชื่อใจในการเชื่อฟังของท่าน ข้าพเจ้าจึงได้เขียนมาถึงท่าน โดยรู้ว่าท่านจะกระทำยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าพูดเสียอีก”

ในข้อ 8 เปาโลบอกเป็นนัยว่าเขาสามารถใช้สิทธิอำนาจแบบอัครทูตของตนได้โดยชอบและสั่งการฟีเลโมนให้ทำตามที่เขา กำลังจะขอ แต่เขาเลือก ณ เวลานั้นที่จะ “อ่อนน้อม” ขอความช่วยเหลือจากเพื่อนของเขา “เพราะเห็นแก่ความรัก” อย่างไรก็ตาม ภาษาในข้อพระคำนี้ของเรา ก็ดูเหมือนจะมีการใช้สิทธิอำนาจมากกว่า:

“โดยมีความไว้น้ำใจเชื่อใจในการเชื่อฟังของท่าน ข้าพเจ้าจึงได้เขียนมาถึงท่าน” (“บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน”) ดูเหมือนจะไม่มีคำสั่งในหัวของเปาโลเลยว่าฟีเลโมนจะปฏิบัติตามคำขอของเขาในความเชื่อฟังแบบเต็มที่ “โดยรู้ว่าท่านจะกระทำยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าพูดเสียอีก” การที่เปาโลทราบเกี่ยวกับอุปนิสัยของชายผู้นี้ที่กำลังเขียนถึง (ซึ่งถูกบ่งบอกในข้อ 4 ถึง 7) ทำให้เขามั่นใจอย่างยิ่งว่าฟีเลโมนจะทำมากกว่าแค่เชื่อฟังคำขอร้องของเขาเพื่อโอเนสิมัส

ข้อ 22: “แต่พร้อมกันนี้ ขอท่านจัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าโดยทางคำอธิษฐานต่าง ๆ ของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะถูกมอบไว้แก่พวกท่าน”

ดูเหมือนเปาโลกำลังกล่าวว่า “ขณะที่ท่านกำลังจะปฏิบัติตามคำขอของข้าพเจ้าเกี่ยวกับโอเนสิมัส จงจัดเตรียมที่พักไว้ให้ข้าพเจ้าด้วย” มีการบอกเป็นนัยว่าเขาอาจจะเคยเป็นแขกในบ้านของฟีเลโมนมาแล้วหลายครั้งก่อนหน้านี้ และถึงแม้ว่านี่อาจเป็นความจริง เราก็ต้องยอมรับว่ามันเป็นการคาดเดาอย่างหนึ่ง เพราะพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าว

“...เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าโดยทางคำอธิษฐานต่าง ๆ ของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะถูกมอบไว้แก่พวกท่าน” ภาษาตรงนี้บ่งบอกว่าเปาโลคาดหวังว่าจะได้รับการปล่อยตัวจากคุกในอนาคตกาล และตามที่นักประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ที่น่าเชื่อถือหลายท่านกล่าว เขาได้รับการปล่อยตัวจริง ๆ หลังจากติดคุกสองปีในกรุงโรม โดยเขาเดินทางแบบมิชชันนารีต่อไปหลังจากนั้น อิสราภานี้กินเวลานานเท่าใด เราไม่ทราบ และเราไม่ทราบด้วยว่าเขาไปเยี่ยมฟีเลโมนและมิตรสหายคนอื่น ๆ ในเมืองโคโลสีหรือไม่ในระหว่างช่วงเวลานั้น

เราต้องไม่ไปจากพระคำข้อนี้โดยไม่ได้หมายเหตุอีกครึ่ง (เหมือนในการอธิบายของเราเกี่ยวกับข้อ 4) ว่าอัครทูตท่านนี้ให้ความสำคัญแก่การอธิษฐานมากเพียงใด เพราะเขากำลังวางใจว่าอิสราภของเขาจากการติดคุกจะถูกทำให้เกิดขึ้นผ่านทางคำอธิษฐานเหล่านั้นของฟีเลโมน ในถ้อยคำของยากอบ 5:16 “...คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล”!

ข้อ 23 และ 24: “เอปาฟรัส ผู้เป็นนักโทษร่วมกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์ ได้ฝากความคิดถึงมายังท่าน มาระโก อาริสทาร์คัส เดมาส ลูคา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน”

ชายเหล่านี้ที่เปาโลกล่าวถึงในที่นี้ว่าฝากความคิดถึงมาก็ถูกเอ่ยชื่อในจดหมายฝากถึงชาวโคโลสีเช่นกัน ซึ่งขณะนั้นกำลังถูกส่งมอบโดยผู้นำสาวกเดียวกันกับจดหมายฉบับนี้ที่เราากำลังศึกษาอยู่ตอนนี้ แต่เราจะอธิบายเกี่ยวกับพวกเขาตามลำดับที่พวกเขาถูกเอ่ยชื่อในที่นี้:

“...เอปาฟรัส ผู้เป็นนักโทษร่วมกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์” ในโคโลสี 1:7 เปาโลเขียนถึงชายผู้นี้ว่าเป็น “เพื่อนร่วมงานที่รักของพวกเราเช่นกัน ผู้เป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน” และตอนใกล้จบของจดหมายฝากฉบับนั้น เขาเขียนว่า: “เอปาฟรัส ผู้ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่าน เป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน โดยทำงานหนักด้วยใจร้อนรนเพื่อพวกท่านในบรรดาการอธิษฐานอยู่เสมอ เพื่อพวกท่านจะยืนอยู่เป็นผู้ใหญ่และสมบูรณ์ครบถ้วนในพระประสงค์ทั้งสิ้นของพระเจ้า ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นมากเพื่อพวกท่าน...” (คส. 4:12,13) เนื่องจากเปาโลพูดถึงเอปาฟรัสว่าเป็น “คนหนึ่งในพวกท่าน” เราจึงสันนิษฐานว่าเขาเป็นชาวเมืองโคโลสีโดยกำเนิด (มีการกล่าวถึงโอเนสิ

มัสในลักษณะเดียวกันในข้อ 9 ของบทที่ 4) ถึงแม้ไม่มีการกล่าวถึงในจดหมายถึงชาวโคโลสี (ซึ่งถูกเขียน ประมาณช่วงเดียวกันกับจดหมายถึงฟีเลโมน) เกี่ยวกับเอปาฟรัสว่าเป็นนักโทษคนหนึ่ง มันก็ค่อนข้างชัดเจนว่า เขาอยู่กับเปาโล (ผู้ซึ่งอยู่ในคุก) เมื่อจดหมายฉบับนั้นถูกเขียน ดังนั้นถึงแม้ว่าตัวเขาไม่อยู่ด้วยกับคริสตจักรแม่ของเขา ในคุก (เช่นเดียวกับเปาโล) เพื่ออุดมการณ์ของพระคริสต์ เขาก็ถูกพรรณนาว่าเป็น “ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ คนหนึ่งของพระคริสต์...โดยทำงานหนักด้วยใจร้อนรนเพื่อพวกท่านในบรรดาการอธิษฐานอยู่เสมอ...” แน่แน่นอนว่าการอยู่ด้วยของผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ตามทางของพระเจ้าและอุทิศตัวเขานั้นคงจะเป็นการปลอบประโลมใจและความช่วยเหลืออย่างยิ่งแก่เปาโลในระหว่างที่เขาติดคุกอยู่

“มาระโก...” นักอรรถาธิบายหลายท่านเห็นพ้องตรงกันว่านี่คือ ยอห์นมาระโก ชายหนุ่มผู้นั้นที่ได้เดินทางช่วงสั้น ๆ กับเปาโลและบารนาบัสในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรกของเปาโล และซึ่งการจากไปในตอนต้นของเขาจากการร่วมเดินทางไปกับพวกเขาเป็นเหตุให้เกิดความบาดหมางและการแยกทางระหว่างเปาโลกับบารนาบัส (กิจการ 12:25; 13:5,13; 15:40) เป็นไปได้ว่าพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงใช้ความบาดหมางนั้นเพื่อปลุกมาระโกให้ตื่นขึ้นสู่หน้าที่รับผิดชอบต่าง ๆ ของเขาและทำให้เขาเป็นภานะอันหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้การได้ดี เพราะว่าเขาได้กลับคืนดีกับเปาโลในเวลาต่อมา ในการฝากความคิดถึงที่ถูกกล่าวถึงในจดหมายถึงเขาถึงชาวโคโลสี เปาโลเขียนไว้ว่า: “...พร้อมกับมาระโก ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส (เรื่องมาระโกนั้น พวกท่านได้รับคำสั่งต่าง ๆ แล้วว่า ถ้าเขามาหาพวกท่าน ก็จงรับรองเขา)” (คส. 4:10) ดังนั้นเหล่าผู้เชื่อชาวโคโลสีจึงถูกกระหยิ่มกระหยิ่มให้ต้อนรับมาระโกด้วยอ้อมแขนที่เปิดอ้าและการต้อนรับอันอบอุ่นแบบคริสเตียน โดยปฏิบัติกับเขาในฐานะพี่น้องคนหนึ่งในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มาระโกได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าเป็นผู้ทำซึ่งที่คู่ควรสำหรับความเชื่อเช่นนั้น เพราะในวันท้าย ๆ แห่งชีวิตของเปาโลบนโลก เขาอยากให้มีโรมีพามาเจอหน้าเขา เขาเขียนว่า: “ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโกและพาเขามาพร้อมกับท่าน เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้” (2 ทธ. 4:11) มันคงเป็นเรื่องง่ายจริง ๆ ที่เปาโลจะตัดมาระโกออกจากชีวิตของตนในฐานะที่เป็นคนหนึ่งที่ “เอามือจับคันไถแล้วหันหลังกลับ” ซึ่งเป็นหลักฐานที่ชี้ชัดว่าเขาไม่มีคุณสมบัติที่จะอยู่ในงานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เปาโลใช้พระคุณ ความรัก ความอดทน และจิตใจที่ยกโทษให้ ซึ่งแน่นอนว่าเป็นแบบอย่างอันเหมาะสมของทัศนคติที่คริสเตียนทุกคนควรแสดงออกต่อเพื่อนคริสเตียนด้วยกันผู้ซึ่งได้ล้มเหลวในบางเรื่องและที่กลับใจจากความล้มเหลวนั้น

“...อาริสทาร์คัส...” ชายผู้นี้มาจากแคว้นมาซิโดเนีย เป็นชาวเมืองเธสะโลนิกาโดยกำเนิด (อ่านกิจการ 19:29; 20:4; และ 27:2) ในโคโลสี 4:10 เปาโลเรียกเขาว่าเป็น “นักโทษร่วมกับข้าพเจ้า” แต่ก่อนพวกเขาถูกจำคุก เขาเป็นหนึ่งใน “เพื่อนร่วมเดินทาง” ของเปาโลในระหว่างการเดินทางที่เมืองเอเฟซัสและจากนั้นก็ต่อเมื่อเข้าไปในเมืองโตรอัส เขายังอยู่กับเปาโลเหมือนเดิมในระหว่างการเดินทางของเขาไปยังประเทศอิตาลีเพื่อทำการอุทธรณ์ของเขาต่อซีซาร์ และเห็นได้ชัดว่าน้องชายผู้นี้ยังอยู่กับเปาโลในกรุงโรมและติดคุกอยู่กับเขาที่นั่น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเขาถูกพูดถึงว่าเป็นหนึ่งใน “เพื่อนร่วมงาน” ของเปาโลในการศึกษาค้นคว้าตอนนี้ของเรา จึงมีการสันนิษฐานว่าเขาไม่ได้ถูกตั้งข้อหาและว่าเขาได้ถูกปล่อยตัวออกจากคุกแล้ว ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า

เขาอยู่ต่อกับเปาโลเพราะความรักอันลึกซึ้งของเขาที่มีต่ออัครทูตชราผู้นี้ เพื่อปลอบประโลมใจและหนุนใจ เปาโล

“เพื่อนร่วมงาน” อีกคนของเปาโลคือ เดมาส ผู้ซึ่งเปาโลพูดถึงในโคโลสี 4:14 แต่แค่เอ่ยชื่อเขาแบบ ผ่าน ๆ เท่านั้น มีการสันนิษฐานว่านี่เป็นบุคคลเดียวกันกับที่ถูกเอ่ยถึงใน 2 ทิโมธี 4:10 ที่อัครทูตท่านนี้เขียนไว้ ว่า: “เพราะว่าเดมาสได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปแล้ว โดยหลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้จากไปยังเมืองเธสะโลนิกา...” นอกเหนือจากคำกล่าวนี้ เราก็ไม่มีบันทึกเลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเดมาส แต่ข้างเป็นเรื่องราวเศร้าจริง ๆ ที่ คน ๆ หนึ่งที่เคยทำงานหนักร่วมกับเปาโลเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะละทิ้งอัครทูตชราผู้นี้ในเวลาต่อมาในยามที่ อีกฝ่ายต้องการมิตรสหายและกำลังใจอย่างแท้จริง ที่พวกเขาสามารถให้ได้ เพราะถูกชักนำไปโดยการรักโลก เขาไปอาศัยอยู่ในเมืองเธสะโลนิกา เมืองหนึ่งที่โดดเด่นมาก ๆ ในสมัยนั้นจากจุดยืนของการพาณิชย์และการ ค้าขาย และเขาน่าจะเริ่มทะเยอทะยานอยากได้ความมั่งคั่งและทรัพย์สินของโลกนี้ มันเป็นข้อเท็จจริงอัน น่าเศร้าที่การรักเงินได้ทำลายคำพยานและความมีประโยชน์ของผู้รับใช้ดี ๆ หลายคนจนย่อยยับเสียแล้ว

คนสุดท้ายในรายชื่อ “เพื่อนร่วมงาน” ของเปาโลตรงนี้ในฟีเลโมน 24 คือ ลูกา ผู้ถูกเรียกว่า “ลูกา แพทย์ที่รัก” ในโคโลสี 4:14 สุขภาพของอัครทูตชราท่านนี้ได้รับการรักษาอย่างดีโดยลูกา ผู้ซึ่งเดินทางไปกับ เขาหลายวาระก่อนการติดคุกของเขาและผู้ซึ่งบัดนี้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม ต่อมา เมื่อใกล้สิ้นสุดการจองจำครั้ง สุดท้ายของเขา เปาโลเขียนถึงทิโมธีว่า “ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า...” (2 ทธ. 4:11) เห็นได้ชัดว่าเขา เป็นเพื่อนคนเดียวของเปาโลและอดีตเพื่อนร่วมเดินทางที่อยู่เคียงข้างเขาในคุกนั้น เขาเป็นเพื่อนในยามยากที่ ไว้วางใจได้ อย่างที่คริสเตียนทุกคนควรเป็น ซึ่งพร้อมและเต็มใจที่จะช่วยเหลือภายใต้ทุกสภาพการณ์แวดล้อม ไม่ ต้องสงสัยเลยว่าเราทุกคนมีเพื่อนฝูงที่ยกย่องเราและสนับสนุนเราในขณะที่เรากำลังเจริญรุ่งเรือง แต่ขอขอบคุณ พระเจ้าสำหรับคนเหล่านั้นที่ เช่นเดียวกับลูกา อยู่กับเราต่อไปในทุกสภาพการณ์แวดล้อม พระเจ้าจะไม่มีวัน ลืมการทำหน้าที่คนต้นเรือนและการรับใช้แบบสัจย์ซื่อของพวกเขาเลย

ข้อ 25: “ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา จงดำรงอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายเถิด เอเมน”

เช่นเดียวกับจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ ของเปาโล ฉบับนี้ปิดท้ายตามที่มันได้เริ่มต้น (ข้อ 3) โดยเตือน ความจำเหล่าผู้อ่านอีกครั้งถึง “พระคุณ” คำว่า “จิตวิญญาณ” ถูกใช้ในคำอวยพรของเขาอีกแค่สองแห่ง: “พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา จงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายเถิด เอเมน” (กท. 6:18) และ “ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณ จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน” (2 ทธ. 4:22)

หัวข้อเกี่ยวกับพระคุณเป็นสิ่งที่สำคัญต่ออัครทูตผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้จริง ๆ! ดุจสายธารที่ให้ความสดชื่น และชำระให้สะอาด มันไหลผ่านท่วงงานเขียนต่าง ๆ ของเขา โดยเตือนความจำเราว่าเราได้รับความรอดโดย พระคุณ ถูกรับว่าชอบธรรมโดยพระคุณ ถูกเรียกโดยพระคุณ ถูกสอนโดยพระคุณ พระคุณเพียงอย่างเดียวรับ ประกันพระพรทั้งหลายฝ่ายวิญญาณในปัจจุบันและชั่วนิรันดร์ ในการกล่าวปิด “ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา จงดำรงอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายเถิด” เอเมน...ขอให้เป็นอย่างนั้น!

จดหมายฝากทั่วไปของยูดาส

คำนำ

มันเป็นความยินดีอย่างยิ่งที่เราทำให้อรรถาธิบายที่เป็นลายลักษณ์อักษรเล่มนี้เกี่ยวกับหนังสือยูดาสมี่พร้อมให้ทุกท่านได้อ่าน ยี่สิบห้าปีหลังจากการเสียชีวิตของคุณพ่อของผมเมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 1976 นี่เป็นไปได้อย่างไร? คุณพ่อของผมได้สอนการศึกษาค้นคว้าแบบที่ละเอียดเกี่ยวกับหนังสือยูดาสทางวิทยุเมื่อหลายปีก่อน อย่างไรก็ตาม ท่านไม่เคยได้ลดทอนการศึกษาค้นคว้านี้มาสู่งานเขียนเลย หลังจากท่านเสียชีวิต เหล่าผู้ฟังของเราก็ถามอยู่ตลอดเกี่ยวกับงานเขียนใด ๆ โดย ดร. กรีนที่ไม่ได้ถูกตีพิมพ์ในระหว่างที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ หลังจากการอธิษฐานและการอธิปราชัยมากมาย คุณแม่ของผมและผมได้ตัดสินใจที่จะให้รายการที่ถ่ายทอดทางวิทยุเหล่านี้มีการถอดเสียงและบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรแบบคำต่อคำ และจากการถอดเสียงเหล่านี้เองเราจึงได้อรรถาธิบายเล่มนี้ พวกมันเป็นถ้อยคำและความคิดของคุณพ่อของผม ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงวางบนใจของท่าน โดยถูกตัดต่อเพื่อเอาถ้อยคำที่เยอเย้อและส่วนที่ผิดไวยากรณ์ ฯลฯ ออกไปเท่านั้น เช่นที่พบเห็นเป็นปกติในการพูดข้อพระคำที่เป็นลายลักษณ์อักษร แม้ทีเดียว “แม้เขาตายไปแล้ว เขาก็ยังพูดอยู่” ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดอวยพรอรรถาธิบายเล่มนี้และใช้มันเพื่อยกชูชีวิตคริสเตียนทั้งหลายและนำบรรดาจิตวิญญาณที่หลงหายมาสู่พระองค์

เดวิด บี กรีน

ผู้อำนวยการ *The Gospel Hour, Inc.*

กันยายน 2001

บทนำ

หนังสือเล็ก ๆ เล่มนี้ ซึ่งน่าจะถูกเขียนประมาณปี ค.ศ. 66 มีเพียงบทเดียวอันประกอบด้วยข้อพระคำ ยี่สิบห้าข้อ จดหมายฝากฉบับนี้มีใจความหลักเดียว นั่นคือ ที่เราควรต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้น (ข้อ 3) (ไม่ใช่อย่างเล่น ๆ หรือสองจิตสองใจ แต่อย่างจริงจัง) ถ้าการเน้นย้ำนี้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งตอนที่ยูดาเขียน จดหมายฝากฉบับนี้ เรายังต้องการมันมากกว่าเดิมเสียอีกในยุคสมัยนี้ที่คุณและผมมีชีวิตอยู่! เราจะพูดถึงใจ ความหลักนี้ในการศึกษาค้นคว้าแบบทีละข้อเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพา

เช่นเดียวกับในจดหมายฝากภาคพันธสัญญาใหม่ส่วนใหญ่ ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้แนะนำตัวในพระคำข้อ แรกเลย

จดหมายฝากทั่วไปของยูดาส

1:1 ยูดาส ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และน้องชายของยากอบ เรียนคนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าพระบิดา และถูกรักษาไว้ในพระเยซูคริสต์ และถูกเรียกไว้แล้ว

1:2 ขอพระเมตตา สันติสุข และความรักจงเพิ่มพูนแก่พวกท่านเถิด

1:3 พวกท่านที่รัก เมื่อข้าพเจ้าได้กระตือรือร้นอย่างยิ่งที่จะเขียนถึงพวกท่านเกี่ยวกับความรอดที่เรามีร่วมกัน นั้น ก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับข้าพเจ้าที่จะเขียนถึงพวกท่าน และเตือนสติพวกท่านว่า พวกท่านควรต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อมั่นซึ่งครั้งหนึ่งได้โปรดมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว

1:4 เพราะว่ามีบางคนได้เล็ดลอดเข้ามาโดยที่เราไม่รู้ตัวมาก่อน ผู้ซึ่งตั้งแต่สมัยโบราณ ได้ถูกตั้งไว้สำหรับการพิพากษานี้ เป็นคนอธรรม ซึ่งบิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของพวกเราไปเป็นความลามก และปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

1:5 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงประสงค์ให้พวกท่านระลึก ถึงแม้ว่าพวกท่านเคยทราบสิ่งนี้มาแล้วก็ตาม ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้โปรดช่วยประชากรเหล่านั้นให้รอดพ้นออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์แล้ว ภายหลังได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อเสีย

1:6 และเหล่าทูตสวรรค์ซึ่งไม่ได้รักษาสถานะเดิมของตน แต่ได้ละทิ้งที่อยู่อาศัยของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงสำรอกไว้ในบรรดาไซเตรวนอันเป็นนิรันดร์ ภายใต้อาณัติจนถึงการพิพากษาแห่งวันสำคัญยิ่งนั้น

1:7 เหมือนกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และนครต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ เมืองเหล่านั้นที่ทำในทำนองเดียวกันที่มอบตัวเองไว้กับการผิดประเวณี และไล่ตามกามวิถิตาร ก็ถูกตั้งไว้เป็นตัวอย่าง โดยได้รับพระอาชญาแห่งไฟอันนิรันดร์

1:8 เช่นเดียวกัน บรรดานักฝันที่โสมมเหล่านั้นก็กระทำให้เนื้อหนังเป็นมลทิน เหยียดหยามผู้มีอำนาจ และพูดจาให้ร้ายต่อบรรดาผู้ที่มีบรรดาศักดิ์

1:9 ถึงอย่างนั้นเทพติมีคาเอล เมื่อต่อสู้กับพญามาร ท่านได้โต้เถียงเรื่องศพของโมเสส ก็ไม่บังอาจตั้งข้อกล่าวหาอย่างเย้ยหยันต่อมารเลย แต่ได้กล่าวว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงว่ากล่าวเจ้าเถิด”

1:10 แต่คนพวกนี้พูดชั่วร้ายถึงสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาไม่รู้จัก แต่สิ่งที่พวกเขารู้จักตามสัญญาตัญญาณ เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ไม่มีความคิด ในสิ่งเหล่านั้นพวกเขากระทำให้ตนเองเสื่อมทรามไป

1:11 วิบัติแก่พวกเขา เพราะพวกเขาได้ดำเนินไปในทางของคาอิน และได้วิ่งอย่างละโมภไปตามความผิดพลาดของบาลาอัมเพราะเห็นแก่รางวัล และได้พินาศไปในการกบฏของโคราห์

1:12 คนเหล่านี้เป็นจุดต่างพร้อยในการเลี้ยวแห่งความรักของพวกท่าน เมื่อพวกเขาเข้าร่วมการเลี้ยวกับพวกท่าน โดยเลี้ยวแต่ตนเองอย่างปราศจากความเกรงกลัว พวกเขาเป็นหมู่เมฆที่ปราศจากน้ำ ที่ถูกพัดลอยไปตามลม เป็นบรรดาดันไม้ที่ผลของมันเหี่ยวแห้งไปแล้ว ปราศจากผลไม้ ตายมาสองหนแล้ว ถูกถอนออกทิ้งราก

1:13 เป็นคลื่นแห่งทะเลที่ธาโถม ที่ซัดฟองแห่งความน่าละอายของตนเองขึ้นมา เป็นบรรดาดวงดาวที่หลุดวงโคจร ซึ่งความด่ามิดแห่งความมิดมิดถูกสำรอกไว้แก่พวกเขาเป็นนิตย์

1:14 และเอโนคเช่นกัน คนที่เจ็ดนับแต่อาดัม ได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ โดยกล่าวว่า “ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า

เสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน

1:15 เพื่อที่จะพิพากษาบรรดาคนทั้งปวง และเพื่อกระทำให้บรรดาคนอธรรมในท่ามกลางพวกเขาารู้สึกตัวถึงบรรดาการกระทำที่อสังคายธรรมของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้กระทำอย่างอสังคายธรรม และรู้สึกตัวถึงบรรดาคำพูดอันชั่วร้ายของพวกเขาซึ่งพวกคนบาปผู้อธรรมได้กล่าวร้ายต่อพระองค์”

1:16 คนเหล่านี้เป็นพวกคนบ่น พวกคนร้องทุกข์ โดยดำเนินตามราคะตัณหาของตนเอง และปากของพวกเขา กล่าวถ้อยคำโอ้อวดใหญ่โตต่าง ๆ โดยยกยอคนอื่นเพื่อหวังผลประโยชน์

1:17 แต่ พวกท่านที่รัก พวกท่านจงระลึกถึงบรรดาถ้อยคำซึ่งได้ถูกกล่าวไว้แต่ก่อนแล้วโดยเหล่าอัครทูตของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

1:18 ซึ่งพวกเขาได้บอกพวกท่านว่า จะมีพวกคนเยาะเย้ยในวาระสุดท้าย ผู้ซึ่งจะดำเนินตามราคะตัณหาอันอธรรมของตนเอง

1:19 คนเหล่านี้เป็นบรรดาคนที่แยกตัวออกมา ประพฤติตัวตามโลกีย์วิสัย ไม่มีพระวิญญูณ

1:20 แต่ท่านทั้งหลาย พวกท่านที่รัก จงก่อสร้างตัวของพวกท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่งของพวกท่าน โดยอธิษฐานในพระวิญญูณบริสุทธิ์

1:21 จงรักษาตัวพวกท่านเองไว้ในความรักของพระเจ้า โดยคอยทำความเมตตาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจนถึงชีวิตนิรันดร์

1:22 และต่อบางคนจงแสดงความเห็นอกเห็นใจ โดยรู้ความต่างกัน

1:23 และคนอื่น ๆ นั้นจงช่วยให้รอดด้วยความกลัว โดยฉุดพวกเขาออกมาจากไฟ โดยเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เปราะเปื้อนโดยเนื้อหนัง

1:24 บัดนี้แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถคุ้มครองรักษาพวกท่านมิให้ล้มลง และถวายพวกท่านโดยปราศจากตำหนิต่อเบื้องพระพักตร์แห่งสง่าราศีของพระองค์ พร้อมกับความปิติยินดีเหลือล้น

1:25 ขอสง่าราศี บารมี การครอบครอง และอำนาจจงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่เพียงพระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทั้งในปัจจุบันนี้ และตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

ข้อ 1 และ 2: “ยูดาส ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และน้องชายของยากอบ เรียนคนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าพระบิดา และถูกรักษาไว้ในพระเยซูคริสต์ และถูกเรียกไว้แล้ว ขอพระเมตตา สันติสุข และความรักจงเพิ่มพูนแก่พวกท่านเถิด”

“ยูดาส ผู้รับใช้...” คำว่า “ผู้รับใช้” ในที่นี้บ่งบอกถึงมากกว่าแค่คนรับใช้ปกติธรรมดา มันบ่งบอกถึงคนที่เปิ่นบ่าว คนที่เต็มใจสละทั้งอิสรภาพส่วนตัวทั้งหมดและกลายเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งในมือของนายของเขา ยูดาสบรรยายถึงตัวเองว่าเป็น “ผู้รับใช้ (บ่าว) ของพระเยซูคริสต์...” ยากอบพูดถึงตัวเองในลักษณะเดียวกัน:

“ยากอบ ผู้รับใช้ (บ่าว) ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า...” (ยากอบ 1:1)

“...และน้องชายของยากอบ” ดูเหมือนไม่มีเหตุผลชัดเจนที่จะสงสัยว่าผู้เขียนจดหมายสุดขลังฉบับนี้แท้จริงแล้ว คือ “ยูดาส น้องชายของยากอบ” ซึ่งถูกกล่าวถึงในรายชื่อของพวกอัครทูต (ลูกา 6:16; กิจการ 1:13) ยอห์นพูดถึงเขาว่าเป็น “ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท” (ยอห์น 14:22) หลายคนเชื่อว่ายากอบที่ถูกบ่งบอกใน

ข้อ 1 ว่าเป็นพี่ชายของผู้เขียนท่านนี้ คือคนเดียวกันกับที่ถูกระบุตัวในกาลาเทีย 1:19 ว่าเป็น “ยากอบ น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (นอกจากนี้ จงเปรียบเทียบ มัทธิว 13:55) อย่างไรก็ตาม เราควรหมายเหตุว่า คำว่า “น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ไม่จำเป็นต้องสื่อความหมายเหมือนกับที่มันจะสื่อหากพระคัมภีร์ถูกเขียนในภาษาของเรา แต่มันบอกเป็นนัยจริง ๆ ถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดมาก ๆ ยกตัวอย่างเช่น ในภาคพันธสัญญาเดิม มีอยู่หลายครั้งที่โลทถูกเรียกว่าเป็นน้องชายของอับราม (ปฐมก. 14:14,16) ถึงแม้ว่าในความเป็นจริงแล้ว เขาเป็นหลานชายของอับรามก็ตาม

“...เรียนคนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์...” ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระโดยพระโลหิตก็ถูกชำระแยกตั้งในทางตำแหน่งชั่วเสี้ยววินาทีนั้นที่พวกเขาถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า พวกเขาถูกพาออกจากครอบครัวของพญามารและถูกนำมาอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า ดังนั้นพวกเขาจึงถูกแยกไว้ต่างหาก-ถูกเอาออกจากครอบครัวหนึ่งและถูกนำมาอยู่ในอีกครอบครัวหนึ่ง ถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ คำว่า “ชำระให้บริสุทธิ์” มีความหมายว่า แยกตั้งไว้ต่างหาก หรืออุทิศแต่การรับใช้พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ดังนั้นยูดาจึงกำลังเขียนถึงคนเหล่านั้นที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์ แต่จงสังเกต-พวกเขา “ถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าพระบิดา” คุณไม่สามารถชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ได้พอ ๆ กับที่คุณไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ คุณไม่ถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยการอธิษฐาน การงดเว้น การเลิก การทำ การให้ หรือการดำเนินชีวิต คุณถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้า: “และขอพระเจ้าแห่งสันติสุขของคัมภีร์ทรงตั้งพวกท่านให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด...” (1 ธส. 5:23)

ผมกล่าวไปแล้วว่าเราถูกชำระแยกตั้งในทางตำแหน่ง แต่เราก็ถูกชำระให้บริสุทธิ์แบบต่อเนื่องวันต่อวันเช่นกัน นั่นไม่ได้หมายความว่าเราได้รับความรอดหรือถูกไถ่แบบค่อยเป็นค่อยไป ไม่ใช่เลยครับ แต่เมื่อเราศึกษาคัมภีร์และรับอาหารจากพระวจนะของพระเจ้า เราก็เติบโตและกลายเป็นคนที่แข็งแกร่งมากขึ้น ดังนั้นเราจึงถูกชำระแยกตั้งในทางตำแหน่งทันทีที่เราได้รับความรอด และเราถูกชำระให้บริสุทธิ์แบบต่อเนื่องเมื่อเรารับอาหารจากพระวจนะของพระเจ้า

เราถูกให้บังเกิดใหม่โดยการไถ่ยืมพระวจนะของพระเจ้า: “โดยได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากเมล็ดที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากเมล็ดอันไม่รู้เปื่อยเน่า โดยพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 เปโตร 1:23) พระเยซูทรงประกาศว่า: “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24) และเราถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยการไถ่ยืมพระวจนะของพระเจ้า พระเยซูทรงอธิษฐานต่อพระบิดาว่า “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17)

พระวจนะของพระเจ้าเป็นน้ำที่ชำระให้สะอาด: “...เหมือนอย่างที่เราได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และทำให้คริสตจักรนั้นสะอาดด้วยการชำระล้างแห่งน้ำโดยพระวจนะ” (อฟ. 5:25,26) พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกว่า “บัดนี้ท่านทั้งหลายก็สะอาดแล้วโดยทางคำนั้นซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว” (ยอห์น 15:3) พระวจนะเป็นน้ำนมที่ช่วย

ให้เราเติบโต: “ดูจพวกเด็กทารกแรกเกิด จงปรารภณาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อพวกท่านจะเติบโตขึ้นโดยพระวจนะนั้น” (1 เปโตร 2:2) และพระวจนะเป็นเมล็ดนั้น (1 เปโตร 1:23)

“...และถูกรักษาไว้ในพระเยซูคริสต์...” ผมชอบคำว่า “ถูกรักษาไว้” (preserved) ตอนที่ผมอยู่ในที่ประชุมทั้งหลายและอยากใช้คำว่า “preserve” (ถนอม, รักษาไว้) ผมก็จะเอ่ยถึงคุณแม่ของผมเสมอ-คุณแม่แบบสมัยเก่า เราเคยอาศัยอยู่บนไร่ และในช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อนท่านก็จะเอาผลไม้บรรจุกระป๋อง ทำผลไม้กวน และทำเยลลี่ และในคำเทศนาของผม ผมก็ชอบพูดเสมอว่าอาหารที่กวนนั้นไม่เน่าเสีย คุณอาจนำบางสิ่งไปบรรจุกระป๋องและมันอาจเน่าเสีย แต่กับผลไม้กวน ยิ่งเก็บไว้นาน พวกมันก็ยังมึรสหวาน ถ้าคุณใช้น้ำตาลในปริมาณที่เหมาะสมกับผลไม้ที่คุณจะกวน ผลไม้กวนของคุณก็จะไม่เน่าเสียเลย ตรงกันข้าม พวกมันจะมีรสหวานมากยิ่งขึ้นเท่านั้น และถ้าคุณปล่อยให้พวกมันไว้นานพอ พวกมันจะเปลี่ยนเป็นน้ำตาล!

ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ ยิ่งลูกคนใดของพระเจ้าดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์นานเท่าใด คน ๆ นั้นก็ยังมีรสหวานในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในที่สุดพระเจ้าก็ทรงพาผู้เชื่อคนนั้นกลับบ้าน ผมกำลังพูดถึงคริสเตียนที่แท้จริง ที่บังเกิดใหม่แล้ว ถูกไถ่แล้ว อุทิศตัว ชำระตัวให้บริสุทธิ์ ถูกแยกตั้งไว้ และเต็มล้นด้วยพระวิญญาณ ขอถวายเกียรติแด่พระเจ้า! สักวันหนึ่งเราทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ได้รับความรอดโดยพระโลหิตของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา จะถูกถนอมรักษาไว้เป็นนิรันดร์ในเมืองของพระเจ้า; ถูกถนอมรักษาไว้!

ผมเชื่อว่าเหตุผลที่สมาชิกคริสตจักรบางคนดำเนินชีวิตในทางพระเจ้าต่อไปไม่ได้ก็คือว่า พวกเขาถูกบรรจุกระป๋อง กล่าวในฝ่ายวิญญาณ แทนที่จะถูกถนอมรักษาไว้ พวกเขาได้รับบัพติศมาและเข้าร่วมกับคริสตจักรหนึ่ง แต่พวกเขาไม่ได้ยอมรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดและบังเกิดใหม่ เมื่อบุคคลใดบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ก็มี “สิ่งทรงสร้างใหม่” อยู่ภายใน ในมนุษย์ภายในนั้น และสิ่งทรงสร้างใหม่นี้ก็เข้าครอบครองและนำพาและปกครองในใจนั้น: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

“...และถูกเรียกไว้แล้ว” ขอขอบคุณพระเจ้า! ผมได้รับความรอดวันนี้เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกผม ผมไม่ได้เรียกหาพระเจ้า พระองค์ได้ทรงเรียกผมขณะที่ผมยืนอยู่ตรงทางเข้าประตูของคริสตจักรแบปติสแห่งหนึ่งในชนบท ผู้รับใช้ของพระเจ้าเทศนาในหัวข้อ “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” จากนั้นเขาก็โยนห่วงชูชีพออกมาให้- “ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์” และผมได้ต้อนรับพระเยซู พระองค์ได้ทรงช่วยผมให้รอดคืนนั้น ช่วยผมให้รอดจากการถูกปรับโทษ บัดนี้ “ไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์...” (รม. 8:1) และผมอยู่ในพระคริสต์ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกผมผ่านทางประกาศข่าวประเสริฐ พระองค์ได้ทรงเรียกผมมาสู่การกลับใจใหม่ และผมได้ต้อนรับพระเยซูตามเงื่อนไขของข่าวประเสริฐนั้น คือนั้นผมได้รับการบังเกิดใหม่จากพระเจ้า ถูกให้กำเนิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า ถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้า-และผมเป็นผู้หนึ่งที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์ ผู้หนึ่งที่ถูกถนอมรักษาไว้ ผู้หนึ่งที่ได้รับการทรงเรียก! ผมคงไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเยซูวันนี้หากพระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกผม

“ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ถูกเลือกก็น้อย” (มธ. 22:14) บรรดาผู้ที่ถูกเลือกคือ คนเหล่านั้นที่ได้ยินและตั้งใจฟังการทรงเรียกนั้น พระคัมภีร์ประกาศว่า: “เพราะเราได้เรียกแล้วและพวกเจ้าได้ปฏิเสธ เราได้

เหยียดมือของเราออกและไม่มีมนุษย์คนใดเอาใจใส่ แต่พวกเจ้าได้ปฏิเสธคำแนะนำทุกอย่างของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย...แล้วพวกเขาจะร้องทูลต่อเรา แต่เราจะไม่ตอบ พวกเขาจะแสวงหาเราอย่างไร ร้อน แต่พวกเขาจะไม่พบเรา” (สภษ. 1:24,25,28) พระเยซูตรัสแก่ชนชาติของพระองค์เองว่า: “โอ เยรูซาเล็ม ๆ ... เราใครจะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย!” (มธ. 23:37) ในอีกที่หนึ่งพระองค์ตรัสว่า “และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต” (ยอห์น 5:40)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง “เราได้เรียกแล้วเรียกอีก แต่เจ้าก็ไม่ยอมมา เราได้เรียกแล้ว แต่เจ้าก็ไม่ยอมฟัง” บัดนี้ถ้าพระเจ้ากำลังเรียกคุณอยู่ คำแนะนำของพระเยซู คือ: “จงฟัง และมาหาพระเยซู และยอมให้พระองค์ช่วยคุณให้รอดเดี๋ยวนี้”

“ขอพระเมตตา สันติสุข และความรักจงเพิ่มพูนแก่พวกท่านเถิด” ขณะเขียนตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานถ้อยคำเหล่านั้นให้เขาเขียน ยูดาสะก็แสดงออกถึงความปรารถนาให้พระเมตตา สันติสุข และความรัก “จงเพิ่มพูน” ในชีวิตของคนเหล่านั้นที่จดหมายฝากของเขาถูกส่งไปถึง ผมดีใจที่ประสบการณ์แบบคริสเตียนไม่ใช่รูปแบบที่เหม็นหิน นิ่งสนิท และเฉียดตาย ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ ชีวิตนิรันดร์ภายในตัวคุณ ความเชื่อแบบคริสเตียนมีชีวิต ไม่ใช่แค่มีตัวตน ถ้าคุณบังเกิดใหม่แล้ว คุณก็มีชีวิตอยู่จำเพาะพระเจ้า และถ้าคุณมีชีวิตอยู่จำเพาะพระเจ้า พระเมตตา สันติสุขและความรักของพระองค์ก็เป็นของคุณ และสักวันหนึ่งพระองค์จะทรงเรียกคุณกลับบ้านไปอยู่กับพระเยซูและวิสุทธิชนเหล่านั้นทุกคน คุณบังเกิดใหม่แล้วหรือยัง? ถ้ายัง คุณก็สามารถบังเกิดใหม่ได้ตอนนี้เลย

ข้อ 3: “พวกท่านที่รัก เมื่อข้าพเจ้าได้กระตือรือร้นอย่างยิ่งที่จะเขียนถึงพวกท่านเกี่ยวกับความรอดที่เรามีส่วนร่วมกันนั้น ก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับข้าพเจ้าที่จะเขียนถึงพวกท่าน และเตือนสติพวกท่านว่า พวกท่านควรต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่ออันซึ่งครั้งหนึ่งได้โปรดมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว”

“พวกท่านที่รัก...” นี่หมายถึงบรรดาผู้ที่รับความรอดแล้ว บรรดาผู้ที่ได้รับความรัก เหล่าสมาชิกของครอบครัวเดียวกันนั้น “...เมื่อข้าพเจ้าได้กระตือรือร้นอย่างยิ่งที่จะเขียนถึงพวกท่านเกี่ยวกับความรอดที่เรามีส่วนร่วมกันนั้น...” บัดนี้อย่าเข้าใจผิดคำว่า “ที่เรามีส่วนร่วมกัน” (common) มันไม่ได้หมายความว่า เราถูก หรือ ต่อกว่า ไม่ ไม่ใช่เลยครับ-แต่มันหมายความว่ามีความรอดเดียวเท่านั้น หนึ่งเดียว! มันเป็นความรอดเดียวสำหรับคนทั้งปวง ผมหมายความว่า ถ้าคุณเป็นราชาหรือยาจก มหาเศรษฐีหรือขอทาน ครุฑหรือทาสหรือคนที่ย่านชื่อของคุณไม่ถูก คนผิวสี คนผิวขาว คนผิวดำแดง คนผิวเหลือง มันก็ไม่แตกต่างกันเลย มีความรอดร่วมกันหนึ่งเดียว มีความเชื่อเดียว องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียว หนึ่งเดียว มีเพียงแค่นั้น

มีบางคนบอกเราว่า “คุณก็อธิษฐานของคุณไป และฉันจะอธิษฐานแบบของฉัน คุณก็มีสการแบบของคุณไป และฉันจะนมัสการแบบของฉัน-ต่างคนต่างทำตามวิธีของตัวเองละกัน” บางคนจะกล่าวว่า “คราวนี้คุณก็รับความรอดแบบของคุณไป ฉันก็รับความรอดแบบของฉัน และคนอื่นก็รับความรอดแบบของเขาเองละกัน” ไม่ใช่เลยครับ “มีทางหนึ่งซึ่งดูเหมือนว่าถูกต้องแก่คน ๆ หนึ่ง แต่การสิ้นสุดลงของทางนั้นเป็นทางทั้ง

หลายแห่งความมรณา” (สภษ. 16:25) แน่นนอนว่า มันเป็นเรื่องที่ไม่ผิดที่ใครสักคนจะกล่าวแก่คนบาปว่า “จงทูลขอพระเจ้าให้ช่วยคุณให้รอด จงกลับใจจากบาปทั้งหลายของคุณ และจงร้องทูลต่อพระเจ้าด้วยถ้อยคำของคุณเอง” กล่าวอีกนัยหนึ่ง คุณไม่จำเป็นต้องทวนซ้ำถ้อยคำเดียวกันกับที่ผมเคยอธิษฐานตอนที่พระเจ้าทรงช่วยผมให้รอด ผมไม่ได้รับความรอดโดยการอธิษฐาน แต่ผมได้อธิษฐาน และคุณก็จะเป็นแบบเดียวกัน

บัดนี้โปรดฟังสิ่งที่ผมกำลังจะกล่าว ใครสักคนจะถามว่า “อาจารย์กรีน ถ้าฉันอ่านพระคัมภีร์ทุกวัน ถ้าฉันอธิษฐานทุกวันและทูลขอพระเจ้าให้ยกโทษบาปทั้งหลายของฉันทุกวัน ถ้าฉันไปเรียนรวีและไปคริสตจักรทุกวันอาทิตย์ ถ้าฉันไปร่วมประชุมอธิษฐาน และถ้าฉันถวายทรัพย์ให้คริสตจักรและงานมิชชั่น และฉันไม่ดื่มเหล้าหรือเล่นพนัน หรือพูดสวด หรือใช้ชีวิตในการเล่นชู้ ฯลฯ นั่นก็ยังไม่ดีพออีกหรือ? นั่นไม่ดีพอ ๆ กับวิธีของคุณในการรับความรอดหรือ?”

จงฟัง ท่านที่รักเอ๋ย สิ่งที่ผมอยากทำให้คุณเข้าใจจริง ๆ ก็คือ: มีทางเดียวเท่านั้นในการรับความรอดทางเดียว! ไม่ใช่วิถีเดียวของการวางตำแหน่งร่างกาย แต่หนทางเดียวที่จะไปสวรรค์ และทางเดียวนั้นก็คือสิ่งที่พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัส: “เราเป็นทางนั้น” (ยอห์น 14:6) และพระเยซูตรัสอีกครั้งว่า “เราเป็นประตูนั้น...ผู้ที่ปีนขึ้นไปทางอื่น ผู้นั้นเองเป็นขโมยและโจร” (ดู ยอห์น 10:1-9) มีอยู่หลายศาสนา หลายนิกาย แต่มีความรอดเดียวเท่านั้น

ผมไม่ได้กำลังกล่าวว่าคนพวกเดียวที่รับความรอดเป็นสมาชิกของนิกายหรือคริสตจักรนั้นที่ผมเป็นสมาชิก ผมไม่ได้กำลังกล่าวแบบนั้นเลยสักนิด ผมแน่ใจว่าบางคนในนิกายของผมไม่ได้รับความรอดอย่างแท้จริงโดยพิจารณาวิถีการใช้ชีวิตของพวกเขา ในทางกลับกัน มีผู้คนในนิกายอื่น ๆ ที่รับความรอดแล้วอย่างแท้จริง เหมือนกันกับผม เหมือนอย่างคุณ หรือใคร ๆ ทางเดียวนั้น ความรอดเดียวนั้น คือ “ความรอดที่เรามีร่วมกัน”

“...เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับข้าพเจ้าที่จะเขียนถึงพวกท่าน...” นั่นคือ มันจำเป็นที่จะต้องบอกบางสิ่งแก่พวกท่าน ที่จะเตือนพวกท่านเกี่ยวกับบางสิ่ง ที่จะให้ข้อปฏิบัติบางอย่างแก่พวกท่าน

“...และเตือนสติพวกท่านว่า พวกท่านควรต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้น...” ตามที่ผมได้กล่าวไปแล้วในตอนต้น นี่เป็นใจความหลักหนึ่งเดียวของจดหมายฝากของยูดาส-การต่อสู้เพื่อความเชื่อนั้น พระคำ 16 ข้อแรกบอกเราว่าทำไมเราถึงควรต่อสู้เพื่อความเชื่อนั้น และส่วนที่เหลือของจดหมายฝากฉบับนี้ก็บอกวิธีการแก่เรา ดังนั้นจงจำสามสิ่งนี้ไว้: จงต่อสู้เพื่อความเชื่อนั้น, และทำไม, และอย่างไร

ยูดาสกล่าวว่าเราต้อง “ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งได้โปรดมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว” ในภาษากรีก คำว่า “ครั้งหนึ่ง” (once) อ่านว่า “ครั้งเดียวเป็นพอ” ไม่ต้องถูกทำซ้ำอีกเลย มันคือความเชื่อหนึ่งเดียวนั้น ซึ่งถูกส่งมอบครั้งเดียวเป็นพอ ไม่ต้องถูกส่งมอบอีกเลย ไม่มี ความเชื่ออื่นจะถูกส่งมอบอีกเลย เขากำลังพูดถึงเรื่องอะไรกัน?

ท่านที่รัก เปาโลบอกเราว่าปราศจากความเชื่อ มันก็เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย (ฮบ. 11:6) ย้อนกลับไปในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม เราอ่านว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อของตน” (ฮบ.ก. 2:4) และเปาโลยกคำพูดมาจากคำกล่าวนี้ในโรม 1:17, กาลาเทีย 3:11 และฮีบรู 10:38 ความรอดเริ่มต้นในความเชื่อ ดำเนินต่อไปในความเชื่อ และเมื่อเราถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ มันก็จะเป็น

โดยความเชื่อ ความรอดของเราตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซู และหนทางเดียวที่คุณจะสามารถรับเอาพระโลหิตของพระเยซูก็ด้วยความเชื่อ และหนทางเดียวที่คุณจะมีความเชื่อเพื่อจะรับเอาพระโลหิตนั้นก็เป็ของประทานของพระเจ้าโดยผ่านทางพระวจนะของพระองค์ “ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17)

โปรดสังเกตให้ตีว่าผมกำลังสื่ออะไรถึงคุณ ไม่มีความเชื่อหลายแบบ ใครบางคนอาจกล่าวว่า “เขาเป็นของความเชื่อนี้”, “หล่อนเป็นของความเชื่อนั้น”, “เขาเป็นของอีกความเชื่อหนึ่ง” ไม่ ไม่ใช่เลยครับ มีความเชื่อแท้หนึ่งเดียวเท่านั้น เขาอาจเป็นของอีกนิยามหนึ่ง อีกศาสนาหนึ่ง หรือบางทีอีกลัทธิหนึ่ง แต่จงจำไว้ว่า “มีทางหนึ่งซึ่งดูเหมือนว่าถูกต้องแก่คน ๆ หนึ่ง...” (สภษ. 16:25) “ทาง” อันหลากหลายเหล่านี้ที่ผู้คนยึดถืออาจดูเหมือนถูกต้อง แต่พระคัมภีร์กล่าวว่า “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาด้วยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23) มันไม่สำคัญว่าเราเป็นคนที่มีศัตวรรษไหน จริงใจแค่ไหน ร้อนรนสักเพียงใด ทั้งหมดที่เราทำที่ไม่ถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้ก็สูญเปล่า มันว่างเปล่า มันเป็นอนิจจัง บัดนี้ผมชื่นชมผู้คนที่ทำงานหนัก ผมชื่นชมจริง ๆ ครับ พวกเขาควรได้รับความชื่นชมและคำชมเชย แต่เมื่อพูดถึงความรอด ก็มีพื้นฐานร่วมกันหนึ่งเดียว-ความเชื่อ

คุณเห็นแล้วว่า ถ้าความรอดเป็นผลของการทำงานต่าง ๆ แม้แต่การงานที่หนักและไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ก็คงมีใครบางคนทีรอดไม่ได้เพราะว่ามีบางคนทำงานไม่ไหว มีบางคนทีรอดแบบของคุณ ฉันทอดแบบของคุณ และใครคนอื่นอาจรอดแบบของเขา ไม่ใช่เลยครับ “มีทางหนึ่งซึ่งดูเหมือนว่าถูกต้องแก่คน ๆ หนึ่ง แต่การสิ้นสุดลงของทางนั้นเป็นทางทั้งหลายแห่งความมรณา” (สภษ. 16:25) แน่نونว่า มันไม่ผิดเลยทีใครสักคนจะกล่าวแก่คนบาปคนหนึ่งว่า “จงทูลขอพระเจ้าให้ช่วยคุณให้รอด จงกลับใจจากบาปทั้งหลายของคุณ และจงร้องทูลต่อพระเจ้าด้วยถ้อยคำของคุณเอง” กล่าวอีกนัยหนึ่ง คุณไม่จำเป็นต้องทวนซ้ำถ้อยคำเดียวกันกับที่ผมเคยอธิษฐานตอนที่พระเจ้าทรงช่วยผมให้รอด ผมไม่ได้รับความรอดโดยการอธิษฐาน แต่ผมก็อธิษฐาน และคุณก็จะเป็นเหมือนกัน มีหลายคนที่ต้องนั่งรถเข็นหรือนอนอยู่ในโรงพยาบาล พวกเขาออกไปไหนไม่ได้ บางคนเป็นอัมพาต และพวกเขาทำงานไม่ได้ พวกเขาออกไปไม่ได้และไม่สามารถไปคริสตจักรหรือออกเยี่ยมเยียนผู้คนได้ พวกเขาไม่สามารถแจกใบปลิวข่าวประเสริฐหรือสละเวลาและพลังงานของตนในงานรับใช้ของคริสตจักรได้ ดังนั้นถ้าความรอดเป็นผลลัพธ์ของการทำงานแบบจริงใจและอุทิศตน ผู้คนเหล่านี้ที่ไม่สามารถทำงานได้ก็คงรอดไม่ได้

นอกจากนี้ ยังมีคนอื่น ๆ ที่ไม่รู้ว่าจะต้องเป็นพยานอย่างไรหรือพูดกับคนอื่นเกี่ยวกับความรอดอย่างไร ดังนั้นการงาน-แม้แต่การงานที่ดี-ก็จะไม่ช่วยคุณให้รอด ไม่ว่าคุณจะทำงานหนักแค่ไหนหรือคุณจริงใจขนาดไหนในงานของคุณ และความรอดไม่ได้เป็นโดยความมั่งคั่ง โดยสติปัญญา หรือโดยการถูกคิดถึงในแง่ดี พื้นฐานร่วมกันหนึ่งเดียวที่ทุกคนต้องมาถึงเพื่อที่จะรับความรอดก็คือ พื้นฐานแห่งความเชื่อ เพราะว่าปราศจากความเชื่อ มันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย (ฮบ. 11:6) ก่อนอื่น คุณต้องเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นอยู่ จากนั้นคุณต้องเชื่อว่าพระเจ้าประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็งและอย่างจริงใจ

ตามที่ได้ผมได้ชี้ให้เห็นไปแล้ว ความรอดหนึ่งเดียวของเราเป็นโดยความเชื่อ และความเชื่อมาทางเดียวเท่านั้น สิ่งเดียวที่จะช่วยคุณหรือใครอื่นใดให้รอดก็คือ การเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและวางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนบุคคล-โดยความเชื่อ และผมขอทวนซ้ำว่าทางเดียวที่ผู้ใดจะมีความเชื่อเพื่อที่จะเชื่อบนพระองค์ได้ก็คือ การได้ยินพระวจนะของพระเจ้า ด้วยว่า “ความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” มันไม่สำคัญเลยสักนิดว่าคุณอ่านอะไรมา คุณเคยได้ยินอะไรมา หรือคุณคิดอะไร จำไว้ว่า มีทางหนึ่งที่ดูเหมือนถูกต้อง มันดูดี มันฟังดูเข้าท่า มันดูเหมือนจะดี แต่มันเป็นทางแห่งความมรณา

ยูดาสกล่าวว่าจำเป็นที่จะต้องเตือนสติคนเหล่านั้นที่เขาเขียนไปหาเพื่อให้ “ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งได้โปรดมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว” ถึงแม้ผมได้พยายามทำให้เห็นชัดเจนว่าความรอดของเราเป็นโดยความเชื่อ เราก็ต้องจำให้ขึ้นใจว่า “ความเชื่อนั้น” ที่ถูกพูดถึงตรงนี้ในข้อ 3 ไม่ใช่ความเชื่อของคน ๆ หนึ่งที่นำไปสู่ความรอด แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันเป็นการเปิดเผยทั้งหมดจากพระเจ้าในพระวจนะของพระองค์ มันเป็นความจริงขั้นพื้นฐานเหล่านั้นทั้งหมด หลักคำสอนทั้งหมดที่พระเจ้าประทานให้ซึ่งความเชื่อส่วนบุคคลของเรามีพื้นฐานอยู่บนนั้น-และหยั่งรากมั่นคง! ตอนใกล้สิ้นสุดชีวิตของเปาโลบนโลกเขาเขียนถึงทิโมธีว่า “ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำกริ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อนั้นไว้แล้ว” (2 ทธ. 4:7)

ข้อ 4: “เพราะว่ามีบางคนได้เล็ดลอดเข้ามาโดยที่เราไม่รู้ตัวมาก่อน ผู้ซึ่งตั้งแต่สมัยโบราณ ได้ถูกตั้งไว้สำหรับการพิพากษา นี้ เป็นคนอธรรม ซึ่งบิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของพวกเราไปเป็นความลามก และปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา”

ขณะเขียนถึงพวกวิสุทธิชนในสมัยของเขาเช่นเดียวกับวิสุทธิชนแห่งทุกยุคสมัย ยูดาสกล่าวว่ามันจำเป็นที่จะต้องเตือนสติเราแต่ละคนให้ “ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งได้โปรดมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว” เพราะว่า “มีบางคนได้เล็ดลอดเข้ามาโดยที่เราไม่รู้ตัวมาก่อน...” นั่นเป็นคำกล่าวที่น่าสนใจมาก ๆ ภาษาในที่นี้ทำให้เราเห็นภาพของชายคนหนึ่งที่แอบย่องเข้ามาทางประตูด้านข้าง ไม่ใช่ประตูด้านหน้า เปาโลให้คำเตือนที่คล้ายกันแก่ชาวโครินธ์ โดยระบุว่า “คนเช่นนั้นเป็นพวกอัครทูตเทียมเท็จ เป็นบรรดาคนงานที่หลอกลวง ที่แปลงร่างเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์ และไม่มีอะไรแปลกประหลาดเลย เพราะซาตานเองก็ยังแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่องใหญ่โตอะไรถ้าบรรดาผู้รับใช้ของซาตานจะแปลงร่างเป็นบรรดาผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม...” (2 คร. 11:13-15) (มันเป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องจำให้ขึ้นใจว่า “ความเชื่อนั้น” ที่เราจะต้อง “ต่อสู้อย่างจริงจัง” เพื่อมันคือ ความเชื่อแท้หนึ่งเดียวนั้นซึ่ง “ได้โปรดมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนครั้งเดียวเป็นพอแล้ว” มันไม่ต้องถูกมอบซ้ำอีกเลย ไม่ต้องถูกเปลี่ยนแปลงในแง่ใดเลย ความเชื่อเดียวนั้นได้ถูกมอบให้ครั้งเดียว และมันจะคงอยู่ตลอดไป ดังนั้นคุณจึงอยู่ในความเชื่อนั้นหรือไม่ก็อยู่นอกความเชื่อนั้น คุณเป็นของความเชื่อ หรือคุณเป็นของความเชื่อผิด ๆ ไม่มีพื้นที่ตรงกลางให้ยืม)

เราถูกบอกว่าการกรีกสำหรับ “ไม่รู้ตัว” มีคำฮีบรูที่ตรงกันในภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่งพูดถึงซาตานในฐานะ “งูนั้น”: “บัดนี้งูนั้นฉลาดหลักแหลมกว่าสัตว์ป่าใด ๆ แห่งท้องทุ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้...” (ปฐมก. 3:1) เมื่อมันมาหาเอวา มันก็ไม่ได้มาหาเธอในฐานะฆาตกร หรือขโมย หรือในฐานะปีศาจตนหนึ่ง

มันมาหาเธอในฐานะสิ่งมีชีวิตที่งดงามและส่องแสงตัวหนึ่ง-สิ่งมีชีวิตที่ฉลาดหลักแหลม (เจ้าเล่ห์, เหลี่ยมจัด) ที่สุด มันมาหาเธอในรูปของงูตัวหนึ่ง และมันกล่าวแก่เธอว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า ‘พวกเจ้าต้องไม่กินจากต้นไม้ทุกชนิดแห่งสวนนี้’” ดูเผิน ๆ เหมือนจะไม่มีสิ่งใดที่ผิดเลยกับคำถามนั้น นั่นเป็นวิธีหนึ่งของการที่จะทราบบางสิ่งหรือการได้ข้อมูล และมันก็อาจดูไร้เดียงสาเอามาก ๆ ในทางกลับกัน มันอาจแยบยลมาก ๆ สร้างความเสียหายได้มาก ๆ และหลอกลวงมาก ๆ

งูนั้นรู้ว่าตนกำลังทำอะไรอยู่ หากมันได้มาหาเธอในสันดานที่แท้จริงของมัน เธอก็คงจะไม่มีวันฟังมัน หรือพูดคุยกับมันเป็นแน่ แต่มันมาหาเธอในฐานะสิ่งมีชีวิตที่ส่องแสงตัวหนึ่งและถามคำถามหนึ่งที่คุณเหมือนไร้เดียงสาแก่เธอ มันนำเธอที่ละก้าวและสุดท้ายก็หลอกลวงเธอให้เชื่อมันและปิดทึบทุกอย่างที่พระเจ้าได้ตรัสไว้

ภาพที่เราได้ตรึงไว้ในหนังสือยูดาสเป็นภาพของใครสักคนที่แอบย่องเข้ามาทางประตูด้านข้าง หรือย่องเข้ามาในเวลาที่เหมาะสมที่สุดเมื่อพวกเขาจะไม่ถูกตรวจจับหรือมองเห็น เรามีภาพนี้วันนี้ในธรรมาสันของคริสตจักรบางแห่งที่เมื่อไม่กี่ปีก่อนเคยเป็นศูนย์กลางอันยิ่งใหญ่แห่งความเชื่อนั้น พวกเขาเคยถูกวางรากฐานและถูกก่อสร้างโดยผู้คนที่ยำเกรงพระเจ้าผู้ซึ่งได้สละเวลาของตน เงินทองของตน พลังงานของตน และพวกเขาได้ก่อสร้างคริสตจักรใหญ่ ๆ หลายแห่ง แต่ตลอดระยะเวลาหลายปีแนวคิดสมัยใหม่นิยม เสรีนิยม และอื่น ๆ ที่ลงท้ายด้วย “นิยม” ได้ “ย่องเข้ามา” ทางประตูด้านข้าง ทีละเล็กละน้อยแนวคิดเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยมกำลังยึดครองศาสนาใหญ่ ๆ เหล่านั้นของโลก บัดนี้มันไม่ได้หมายความว่าพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมไม่ได้อยู่ในคริสตจักรเล็ก ๆ ทั้งหลาย พวกเขาอยู่ครับ แต่นิกายใหญ่ยักษ์เหล่านั้นกำลังถูกยึดครองโดยพวกเสรีนิยม และมันได้เริ่มต้นเมื่อหลายปีก่อน พวกเสรีนิยมไม่ยอมรับพระคัมภีร์ พวกเขาไม่ยอมรับการเฉลียวฉลาดของพระคัมภีร์ พวกเขาไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ พวกเขาไม่ยอมรับว่าพระโลหิตที่หลั่งรินของพระคริสต์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการไถ่ของเรา พวกเขาไม่ยอมรับทางเดียนั้นแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ แต่ปลายทางของพวกเขาก็จะเป็นการถูกปรับโทษเป็นนิตยในบึงไฟนั้น

ขอให้ผมบอกคุณว่าผมหมายความว่าอะไร: ผมจำได้ตอนที่ผมได้กลับใจรับเชื่อครั้งแรก คุณสามารถใช้วารสารรายปักษ์สำหรับชั้นเรียนรวีได้เกือบทุกฉบับพร้อมกับความมั่นใจว่ามันสัตย์จริงต่อพระวจนะของพระเจ้า แต่เดี๋ยวนี้คุณพบแนวคิดเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยมในเกือบทุกนิกายในแผ่นดินนี้ ไม่ว่าจะเล็ก ใหญ่ อิสระหรือไม่อิสระ แน่แน่นอนว่า คุณทราบเหมือนกับที่ผมทราบบ้างแห่งก็แยกกว่าที่อื่น ๆ แต่คุณควรระวังให้ดีว่าคุณอ่านอะไรและคุณศึกษาค้นคว้าอะไรในวรรณกรรมรวีการศึกษาของคุณ ผู้นำประจានิกายบางคนที่ยืนยันวรรณกรรมสำหรับองค์กรของพวกเขาไม่ยอมรับการประสูติจากหญิงพรหมจารี การลบมลทินด้วยพระโลหิต ความเป็นพระเจ้าของพระเยซู และข้อพื้นฐานอื่น ๆ แห่งความเชื่อนั้น และเพราะว่ามันแยบยลมาก ลับ ๆ ล่อ ๆ มาก พวกคุณบางคนจึงไข่มั่นโดยไม่รู้ตัวในคริสตจักรและชั้นเรียนรวีของคุณ ถ้าคุณมีคำถามเกี่ยวกับว่าสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่ถูกใช้ที่คริสตจักรของคุณสัตย์จริงต่อพระคัมภีร์หรือไม่ คุณก็ต้องทำการตรวจสอบในเรื่องนั้น

“บางคน” เหล่านั้นที่ “ได้เล็ดลอดเข้ามาโดยที่เราไม่รู้ตัวมาก่อน ผู้ซึ่งตั้งแต่สมัยโบราณ ได้ถูกตั้งไว้สำหรับการพิพากษานี้ เป็นคนอธรรม...” พระคำข้อนี้ไม่ได้สอนว่าคนเหล่านี้ไม่ได้ถูกเลือกให้รับความรอดแต่ถูกเลือกให้เป็นผู้หลงหาย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันบ่งบอกถึงอำนาจสิทธิขาดและความทรงสิทธิ์ของพระเจ้า

พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าความชั่วทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดหรือผู้ใด จะถูกปรับโทษให้อยู่ในบึงไฟนั้นตลอดไป ผมอธิบายไม่ถูกเรื่องอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า แต่มันไม่เกี่ยวข้องกับอะไรมากกับเจตจำนงเสรีของมนุษย์ ผมหมายความว่า ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงอำนาจสิทธิ์ขาดและทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น และทุกสิ่งที่อยู่ตรงกลาง นี่ก็ไม่ได้ชี้ขาดว่าบุคคลใดเป็นผู้หลงหายหรือได้รับความรอด สิ่งนั้นที่จะตัดสินชี้ขาดลิขิตนิรันดร์ของคุณก็คือ คุณรับพระเยซูและได้รับความรอด หรือคุณปฏิเสธพระองค์และเป็นผู้หลงหาย ถ้าคุณได้ยินข่าวประเสริฐและปฏิเสธที่จะเชื่อข่าวสารของมัน คุณก็เป็นคนไม่เชื่อ และคนไม่เชื่อทั้งหลายจะอยู่ในบึงไฟนั้นไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล

ยูดาสชี้ให้เห็นในข้อ 4 ว่าพวกคนอธรรมกำลัง “บิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของเราไปเป็นความลามก...” พจนานุกรมของเว็บสเตอร์ให้คำนิยามความลามก (lasciviousness) ว่าเป็น “ปล่อยตัว ลามก ตัณหาจัด มักก่อให้เกิดอารมณ์ลามกทั้งหลาย” ยูดาสหมายความว่าคนเหล่านี้เป็นคนลามกและมุ่มมั่งที่จะทำตามใจชอบมากเสียจนพวกเขาไม่มีความเคารพต่อพระเจ้า พวกเขาปฏิเสธที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าในฐานะพระเจ้า และพระคัมภีร์ในฐานะที่ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำ พวกเขาตีความพระคัมภีร์ให้เข้ากับแนวคิดและความเชื่อต่าง ๆ ของพวกเขาเอง

ผมเชื่อในพระคุณของพระเจ้า ไม่มีมนุษย์สักคนที่มีชีวิตอยู่ที่เชื่อในพระคุณมากไปกว่าที่ผมเชื่อ โนอาห์ได้พบพระคุณในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ มันไม่ได้กล่าวโดยใช้ถ้อยคำเยอะเยอะเลยที่ว่าอาดัมและเอวาได้พบพระคุณ แต่พวกเขาก็ได้พบ พระคุณเป็นความกรุณาของพระเจ้าที่มนุษย์ไม่ได้ทำความผิด ไม่ได้ลงแรงเพื่อจะได้มันมา และไม่สมควรได้รับ อาดัมและเอวาไม่สมควรได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขาเลย พระเจ้าทรงบอกอาดัมแล้วว่าต้องทำอะไรและต้องไม่ทำอะไร และพระองค์ตรัสชัดเจนถึงผลลัพธ์เหล่านั้นหากอาดัมไม่เชื่อฟัง แต่ทั้ง ๆ ที่พระเจ้าทรงสั่งแล้ว อาดัมและเอวาก็กินผลไม้ที่พระเจ้าได้ทรงห้ามพวกเขาไม่ให้กิน จากนั้น แทนที่จะทำลายพวกเขาให้สูญสิ้นไปจากพื้นพิภพและทิ้งพวกเขาให้จมดิ่งลงสู่รก พระเจ้ากลับเสด็จมาเยี่ยมพวกเขา แน่ทีเดียว พระองค์ทรงติเตียนพวกเขาและประกาศคำแช่งสาปให้ตกบนพวกเขาและสิ่งทรงสร้างทั้งปวง แต่พระองค์ก็ทรงทำเสื้อคลุมหนังสัตว์เช่นกัน-เสื้อผ้านี้ที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมเพื่อปกปิดความเปลือยเปล่าของพวกเขาและทำให้พวกเขาเหมาะสมสำหรับการเข้าเฝ้าพระองค์ ทั้งหมดที่พวกเขาทำก็คือ ยอมจำนนต่อพระเจ้า พวกเขาได้พบพระคุณในสายพระเนตรของพระองค์

ในปฐมกาล 6:8 เราอ่านว่า “โนอาห์ได้พบพระคุณในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์” เพราะอะไร? เพราะว่าเขาเชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัส พระเจ้าทรงบอกโอนาน้ำว่าพระองค์จะส่งน้ำท่วมมาและปกคลุมแผ่นดินโลกทั้งสิ้นด้วยน้ำ และโนอาห์เป็นชายผู้เดียวในสมัยของเขาที่เชื่อพระเจ้า โนอาห์ไม่ได้รับความโปรดปรานเพราะเขาสมควรได้รับความโปรดปราน เขาได้รับพระคุณเพราะว่าเขาไม่สมควรได้รับสิ่งใดจากพระเจ้าเลย คนอื่น ๆ อีกมากมายได้พบพระคุณ รวมถึงอับราฮัม ดาวิด และคนอื่น ๆ ที่จะกล่าวถึงได้ ตั้งแต่อาดัมไปจนถึงคนสุดท้ายที่ได้เข้าไปในสวรรค์ ทุกคนจะเข้าไปโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า

มีพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมในธรรมาสันวันนี่ที่เปลี่ยนแปลงและจัดเรียงพระวจนะของ

พระเจ้าใหม่เพื่อให้สื่อความหมายแบบที่มนุษย์อยากให้มันกล่าวแทนที่สิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงบอกเราในพระวจนะของพระองค์ คนเหล่านั้นที่เปลี่ยนแปลงพระวจนะของพระเจ้าได้เปลี่ยนพระคุณของพระเจ้าให้กลายเป็นความลามากจริง ๆ นี่เป็นข่าวสารของยูดาส่วนนี้ มีเหล่าผู้รับใช้ที่เทศนาสิ่งที่ดูเหมือนเป็นคำเทศนาที่เน้นพื้นฐานเดิม และจากนั้นพวกเขาก็ให้ใบอนุญาตแก่ผู้คนที่พวกเขาจะทำอะไรก็ได้ที่โลกทำ กระนั้นคนเหล่านั้นก็อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียน

พระคุณของพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยเราให้รอดและพิทักษ์รักษาเราไว้ได้ และเพียงพอสำหรับทุกความต้องการ แต่คุณไม่สามารถเอาพระคุณของพระเจ้าไปใช้ตามใจชอบและหวังว่าจะหนีพ้นการปรับโทษแห่งนรกได้ ผมหมายความว่า คุณอาจกล่าวว่าคุณอยู่ในพระคุณ แต่ถ้าคุณใช้ชีวิตเหมือนพญามารและชาวโลก คำพยานของคุณในการกระทำก็ทำให้คำพยานของคุณในคำพูดเป็นโมฆะไป คุณอาจพูดเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า แต่คุณจะพิสูจน์ว่าคุณรู้จักพระคุณของพระเจ้าเมื่อคุณดำเนินชีวิตซึ่งพระคุณของพระเจ้าสอนเราให้ดำเนินชีวิต: “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะอย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์” (ทิตัส 2:11-13)

ข้อพระคำตอนนี้สอนเราว่าพระคุณของพระเจ้าสอนมนุษย์ก่อนอื่นให้ปฏิเสธความอธรรม เมื่อบุคคลใดบอกคุณว่าเขาได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า เขาก็จะพิสูจน์มันโดยการปฏิเสธความอธรรม เมื่อคริสเตียนคนใดเติบโตในพระคุณ ชีวิตของเขาก็จะแสดงออกถึงความรอดของเขาโดยการที่เขาปฏิเสธสิ่งทั้งหลายที่อธรรม พระคุณของพระเจ้าสอนเราให้ปฏิเสธความอธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกและให้ดำเนินชีวิตอย่างมีสติ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้าในโลกปัจจุบันนี้ โดยตั้งตาคอยความหวังอันมีสุขนั้นและการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์ ผู้รับใช้คนใดที่สอนว่าคุณสามารถรอดได้โดยพระคุณและใช้ชีวิตตามอย่างโลก ก็ “บิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของพวกเราไปเป็นความลามาก” ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยคุณที่จะไม่สนับสนุนผู้รับใช้แบบนั้นเลย เพราะว่าถ้าคุณสนับสนุน คุณก็กำลังสนับสนุนเหล่าศัตรูของพระเจ้าและความเชื่อแบบคริสเตียนอันบริสุทธิ์

ข้อ 4 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่ว่า “และปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนเหล่านั้นที่ยูดาได้เปิดโปงตรงนี้ปฏิเสธที่จะถวายเกียรติพระเจ้าในฐานะพระเจ้า พวกเขาพูดเกี่ยวกับพระเยซู แต่พวกเขาไม่ยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและพระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง พวกเขาถูกพรหมนาว่าเป็นเหล่าผู้ที่ปฏิเสธพระเยซูคริสต์เจ้าแบบแยบยล ยอห์นให้คำกล่าวโทษที่คล้ายกัน: “ใครเล่าเป็นผู้ที่พูดมุสา นอกจากผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์องค์นั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่ปฏิเสธต่อพระคริสต์ ผู้ที่ปฏิเสธทั้งพระบิดาและพระบุตร ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นเองก็ไม่มีพระบิดา แต่ผู้ที่ยอมรับพระบุตร ก็มีพระบิดาด้วย” (1 ยอห์น 2:22,23) บุคคลใดที่ไม่ยอมรับการรับสภาพมนุษย์และการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระบุตรของพระเจ้า ก็เป็นคนมุสา

คำเตือนที่น่ายำเกรงมาก ๆ ถูกให้ไว้ใน 2 ยอห์น 7-11 เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับการประสูติจากหญิงพรหมจารี ความเป็นพระเจ้า การรับสภาพมนุษย์ของพระเยซูคริสต์: “เพราะว่าผู้ล่องวงเป็นอันมากได้เข้ามาในโลกแล้ว ผู้ซึ่งไม่กล่าวยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมารับสภาพของเนื้อหนัง คนนี้แหละเป็นผู้ล่องวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์...ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่าน และไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น” ข้อพระคำเหล่านี้กล่าวชัดเจนมาก ๆ ว่าเราจะต้องไม่สนับสนุนผู้ใดที่ไม่ยอมรับการประสูติจากหญิงพรหมจารี ความเป็นพระเจ้า การรับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์ และถ้าเราสนับสนุนพวกเขา โดยการทำให้เช่นนั้นเราก็กลายเป็นผู้เข้าส่วนในการกระทำชั่วร้ายของพวกเขา

เราเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในสามพระภาค-พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีความเป็นหนึ่งเดียวกันที่แนบสนิทเช่นนั้นระหว่างพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์จนมันเป็นไปได้เลยที่จะมีพระภาคหนึ่งโดยปราศจากอีกพระภาค ถ้าเรารับพระบุตร เราก็รับพระบิดา และทุกคนที่รับพระบุตรก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายใน

พวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ พวกคนหลอกลวง และพวกผู้พยากรณ์เท็จไม่สามารถเห็นพ้องตรงกันได้ เรื่องตรีเอกานุภาพ คนกลุ่มหนึ่งยอมรับพระเยซูเจ้าแต่ไม่ยอมรับพระเยซูพระบุตร อีกกลุ่มหนึ่งก็อ้างว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า และว่าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเพียงชื่อเรียกต่าง ๆ ของพระองค์เท่านั้น พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระภาคเดียวเท่านั้นในตรีเอกานุภาพ เราเชื่อในพระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ และถ้าเรามีพระเยซู เราก็มีความเต็มเปี่ยมของตรีเอกานุภาพ (คส. 2:9,10)

มีผู้รับใช้จำนวนมากที่เป็นพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมในธรรมาสันวันนี้ที่ใช้วิธีการพูดอันเจ้าเล่ห์และลับ ๆ ล่อ ๆ ของตนในการนำคริสเตียนที่เน้นพื้นฐานจำนวนมากให้สนับสนุนพวกเขา พวกเขาได้รับการสนับสนุนโดยผู้คนของพระเจ้าพร้อมกับเงินของพระเจ้า พวกเขากำลังเดินอวดในคราบแกะ แต่พวกเขามีใจของสุนัขป่า พวกเขาประกาศตัวว่าเป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ แต่ในความเป็นจริงแล้วพวกเขาเป็นผู้รับใช้แห่งคำสอนผิดและคนรับใช้ของพญามาร พวกเขาพูดเกี่ยวกับความรอด แต่ลองถามพวกเขาดูสิครับว่าพวกเขาเชื่ออะไรเกี่ยวกับมัน บางคนเชื่อว่าพิธีบัพติศมาคือความรอด บางคนเชื่อว่าการทำความดีและการทำให้ดีที่สุดเท่าที่คุณทำได้คือความรอด ลองถามพวกเขาดูสิครับว่าพวกเขาเชื่ออะไรเกี่ยวกับการไถ่ ลองถามพวกเขาดูสิครับว่าพวกเขาเชื่ออะไรเกี่ยวกับการดลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ ลองถามพวกเขาดูสิครับว่าพวกเขาเชื่ออะไรเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย

พระคัมภีร์ประกาศว่า: “บัดนี้ ถ้าพระคริสต์ถูกประกาศว่าพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุใดบางคนในท่ามกลางพวกท่านจึงกล่าวว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี แต่ถ้าการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย การประกาศของพวกเขา

เรานั้นก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ด้วย ใช่แล้ว และพวกเราถูกพบว่าเป็นพวกพยานเท็จของพระเจ้า เพราะว่าพวกเราได้เป็นพยานรับรองพระเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาแล้ว ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมา ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมา และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมา ความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ พวกท่านก็ยังอยู่ในบาปทั้งหลายของตน แล้วคนทั้งหลายซึ่งล่วงกลับไปในพระคริสต์ก็พินาศไปด้วย ถ้าในชีวิตนี้เท่านั้น พวกเรามีความหวังในพระคริสต์ พวกเราก็เป็นพวกที่นำสังเวชที่สุดของบรรดาคนทั้งปวง แต่บัดนี้พระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และได้ทรงกลายเป็นผลแรกของคนที่ทั้งหลายที่ได้ล่วงกลับไปแล้วนั้น เพราะว่าโดยมนุษย์คนหนึ่ง ความตายได้อุบัติขึ้นฉันใด โดยมนุษย์ผู้หนึ่งการเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นด้วยฉันนั้น เพราะว่าในอาดัม คนทั้งสิ้นต้องตายฉันใด ในพระคริสต์ คนทั้งสิ้นก็จะถูกทำให้มีชีวิตฉันนั้น แต่ทุกคนตามลำดับของตนเอง คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์” (1 คร. 15:12-23)

คุณมีสิทธิ์เต็มที่จะถามผู้รับใช้ อาจารย์ นักเทศน์ หรือผู้ให้คำแนะนำฝ่ายวิญญาณของคุณว่าเขาเชื่ออะไรร่วมกับการเป็นขึ้นจากตาย ถ้าเขาบอกคุณว่าเขาไม่เชื่อในการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย ถ้าเขาไม่เชื่อว่าพระเยซูได้ทรงเป็นขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพในฝ่ายร่างกายแล้ว เขาก็เป็นหนึ่งในผู้รับใช้เหล่านั้นที่ยูดาสบอกเรา พวกเขามีอยู่ในสมัยของยูดาส และพวกเขายังมีอยู่วันนี้-และพวกเขาจะมีอยู่ต่อไปจนกว่าพระเยซูเสด็จมาอีกที เมื่อการรับขึ้นนั้นเกิดขึ้น ร่างกายของผู้เชื่อทุกคนที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้น และร่างกายของผู้เชื่อทั้งหลายที่ยังมีชีวิตอยู่ก็จะถูกเปลี่ยนแปลง และเมื่อพระเยซูทรงปรากฏ เราก็จะเป็นเหมือนพระองค์ (1 ยอห์น 3:1,2)

อย่าสนับสนุนพวกศัตรูของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า เพราะว่าถ้าคุณได้รับความรอดแล้ว และคุณสนับสนุนพวกเทียมเท็จเหล่านี้ คุณก็จะสูญเสียบำเหน็จของคุณ จงอธิษฐานขอที่พระเจ้าจะทรงมีเมตตาต่อพวกเขาและให้ความกระจ่างแจ้งแก่พวกเขา และที่พระองค์จะทรงช่วยพวกเขาให้รอดและป้องกันมิให้พวกเขาไปสู่นรก แต่อย่าสนับสนุนพวกเขา จงสนับสนุนผู้รับใช้ที่เทศนาข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้น ความจริงที่สำคัญเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน มันเป็นเรื่องที่อันตรายมาก ๆ ที่จะสนับสนุนครูสอนเท็จ (2 ยอห์น 7-11)

ในข้อ 5 ถึง 7 ยูดาสเตือนความจำผู้คนที่เหล่านั้นเกี่ยวกับพวกครูที่ออกไปจากความเชื่อนั้นซึ่งมีอยู่ในคริสตจักรในสมัยนั้น เขาพูดถึงการออกไปจากความเชื่อนั้นในอิสราเอล (ข้อ 5) และในท่ามกลางเหล่าทูตสวรรค์ที่ล้มลง (ข้อ 6) และเตือนความจำเหล่าผู้อ่านของเขาเกี่ยวกับบาปของโสโดมและโกโมราห์ (ข้อ 7)

ข้อ 5: “ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงประสงคฺให้พวกท่านระลึก ถึงแม้ว่าพวกท่านเคยทราบสิ่งนี้มาแล้วก็ตาม ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้โปรดช่วยประชากรเหล่านั้นให้รอดพ้นออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์แล้ว ภายหลังได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อเสีย”

“ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงประสงคฺให้พวกท่านระลึก ถึงแม้ว่าพวกท่านเคยทราบสิ่งนี้มาแล้วก็ตาม...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ยูดาสกำลังกล่าวว่า “นอกจากนี้ หลังจากการตรึงตรองแบบคนเป็นผู้ใหญ่แล้ว ข้าพเจ้า...ขอเตือน

ความจำพวกท่าน...” คนเหล่านี้ไม่ควรจะต้องการให้เตือนความจำเลย แต่พวกเขาก็ต้องการ

“...ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้โปรดช่วยประชากรเหล่านั้นให้รอดพ้นออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์แล้ว ภายหลังได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อเสีย” เกี่ยวกับคนอิสราเอลเหล่านั้นที่ “ไม่เชื่อ” เปาโลเขียนไว้ว่า: “จงเอาใจใส่ พี่น้องทั้งหลาย เกรงว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านที่มีใจชั่วร้ายแห่งการไม่เชื่อ ในการหลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ แต่จงเตือนสติกันและกันทุกวัน ขณะที่เรียกกันว่า “วันนี้” เกรงว่าจะมีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไปโดยทางการหลอกลวงแห่งบาป...ขณะมีการกล่าวไว้ว่า ‘วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไปเหมือนอย่างในครั้งกบฏนั้น’ เพราะบางคน เมื่อพวกเขาได้ยिनแล้ว ก็ได้ยั่วยุ ถึงกระนั้นไม่ใช่ทุกคนที่ออกมาจากประเทศอียิปต์โดยโมเสส และพระองค์ได้ทรงเป็นทุกข์พระทัยกับใครหนอเป็นเวลาสี่สิบปีนั้น ก็กับคนเหล่านั้นที่ได้กระทำบาป ซึ่งซากศพของพวกเขาก็ได้ล้มลงในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ และพระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้แก่ใครหนอว่า เขาทั้งหลายจะไม่เข้าไปในที่ตั้งบสุขของพระองค์ มีใช่แก่คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อหรือหรือ ฉะนั้นพวกเราจึงเห็นว่า พวกเขาไม่สามารถเข้าไปได้เพราะความไม่เชื่อ” (ฮบ. 3:12-19)

ผู้คนที่จดหมายฝากของยูดาสะถูกเขียนไปถึงนั้นกำลังฟังพวกนักเทศน์เทียมเท็จและพวกอาจารย์ที่ออกไปจากความเชื่อนั้น และตรงนี้ในข้อ 5 เขากำลังใช้ชนชาติอิสราเอลเป็นภาพประกอบเพื่อเตือนความจำพวก เขาเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำต่อแคว้นดาวดวงใจของพระองค์ ประชาชาติที่ถูกเลือกสรรที่พระเจ้าได้ทรงเรียกและทรงให้เกียรติและอวยพรอย่างที่ไม่มีการชาติอื่นใดที่เคยมีอยู่เคยได้รับ พระเจ้าได้ทรงช่วยทั้ง ประชาชาตินั้นให้รอดจากการตกเป็นทาสของฟาโรห์ แต่พระองค์ทรงช่วยเฉพาะผู้เชื่อให้รอดจากการปรับโทษ ของนรก ผมขอเตือนคุณ เพื่อนของผมเอ๋ย พระเจ้าทรงดีต่ออเมริกาในฐานะประชาชาติหนึ่งและทรงช่วยให้เราให้ รอดจากความพินาศมาหลายครั้งหลายหนแล้ว แต่หากคุณไม่เชื่อในพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดด้วย ตัวคุณเอง คุณก็จะใช้เวลาชั่ววินาทีในนรก

เกี่ยวเนื่องกับชนชาติอิสราเอล ขอให้ผมตีความสนใจของคุณมาที่คำกล่าวของเปาโลในโรม บทที่ 11 ในตอนต้นของบทนั้นเขากล่าวว่า: “ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” ขอ พระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเองก็เป็นคนอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นเผ่าเบน ยามิน พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นซึ่งพระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว...ถ้าเช่นนั้นจะเป็น อย่างไร คนอิสราเอลไม่ได้รับสิ่งซึ่งเขาแสวงหา แต่การทรงเลือกไว้ก็ได้รับสิ่งนั้น และพวกที่เหลือนั้นก็ถูกบังตา” (ข้อ 1-7)

ผมอยากชี้ให้คุณเห็นว่าพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนพระทัยของพระองค์หรือพระวาระของพระองค์ แล้วทำไม ผู้รับใช้บางคนถึงเทศนาทุกวันอาทิตย์และคุณไม่เคยได้ยिनพวกเขาเทศนาเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ การกลับใจ ใหม่ การหลั่งรินของพระโลหิตของพระเยซูเพื่อการยกโทษบาป การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์ หรือการเสด็จกลับมาจริง ๆ ของพระเยซูคริสต์เจ้าในการรับขึ้นนั้นเพื่อรับเจ้าสาวของพระองค์ไป? เพราะอะไร? เพราะว่าพวกเขาอ่านมัน แต่พวกเขาไม่มองเห็นมัน พวกเขาได้เพิกเฉยความจริงนั้นมานานเหลือเกินจนพวกเขาถูกบังตาฝ่ายวิญญาณและแก๊งโง่

กล่าวต่อไปในโรม 11 เปาโลเตือนคนต่างชาติเหล่านั้นว่า: “แต่ถ้ากิ่งบางกิ่งถูกหักออกเสียแล้ว และตัวท่านที่เป็นต้นมะกอกป่า ถูกต่อกิ่งเข้าไปท่ามกลางกิ่งเหล่านั้น และพร้อมกับกิ่งเหล่านั้นเข้าส่วนของรากและความอ้วนพีของต้นมะกอกนั้น อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ท่านไม่ได้เลี้ยงรากนั้น แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน แล้วท่านก็จะกล่าวว่า “กิ่งเหล่านั้นได้ถูกหักออกเสียแล้วก็เพื่อข้าพเจ้าจะได้ถูกต่อกิ่งเข้าไป” ถูกแล้ว เพราะเหตุความไม่เชื่อกิ่งเหล่านั้นจึงได้ถูกหักออกเสีย และท่านก็อยู่ได้โดยความเชื่อ อย่าหัวสูงไปเลย แต่จงเกรงกลัว เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกิ่งตามธรรมชาติเหล่านั้น จงระวังให้ดีเกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน” (ข้อ 17-21) ดังนั้นเปาโลจึงเตือนผู้คนเหล่านั้นมิให้คิดว่าเพราะว่าพวกเขาเป็นคนต่างชาติ พวกเขาจึงลายนวลไปได้ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม

จากนั้นในข้อ 25 เราอ่านว่า “ความมืดบอดได้เกิดขึ้นกับบางคนในพวกอิสราเอล จนกว่าความสมบูรณ์ของพวกคนต่างชาติจะเข้ามา” และในระหว่างช่วงที่ชนชาติอิสราเอลถูกบังตา เหล่าผู้เชื่อคนต่างชาติที่กำลังถูกพาเข้ามาข้างใน พวกเราเป็นหนี้ชนชาติอิสราเอล เพราะว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทรงออกมาจากชนชาติอิสราเอล พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า “...ในเจ้าบรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร” (ปฐม. 12:3) พระองค์กำลังตรัสถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์

ในพระคำข้อถัดไปยูดาสกล่าวต่อโดยใช้ภาพประกอบอีกเรื่อง:

ข้อ 6: “และเหล่าทูตสวรรค์ซึ่งไม่ได้รับรักษาสถานะเดิมของตน แต่ได้ละทิ้งที่อยู่อาศัยของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงสำรองไว้ในบรรดาโซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ภายใต้ความมืดจนถึงการพิพากษาแห่งวันสำคัญยิ่งนั้น”

พวกทูตสวรรค์ได้ถูกสร้างขึ้น มิใช่ถูกให้กำเนิด และมีพลโยธาใหญ่โตของสิ่งทรงสร้างเหล่านี้ ในปฐมกาล 1:1 เราถูกบอกว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” และถึงแม้ไม่มีระบุไว้เช่นนั้น ผมก็เชื่อมั่นเป็นไปได้ที่ทูตสวรรค์เหล่านั้นได้ถูกสร้างขึ้นในเวลาเดียวกัน อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ก็ไม่ได้บ่งบอกเวลาหรือรายละเอียดอื่นใดของการทรงสร้างเหล่าทูตสวรรค์ เราทราบพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์คนแรก (อาดัม) เมื่อประมาณหกพันปีที่แล้ว ตามบันทึกในหนังสือปฐมกาล และนั่นเป็นบันทึกเดียวที่เราเชื่อถือได้

เหล่าทูตสวรรค์ที่ถูกพูดถึงในที่นี้ในข้อ 6 “ไม่ได้รับรักษาสถานะเดิมของตน แต่ได้ละทิ้งที่อยู่อาศัยของตนนั้น” นั่นคือ พวกเขาไม่ได้เป็นเหมือนเดิมต่อไปในแบบที่พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขา และพวกเขาไม่ได้ยึดอยู่ในที่ ๆ พระเจ้าทรงให้พวกเขาอยู่ ด้วยเหตุผลบางประการ ซึ่งไม่ถูกระบุชัดเจนในพระคัมภีร์ ทูตสวรรค์เหล่านี้ “ได้ละทิ้งที่อยู่อาศัยของตน” และได้ลงมาสู่อีกภูมิภาคหนึ่งซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาได้ทำบาปที่เป็นเหตุให้พวกเขาสูญเสียสถานะดั้งเดิมของตน เพราะว่าพวกเขาได้ทำเช่นนี้ พระเจ้าจึง “ได้ทรงสำรอง (พวกเขา) ไว้ในบรรดาโซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ภายใต้ความมืดจนถึงการพิพากษาแห่งวันสำคัญยิ่งนั้น” พวกเขายังไม่ได้ถูกพิพากษา แต่พวกเขาจะถูกพิพากษาพร้อมกับคนชั่วทุกคนที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวนั้น

ยูดาสกล่าวต่อไปตอนนี้ในข้อพระคำถัดไป:

ข้อ 7: “เหมือนกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และนครต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ เมืองเหล่านั้นที่ทำในทำนองเดียวกัน ที่มอบตัวเองไว้กับการผิดประเวณี และไล่ตามกามวิถิตถาร ก็ถูกตั้งไว้เป็นตัวอย่าง โดยได้รับพระอาชญาแห่งไฟอันนิรันดร์”

พระคำข้อนี้ให้คำอธิบายเพิ่มเติมแก่ข้อ 6 ถ้าเราทำตามกฎของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ คุณก็จะสังเกตเห็นว่ายูดาสกล่าวถึงทูตสวรรค์เหล่านั้นก่อน คือในข้อ 6 และจากนั้นเขาถึงเอ่ยชื่อสองเมืองนี้ นั่นคือเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์: “เหมือนกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และนครต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ เมืองเหล่านั้นที่ทำในทำนองเดียวกัน ที่มอบตัวเองไว้กับการผิดประเวณี...” พระเจ้าทรงเกลียดชังการล่วงประเวณี ไม่ว่าจะเป็นการล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณหรือฝ่ายร่างกาย ยูดาสกำลังให้ภาพประกอบตรงนี้เพื่อแสดงให้ผู้เชื่อทั้งหลายเห็นชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อผู้คนไปตามคำสอนผิด พวกครูที่ออกไปจากความเชื่อนั้น พวกเสรีนิยม พวกสมัยใหม่นิยม และใครก็ตามที่ไม่ยอมรับพระวาระของพระเจ้าและปฏิเสธที่จะให้เกียรติพระเจ้า พวกเขา “ถูกตั้งไว้เป็นตัวอย่าง โดยได้รับพระอาชญาแห่งไฟอันนิรันดร์” พวกเขาจะทนทุกข์การแก้แค้นของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เพราะว่าพระเจ้าทรงปกป้องพระวาระของพระองค์และจะทรงพิพากษาผู้ใดก็ตามที่ยุ่งเหยิงกับมัน

เกิดอะไรขึ้นกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์? ปฐมกาล 19 ให้บันทึกเหตุการณ์ว่าเกิดอะไรขึ้น พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์สององค์ลงไปยังเมืองโสโดมเพื่อเตือนโลทและครอบครัวของเขาเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าที่กำลังจะมาถึงเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ โลทกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมืองนั้น ซึ่งบ่งบอกถึงสถานที่แห่งสิทธิอำนาจ และแน่นอนว่าเขาเป็นกังวล ปฐมกาล 19 ให้บันทึกเรื่องราวอันน่าเศร้าและน่ารังเกียจของการที่พวกผู้ชายแห่งเมืองที่ชั่ววันนั้นร้องขอชายสองคนนั้นที่เป็นแขกในบ้านของโลท โดยปรารถนาที่จะทำบาปแห่งการรักร่วมเพศ วันนั้นบาปของการรักร่วมเพศกำลังทวีขึ้นอย่างพรวดพราด ซึ่งเป็นอีกสัญญาณหนึ่งของยุคสุดท้าย

ในข้อ 6 และ 7 เรามีตัวอย่างของการออกไปจากความจริงนั้นและผลที่ตามมา โดยอ้างอิงถึง “การพิพากษาแห่งวันสำคัญยิ่งนั้น” (ข้อ 6) คนมากมายไม่เข้าใจว่ามีการพิพากษาหลายครั้ง (พหุพจน์) ให้ต้องเผชิญ คนมากมายเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายแบบเหมารวมและการพิพากษาแบบเหมารวม แต่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนแบบนี้ ผมเชื่อ ตามคำสอนที่ชัดเจนของภาคพันธสัญญาใหม่ ว่าเมื่อการรับขึ้นนั้นเกิดขึ้น ผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกพิพากษาสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา ไม่ใช่พวกเขาหรือหลงหาย พวกเขาจะได้รับบำเหน็จตามความสัตย์ซื่อของพวกเขา ไม่ใช่พวกเขาได้ทำเยอะขนาดไหน ถ้าทั้งหมดที่เราทำได้คือการให้น้ำเย็นสักถ้วยในพระนามของพระเยซู เราก็จะได้รับบำเหน็จ แต่ถ้าเราให้น้ำเย็นสักถ้วยในเมื่อเราสามารถให้เงินเป็นล้านดอลลาร์ได้ เราก็จะไม่ได้รับบำเหน็จใด ๆ เลย ถ้าคุณให้เงินหนึ่งดอลลาร์ ในเมื่อคุณสามารถให้ได้สิบลดollar คุณก็ไม่ได้กำลังปฏิบัติหน้าที่คนต้นเรือนของคุณอย่างเหมาะสม

พระเจ้าไม่ทรงพิพากษาตามขนาด แต่ตามหัวใจ ถ้าบุคคลใดสามารถทำบางสิ่งได้แต่ปฏิเสธที่จะทำมัน มันก็เป็นแค่เพราะว่าเขาเป็นคนเห็นแก่ตัวและอยากเก็บเวลา พลังงาน และเงินของเขาไว้สำหรับตัวเอง เราจะต้องให้อย่างเสรี ความรักยอมให้ พระเจ้าได้ทรงเสียสละพระบุตรอันเป็นที่รักของพระองค์ พระบุตรได้ทรงเสียสละพระโลหิตของพระองค์ และเราจะต้องให้อย่างเต็มใจและอย่างเสียสละเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และ

เมื่อเราทำเช่นนั้น เราก็ได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน มีผู้เชื่อที่เข้าไปในสวรรค์โดยปราศจากบำเหน็จใด ๆ เลยจริง ๆ และมีผู้เชื่อที่เข้าไปในสวรรค์โดยปราศจากบำเหน็จเต็มจำนวน ผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกพิพากษาสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของตนที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 3:11-15 พรรณนาถึงการประทานบำเหน็จแก่ผู้เชื่อสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเขา บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ถูกกล่าวถึงในโรม 14:10-12 และ 2 โครินธ์ 5:10)

เมื่อยุคพันปีนั้นสิ้นสุดลง และเมื่อพระเจ้าทรงทำลายกองทัพเหล่านั้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เมื่อนั้นพระองค์จะทรงนำเข้าสู่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว คนชั่วทุกคนที่ตายไปแล้ว และนั่นจะเป็น “การพิพากษาแห่งวันสำคัญยิ่งนั้น” ที่ถูกกล่าวถึงในยูดาซข้อ 6 วิวรรณ์ 20:11-15 ให้คำบรรยายเกี่ยวกับวันนี้

คุณรับความรอดแล้วหรือยัง? คุณอยู่บนเส้นทางไปสู่นรก หรือสวรรค์? พระเจ้าไม่ได้ทรงปล่อยให้คุณเกิดมาเพื่อที่จะตายและใช้เวลาชั่ววันจันทร์ในนรก บางคนเคยบอกผมว่า “อาจารย์ ถ้าฉันสามารถไปนรกและตีมีเหล้าไปตลอดชั่ววันจันทร์และเล่นพนันไปตลอดชั่ววันจันทร์ นั่นก็เป็นเรื่องที่ผมรับได้นะ” เออละ ผมมีข่าวสำหรับคุณครับ เพื่อนของผมเอ๋ย เมื่อคุณลืมตาตื่นในนรก การตีมีเหล้า การเล่นพนัน และการทำบาปก็สิ้นสุดลงแล้ว จะไม่มีน้ำเลยสักหยดเพื่อทำให้ลิ้นของคุณเย็น ถ้าคุณไปนรก คุณก็จะอ่อนวอนขอน้ำ

ผมได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากใครสักคนที่เขียนมาว่ามันเป็นเรื่องเหลวไหลที่มนุษย์คนใดจะเทศนาเกี่ยวกับนรกเหมือนอย่างที่ผมทำ แต่ถ้าคุณยอมอ่านมาระโก 9:42-48 และลูกา 16:19-31 คุณก็จะค้นพบว่าผมเทศนาเบามาก (เมื่อเทียบกันแล้ว) เมื่อพูดถึงการเทศนาเรื่องไฟนรกและการพิพากษาปรับโทษ ผมอยากเทศนาให้ร้อนแรงและมีพลังมากเสียคุณจะได้กลิ้งก้ามะถันเลย! คำเทศนาที่ร้อนแรงมากที่สุดที่เคยถูกเขียนเกี่ยวกับนรกอยู่ในมาระโก 9:42-48 และมันไม่ได้ออกมาจากปากของศิษยาภิบาลหรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนใด แต่มาจากพระโอษฐ์ของพระเมสสิยาห์บุตรของพระเจ้าที่อ่อนโยน เห็นอกเห็นใจ กรุณา น่ารัก และอดกลั้น พระทัย นั่นคือพระเยซูคริสต์เจ้า มันไม่ใช่คำพระทัยของพระเจ้าเลยที่ผู้ใด “ควรพิณาศ แต่ที่คนทั้งปวงควรมาถึงการกลับใจเสียใหม่” (2 เปโตร 3:9) ถ้าคุณใช้เวลาชั่ววันจันทร์ในบึงไฟนั้น มันก็จะเป็นเพราะพระเจ้า มันจะเป็นเพราะเจตจำนงที่ชั่วร้ายของคุณเอง

บางคนจะใช้ข้อ 7 เพื่อพยายามพิสูจน์ว่านรกไม่ดำรงอยู่ชั่ววันจันทร์ พวกเขาถามว่า “เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ยังถูกเผาไหม้อยู่หรือ?” ไม่ครับ แต่จิตวิญญาณเหล่านั้นที่ตายไปในไฟไหม้ครั้งใหญ่นั้นกำลังถูกเผาอยู่เหมือนเดิม พวกเขา กำลังทนทุกข์การแก้แค้นแห่งไฟนรกอยู่เหมือนเดิม พระคำข้อนี้พิสูจน์ แทนที่จะหักล้าง เรื่องนรกนรินทร์! พระคัมภีร์สอนว่าให้เสียมือ เท้า หรือดวงตาข้างหนึ่งของคุณ ยังดีกว่ามีอวัยวะเหล่านี้ และถูกทิ้งลงในนรก “ในที่นั่งตัวนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ไม่ดับเลย” (มาระโก 9:45,46) ผมเชื่อว่าไฟนั้นในนรกอยู่ชั่ววันจันทร์ เหมือนอย่างที่ผมเชื่อในชีวิตนรินทร์ ผมเชื่อว่าชีวิตนั้นที่พระเจ้าประทานให้เมื่อเราได้รับสารภาพบาปทั้งหลายของเราและเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่ชั่ววันจันทร์ ผมเชื่อด้วยว่าคนที่ตายไปโดยปราศจากพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนบุคคลของเขาจะดิ่งลงสู่ นรก สถานที่แห่งไฟนรินทร์ เพราะพระคัมภีร์สอนว่ามันเป็นแบบนี้จริง ๆ

ข้อ 8: “เช่นเดียวกัน บรรดานักฝันที่ใสมมเหล่านี้ก็กระทำให้เนื้อหนังเป็นมลทิน เหยียดหยามผู้มี

อำนาจ และพูดจาให้ร้ายต่อบรรดาผู้ที่มีบรรดาศักดิ์”

คำว่า “เช่นเดียวกัน” ในพระคำข้อนี้เชื่อมโยงความคิดที่ถูกนำเสนอในข้อ 7 กับสิ่งซึ่งกำลังจะถูกอภิปรายในข้อ 8 “บรรดานักฝันที่โสมม” ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าพวกเขามีความฝันหนึ่งตอนกลางคืนขณะที่พวกเขาอนหลับ มันหมายความว่าพวกเขาใช้ชีวิตในความฝัน ในสมัยของโนอาห์ “พระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากในแผ่นดินโลก และเห็นว่าจินตนาการทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายแห่งใจของเขา ล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดี๋ยวมไป” (ปฐมก. 6:5) พวกนักฝันโสมมเหล่านี้คิด หรือ “ฝันกลางวัน” ตลอดเวลาเกี่ยวกับบาป: การล่วงประเวณี ตัณหา ความอธรรม ฯลฯ ยูดาเขียนไว้ว่า “...บรรดานักฝันที่โสมมเหล่านี้ก็กระทำให้นือหนึ่งเป็นมลทิน...”

ไม่เพียงเท่านั้น แต่พวกเขา “เหยียดหยามผู้มีอำนาจ และพูดจาให้ร้ายต่อบรรดาผู้ที่มีบรรดาศักดิ์” ในวันนี้และโม่งนี้ ผู้คนมีความเคารพต่อสิทธิอำนาจน้อยกว่าที่พวกเขาเคยมีในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ผมขอไปไกลกว่าเดิมอีกก้าวหนึ่งและกล่าวว่าคนหนุ่มสาวจำนวนมากได้หมดความเคารพต่อพ่อแม่ของตน ครูบาอาจารย์ และสิทธิอำนาจอื่น ๆ ในสมัยของเรามากกว่าที่เคยเป็นมาก่อน เราเหลือไว้ให้คนรุ่นถัดไปมากกว่าแค่อากาศ และน้ำที่มีมลพิษ เราเหลือชื่อ “อเมริกา” ไว้ให้พวกเขา และเราเหลือ “ธงชาติอเมริกา” ไว้ให้พวกเขา ถ้าเราสามารถเหลือชื่อเสียงอันดีไว้ให้ลูกหลานของเรา ถ้าเราเป็นอย่างที่เราควรเป็นในฐานะพ่อแม่ เราก็เหลือไว้ให้พวกเขามากกว่าที่เงินจะซื้อได้

“ผู้มีอำนาจ” และ “บรรดาผู้ที่มีบรรดาศักดิ์” ที่ถูกกล่าวถึงในพระคำข้อนี้หมายถึงเหล่าผู้มีอำนาจ ครอบครองและผู้มีบรรดาศักดิ์ในแง่มุมฝ่ายวิญญาณ แต่พวกเขายังหมายถึงเหล่าผู้มีบรรดาศักดิ์และเหล่าผู้มีอำนาจและสิทธิอำนาจในโลกธรรมดาเช่นกัน เราจะต้องอธิษฐานเผื่อกษัตริย์และคนเหล่านั้นที่ปกครองอยู่เหนือเราในโลกการเมืองและโลกฝ่ายวิญญาณ (1 ทธ. 2:1,2; 1 เปโตร 2:13-17; รม. 13:7) เราต้องอธิษฐานเผื่อเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายของเรา ผมรับประกันคุณได้เลยว่าคุณไม่ต้องมองนานเลยจนกระทั่งคุณค้นพบบางประเด็นที่คุณจะวิจารณ์ผู้เชื่อคนใดได้ ในตำแหน่งหน้าที่ใด ๆ ในแผ่นดินของเรา แต่คุณจะทำประโยชน์สุขได้มากกว่าโดยการอธิษฐานเผื่อพวกเขา และจากนั้นครั้งถัดไปที่คุณมีโอกาสที่จะลงคะแนนเสียง ถ้าพวกเขาไม่ได้เป็นอย่างที่พวกเขาควรจะเป็น คุณก็สามารถโหวตพวกเขาออกจากตำแหน่งได้ นี่ใช้ได้กับโลกการเมือง โลกศาสนา หรือโลกอื่นใดก็ตาม เราต้องอธิษฐานเผื่อและเคารพคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจ และไม่หลู่เกียรติพระเจ้า

ผมทราบว่าเรามีความฉ้อฉลและความอธรรมในรัฐบาลของเรา มันเป็นอย่างนี้มาตลอด และจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป แต่ขอขอบคุณพระเจ้า มีวันหนึ่งจะมาเมื่อจะไม่มีการทุจริตในการปกครองเลย เมื่อพระเยซูจอมกษัตริย์จะประทับบนพระที่นั่งนั้น จะไม่มีการสิ้นสุดเลยสำหรับพระที่นั่งและการปกครองของพระองค์

นี่เป็นยุคสมัยที่มีคนหนุ่มสาวจำนวนมากในศาสนาต่าง ๆ จึงสังเกต ผมได้กล่าวว่า “ศาสนาต่าง ๆ” มีความเคลื่อนไหวทางศาสนาจำนวนมากวันนี้ที่ไม่ได้เป็นแบบคริสเตียน คุณอาจถามผมว่าผมสามารถตัดสินเช่นนั้นได้อย่างไร ผมจะขอใช้แค่คำรัสของพระเยซูในคำเทศนาของพระองค์บนภูเขานั้น ที่พระองค์ทรงระบุว่า “โดยผลทั้งหลายของพวกเขา ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพวกเขาได้” (มธ. 7:20) เมื่อใครสักคนใช้ยาเสพติด และ

ดื่มเหล้าและแต่งตัวล่อแหลม ผมก็คงจะไม่กล่าวหาพวกเขาว่าเป็นคริสเตียน ผมก็คงจะไม่กล่าวหาพวกเขาว่า
รับความรอดแล้ว ผมไม่ได้กำลังตัดสิน ผมแค่กำลังตรวจสอบผลแห่งชีวิตของผู้คน พระเจ้าได้ประทานใบ
อนุญาตให้ผมทำเช่นนั้นได้เมื่อหลายปีก่อน-ที่จะเทศนาข่าวประเสริฐและเป็น “ผู้ตรวจสอบผล” เมื่อผู้คนที่ทำสิ่ง
ต่าง ๆ ที่ไม่ได้เป็นลักษณะเฉพาะตัวของความเชื่อแบบคริสเตียน ก็อย่ากล่าวหาพวกเขาว่าเป็นคริสเตียนเลย
ครับ เพราะว่าพวกเขากำลังออกผลที่พิสูจน์ว่าพวกเขาเป็นของโลกและพญามาร ไม่ใช่ของพระเจ้า

เมื่อเราหมดความเคารพให้แก่พ่อแม่ของเรา รัฐบาล และเหล่าเจ้าหน้าที่รักษากฎหมาย ประเทศชาติ
ของเราก็เละแล้ว สหรัฐอเมริกาอาจมีปัญหาต่าง ๆ ของมัน แต่ถ้าคุณรู้จักสถานที่ใดที่ดีกว่านี้ ก็จงไปที่นั่นเลย
ครับ! ผมขอรับประกันคุณว่า แม้กระทั่งมีปัญหาต่าง ๆ ของมัน คุณจะไม่พบสถานที่ใดที่ดีไปกว่าอเมริกา ซึ่ง
เป็นที่ ๆ เรามีเสรีภาพ มิตรภาพ ภาราตรภาพและความดีงาม แม้จะมีบาปและความอธรรมทั้งหมดของมัน มันก็
ยังเป็นประเทศชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบนพิภพ เรากำลังฝากประเทศอเมริกาและชนชาตินั้นไว้ให้คนรุ่นถัดไปของเรา
และแม้จะมีความทุจริตทั้งสิ้นของมัน มันก็ยังดีที่สุดเหมือนเดิม แต่ขอขอบคุณพระเจ้า มีวันหนึ่งที่จะมาเมื่อจะมี
การปกครองและผู้ครอบครองที่ดีกว่า เมื่อพระเยซูจอมกษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งนั้นในกรุงเยรูซาเล็มและ
ความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าปกคลุมแผ่นดินโลกดูจุน้ำปกคลุมทะเล

ข้อ 9: “ถึงอย่างนั้นเทพตีมีคาเอล เมื่อต่อสู้กับพญามาร ท่านได้โต้เถียงเรื่องศพของโมเสส ก็ไม่
บังอาจตั้งข้อกล่าวหาอย่างเย้ยหยันต่อมารเลย แต่ได้กล่าวว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงว่ากล่าวเจ้าเถิด” ”

“เทพตีมีคาเอล...” พระคัมภีร์เป็นหนังสือแห่งเลขสาม: พระเจ้าพระบิดา, พระบุตร, และพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ ฯลฯ ผมเชื่อ เหมือนกับที่คนอื่น ๆ อีกมากมายเชื่อ ว่ามีเทพตีอย่างน้อยสามองค์ ถึงแม้ว่ามี
คาเอลเพียงผู้เดียวถูกให้ชื่อเรียกนี้ ตรงนี้ในข้อ 9 คำว่า “เทพตี” (archangel) ถูกใช้อีกแค่ครั้งเดียวในพระ
คัมภีร์ โดยพูดถึง “สำเนียงของเทพตี” (1 ธส. 4:16) ในดานีเอล 10:13 มีคาเอลถูกเรียกว่าเป็น “เจ้าผู้พิทักษ์
ชั้นหัวหน้าผู้หนึ่ง” ซึ่งดูเหมือนจะบ่งบอกว่ามีองค์อื่น ๆ อีกที่อยู่ในลำดับยศเดียวกัน ผมเชื่อว่าเทพตีทั้งสาม
องค์นั้นคือ มีคาเอล, กาบรีเอล, และลูซิเฟอร์ก่อนการตกจากสวรรค์ของเขา (ซึ่งถูกพรรณนาในอิสยาห์
14:12-15 ที่เขาถูกเรียกว่า “ลูซิเฟอร์ โอรสแห่งรุ่งอรุณ”)

ตรงนี้ในข้อ 9 เราเรียนรู้ว่ามีคาเอล “เมื่อต่อสู้กับพญามาร ท่านได้โต้เถียงเรื่องศพของโมเสส ก็ไม่
บังอาจตั้งข้อกล่าวหาอย่างเย้ยหยันต่อมารเลย...” มีคาเอลรู้จักพญามาร พวกเขาบางคนไม่รู้จักพญามารดีมาก
นัก บางคนไม่ยอมรับว่าพญามารมีตัวตนอยู่จริง และพวกเขาเชื่อว่าพญามารเป็นแค่อธิพลที่ชั่วร้ายอย่าง
หนึ่ง ไม่ใช่เลยครับ มันเป็นมากกว่าแค่อธิพลที่ชั่วร้ายอย่างหนึ่ง มันเป็นบุคคลผู้หนึ่ง มีคาเอลได้พบกับมันหน้า
ต่อหน้า เหมือนกับที่พระเยซูได้ประจันหน้ากับมันมาแล้วบนภูเขาแห่งการทดลองนั้น และมีคาเอลไม่ได้ตำหนิ
มาร เขานับถืออำนาจของพญามาร ไม่ใช่ตัวพญามารเอง

ในอิสยาห์ 14:12-15 และเอเสเคียล 28:12-15 เรามีบันทึกเกี่ยวกับกำเนิดของพญามาร มันเคยเป็น
“ลูซิเฟอร์ โอรสแห่งรุ่งอรุณ” (อิสยาห์ 14:12), ผู้ส่องแสงนั้น, “เศรษฐีผู้พิทักษ์ที่ได้รับการเจิมตั้งไว้” (อสค.
28:14) มันเคยเข้าถึงสวรรค์ชั้นที่สาม สถานที่ที่พระเจ้าประทับอยู่ มันเคยเดินขึ้นลง “ในท่ามกลางศิลาเพลิงทั้ง
หลาย” มันเคยสมบูรณ์แบบในความงามและในทางทั้งสิ้นและสติปัญญาของมัน และมีคาเอลก็ทราบเรื่องนี้ดี

ดังที่ผมกล่าวไปแล้ว ผมเชื่อว่าลูซีเฟอร์เคยเป็นเทพบิดงค์หนึ่ง-อาจเป็นเทพบิดงค์ระดับหัวหน้าเลยก็ได้ แต่อย่างน้อยก็เท่าเทียมกับมีคาเอลและกาบริเอล ผมเชื่อว่าลูซีเฟอร์พยายามที่จะชักชวนกาบริเอลและมีคาเอลให้มาร่วมวงกับมัน แต่พวกเขาปฏิเสธคำชักชวนของมัน มันทำให้ทูตสวรรค์องค์อื่น ๆ ร่วมติดตามมันไป และมันทำให้พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาจะสามารถโค่นล้มพระเจ้าได้ (อิสยาห์ 14:12-15) ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงโยนลูซีเฟอร์ออกจากสวรรค์ พระเยซูตรัสว่า “เราได้เห็นซาตานตกลงมาจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ” (ลูกา 10:18) มันเป็นภาพที่น่าดูมาก-ซาตานดุจฟ้าแลบที่ร่วงลงจากสวรรค์! ผมเชื่อว่านั่นเป็นตอนที่พระเจ้าทรงโยนมันออกมา

มีคาเอลรู้จักอำนาจของพญามารและรู้ว่าตนไม่ใช่คู่ปรับสำหรับมันเลย ดังนั้นมีคาเอลจึงมอบพญามารไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าและกล่าวว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงว่ากล่าวเจ้าเถิด” มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของคุณและของผมเมื่อเราตระหนักว่าเราไม่ใช่คู่ปรับสำหรับพญามาร จงตระหนักและขัดขึ้นมัน แต่อย่าพยายามตอบมันและรับมือกับมัน เพราะคุณกับผมไม่ใช่คู่ปรับสำหรับพญามาร จงมอบมันไว้กับพระเยซู และคุณจะไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับมันเลย

ขณะนั้นมีคาเอลกำลัง “ต่อสู้กับพญามาร” และ “โต้เถียงเรื่องศพของโมเสส” โมเสสได้กระทำ “บาปซึ่งนำไปสู่ความตาย” (1 ยอห์น 5:16) ครั้งแรกที่ลูกหลานของอิสราเอลต้องการน้ำหลังจากที่พวกเขาออกมาจากอียิปต์ พระเจ้าทรงบอกโมเสสให้ตี “ศิลานั้นในภูเขาโฮเรบ” และน้ำจะออกมาเพื่อพวกเขา และเขาได้เชื่อฟัง (อพย. 17:1-7) ครั้งที่สองที่พวกเขาต้องการน้ำ พระเจ้าทรงบอกโมเสสให้พูดกับศิลานั้นและจะมีน้ำ แต่เพราะว่าลูกหลานของอิสราเอลทำตัวขัดขวางและไม่ยอมเห็นดีด้วย โมเสสจึงเริ่มโมโห และเขาฟาดศิลานั้นแทนที่จะพูดกับมัน ในการทำเช่นนั้น เขาจึงไม่เชื่อฟังพระเจ้า (กฉ. 20:2-13)

ศิลานั้นเป็นภาพเลื่องอย่างหนึ่งของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงถูกตีบนกลโกธาหนเดียว โดยไม่ต้องถูกตีอีกเลย พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่าเพราะว่าเขาไม่เชื่อฟัง เขาจึงจะไม่ได้รับอนุญาตให้นำลูกหลานของอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ นั่น แต่โมเสสได้รับอนุญาตให้ขึ้นไปบนภูเขาเนโบและมองดูแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ นั่น ผมได้มีโอกาสขึ้นไปบนภูเขานั้นพร้อมกับอาจารย์ดอน วาร์ด หนึ่งในมิชชันนารีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยไปออกมิชชันนารีฟิลิปปินส์ เราถูกพาไปยังอาณาบริเวณที่เชื่อกันว่าโมเสสได้สิ้นชีพ เขาได้ปรากฏตัวในเวลาต่อมาบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นกับพระเยซูและเอลียาห์ในร่างกายที่ได้รับสง่าราศี (มธ. 17:1-4)

ในพระราชาบัญญัติ 34:1-8 เราอ่านว่า “โมเสสก็ขึ้นไปจากบรรดาที่ราบแห่งโมอับถึงภูเขาเนโบ ถึงยอดภูเขาปิสกาห์ ซึ่งอยู่ตรงข้ามเมืองเยรีโค...และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า “นี่เป็นแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้ต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ โดยตรัสว่า ‘เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า’ เราได้ทำให้เจ้าเห็นแผ่นดินนั้นกับตาของเจ้าแล้ว แต่เจ้าจะไม่ได้ข้ามไปยังที่นั่น” ดังนั้นโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้สิ้นชีวิตที่นั่นในแผ่นดินแห่งโมอับ ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฝังท่านไว้ในหุบเขาในแผ่นดินแห่งโมอับ ตรงข้ามเบธเปออร์ แต่ไม่มีผู้ใดรู้จักหลุมฝังศพของท่านจนถึงทุกวันนี้ และโมเสสมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีเมื่อท่านสิ้นชีวิต นัยน์ตาของท่านไม่ได้พร่ามัวไป และกำลังของท่านก็ไม่ได้ถดถอยลง และลูกหลานของอิสราเอลร้องไห้ถึงโมเสสในบรรดาที่ราบแห่งโมอับสามสิบวัน แล้ววันทั้งหลายแห่งการร้องไห้และการไว้ทุกข์ถึงโมเสสก็สิ้นสุดลง”

ผมเชื่อว่าพญามารกำลังพยายามล้วงข้อมูลจากมีคาเอลว่าศพของโมเสสอยู่ที่ไหน และไม่ต้องสงสัยเลย ว่าถ้ามันรู้ว่าโมเสสถูกฝังที่ไหน มันก็คงคลั่งใจพวกลูกหลานของอิสราเอลให้ตั้งแท่นบูชาหนึ่งทีนั้น และพวกเขา คงจะทำให้หลุมฝังศพของโมเสสกลายเป็นรูปเคารพอันหนึ่งไป พวกเขาคงจะกราบไหว้อยู่รอบหลุมฝังศพของ เขาเหมือนกับที่พวกเขากราบไหว้อยู่รอบรูปปลุกวิ้วทองคำนั้น (อพย. 32:8)

ข้อ 10 และ 11: “แต่คนพวกนี้พูดชั่วร้ายถึงสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาไม่รู้จัก แต่สิ่งที่พวกเขารู้จักตาม สัญชาติญาณ เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ไม่มีความคิด ในสิ่งเหล่านั้นพวกเขากระทำให้ตนเองเสื่อมทรามไป วิบัติ แก่พวกเขา เพราะพวกเขาได้ดำเนินไปในทางของคาอิน และได้วิ่งอย่างละโมภไปตามความผิดพลาดของบาลา อัมเพราะเห็นแก่รางวัล และได้พินาศไปในการกบฏของโคราห์”

ในข้อ 10 เราถูกบอกเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ (เพราะไม่ได้รับความรอด) เป็นคนขาดความรู้ฝ่าย วิญญาณ พวกเขาพยายามอธิบายความจริงเหล่านั้นของพระเจ้าโดยปราศจากความสามารถฝ่ายวิญญาณที่จะ ทำเช่นนั้นได้ เพราะมนุษย์ธรรมดาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณของพระเจ้าได้ (1 คร. 2:14) พวกเขา “พูดชั่วร้ายถึงสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาไม่รู้จัก”

“...แต่สิ่งที่พวกเขารู้จักตามสัญชาติญาณ เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ไม่มีความคิด ในสิ่งเหล่านั้นพวกเขา กระทำให้ตนเองเสื่อมทรามไป” เช่นเดียวกับคนเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 4 พวกเขา “บิดเบือนพระคุณของ พระเจ้าของเราไปเป็นความลามก” ลามกหมายถึง “ปล่อยตัว ลามก ตัณหาจัด มักก่อให้เกิดอารมณ์ลา มกต่าง ๆ” สัตว์เดรัจฉานโดยธรรมชาติแล้วก็เป็นสัตว์เดรัจฉาน มันมีนิสัยและการกระทำเหล่านั้นของสัตว์ เดรัจฉาน เพราะว่ามันเป็นสัตว์เดรัจฉาน คนเหล่านี้ในที่นี้รู้จักบางสิ่งโดยสันดาน แต่พวกเขาทำตัวเหมือนพวก สัตว์เดรัจฉานที่ไม่มีสติปัญญา มนุษย์ไม่ใช่สัตว์ แต่เขาก็ทำตัวเหมือนสัตว์ได้หากเขาถูกควบคุมโดยเนื้อหนังมาก เสียจนเขาขาดความสามารถที่จะควบคุมตัณหาฝ่ายเนื้อหนังของตน เมื่อผู้คนเริ่มใช้ชีวิตเหมือนพวกสัตว์ พวกเขา ก็ทำสิ่งซึ่งเป็นตามสันดานสำหรับพวกสัตว์ที่จะกระทำ และดังนั้น “พวกเขากระทำให้ตนเองเสื่อมทรามไป”

สิ่งเดียวที่จะช่วยเราให้รอดในฐานะประชาชาติหนึ่งก็คือ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ ผมรู้ ว่าการฟื้นฟูครั้งใหญ่คงจะทำได้ แต่ผมไม่พบที่ใดเลยในพระคัมภีร์ของผมที่มันกล่าวว่าจะมีการฟื้นฟูก่อนการรับ ขึ้นนั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ผมกลับพบว่า “บรรดาคนชั่วร้ายและคนล่อลวงจะชั่วร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ โดย หลอกลวงและถูกหลอก” (2 ทธ. 3:13) “จงทราบสิ่งนี้ด้วย ว่าในยุคสุดท้ายนั้น วาระอันตรรายทั้งหลายจะมา ด้วยว่าคนทั้งหลายจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนโลภ เป็นคนอวดตัว เป็นคนทะนงตัว เป็นคนพูดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไม่บริสุทธ์ เป็นคนปราศจากความรักตามธรรมชาติ เป็น คนผิดคำมั่นสัญญา เป็นคนใส่ความเท็จ เป็นคนไม่รู้จักข่มใจตนเอง เป็นคนดื้อร้าย เป็นคนรังเกียจคนเหล่านั้นที่ดี เป็นคนทรยศ เป็นคนมุทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานมากกว่าเป็นคนรักพระเจ้า” (2 ทธ. 3:1-4)

“วิบัติแก่พวกเขา!” พวกเขาหลบเลี่ยงพระเจ้าไปไม่พ้น เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “วิบัติแก่พวกเขา!” มันก็ ไม่มีผู้ใดจะว่าความให้พวกเขา หากคุณอยู่ในธุรกิจชนิดใดที่กำลังหากำไรจากจิตวิญญาณของผู้คน ผมก็ อ่อนวอนคุณในพระนามของพระเยซูให้ออกมาจากมันเสีย จงคุกเข่าลงและร้องทูลต่อพระเจ้า โดยทูลขอ

พระองค์ให้มีพระเมตตาต่อจิตวิญญาณของคุณ

คนเหล่านี้ในข้อ 11 มี “วิบัติของพระเจ้า” อยู่บนพวกเขา ประการแรก “เพราะพวกเขาได้ดำเนินไปในทางของคาคิน...” บัดนี้ทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงทรงใช้คาคินในที่นี้? จริง ๆ แล้ว ถ้อยคำเหล่านี้แนะนำให้รู้จักกับสิ่งที่ดร. เอช เอ โอโรนไฮต์เคยเรียกว่า “การออกไปจากความเชื่อนั้นแบบสามทบ” ในข้อ 5 ถึง 7 เรามีบันทึกทางประวัติศาสตร์ของการออกไปจากความเชื่อนั้นและการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อมัน ก่อนอื่นชนชาติอิสราเอลถูกกล่าวถึงในข้อ 5 ในข้อ 6 ทูตสวรรค์เหล่านั้นถูกกล่าวถึง และในข้อ 7 คือเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

“ทางของคาคิน” คืออะไร? ในปฐมกาล 4 เรามีบันทึกเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้น บุตรชายสองคน คือ คาคินและอาเบล ถูกให้กำเนิดโดยอาดัมและเอวา พอเวลาผ่านไป พระเจ้าก็ทรงเรียกเอาของถวายหนึ่ง และอาเบลนำลูกแกะตัวหนึ่งมาถวาย อย่างน้อย ผมก็เชื่อว่ามันเป็นสัตว์ตัวนั้น เพราะว่าเขาเป็น “คนเลี้ยงแกะ” (ข้อ 2) และเขานำ “จากพวกลูกหัวปีแห่งฝูงแกะของเขา” (ข้อ 4) พระเจ้าทรงยอมรับของถวายของอาเบล เพราะอะไร? ในฮีบรู 11:4 เราอ่านว่า: “ด้วยความเชื่อ อาเบลได้ถวายเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาคินแต่พระเจ้า โดยเครื่องบูชานั้นท่านจึงได้รับคำพยากรณ์ว่าท่านชอบธรรม พระเจ้าทรงเป็นพยานรับรองบรรดาของถวายของท่าน...” ไม่ใช่พระเจ้าทรงแสดงความลำเอียง ไม่ใช่เลยครับ พระเจ้าจะไม่มีทางทำเรื่องแบบนั้นเด็ดขาด เครื่องสัตว์บูชาของอาเบลเป็นที่ยอมรับเพราะว่าเขาเชื่อพระเจ้า ผมไม่ทราบว่าอาเบลได้เรียนรู้มาอย่างไรเกี่ยวกับของถวายที่มีโลหิต แต่ผมรู้สึกในใจของผมว่าอาดัมและเอวาได้สอนลูก ๆ เกี่ยวกับพระเจ้าและประสบการณ์ที่พวกเขาเองเคยมีกับพระองค์ในสวนเอเดนนั้น

คาคินเป็น “คนทำไร่ไถนา” และเขา “ได้นำผลแห่งไร่นามาเป็นเครื่องบูชาถวายแต่พระเยโฮวาห์” แต่พระเจ้าได้ทรงสาปแช่งผืนดินนั้นแล้ว และผลแห่งผืนดินเป็นแรงงานแห่งน้ำมือของคาคินเอง เขานำของถวายมาซึ่งเป็นผลลัพธ์แห่งการงานของเขา และพระเจ้าทรงปฏิเสธของถวายของเขา แต่มันไม่ใช่เพราะว่าเขารักอาเบลมากกว่า

ในปฐมกาล บทที่ 4 ข้อ 5 และ 6 เราอ่านว่า “คาคินได้โกรธแค้นยิ่งนัก และสีหน้าของเขาหม่นหมองไป และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่คาคินว่า “ทำไมเจ้าถึงโกรธแค้น และทำไมสีหน้าของเจ้าหม่นหมองไป” คาคินโมโหมาก ๆ กับการตอบสนองของพระเจ้าที่มีต่อของถวายของเขา ผมไม่สงสัยเลยว่าคาคินได้นำผลไม้ที่ดีที่สุดที่เขาจะมีมาถวาย แต่มันก็เป็นของถวายที่เขาเลือกเอง ทักษะคิดของเขาก็คือว่าพระเจ้าควรยอมรับสิ่งที่เขานำมาหรือไม่พระองค์ก็จะไม่ได้ของถวายอะไรเลยจากเขา และเขาบอกเป็นนัยโดยการกระทำของเขาว่าเขาไม่มีเจตนาที่จะเปลี่ยนของถวายของเขา คาคินไม่ใช่คนที่ปฏิเสธการมีอยู่จริงของพระเจ้า เขาเชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง แต่เขาไม่ได้เคารพนับถือพระเจ้าเหมือนที่อาเบลเคารพนับถือ

พระเจ้าประทานโอกาสให้คาคินอีกหนที่จะนำของถวายที่ยอมรับได้มา พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะเป็นที่ยอมรับมิใช่หรือ และถ้าเจ้าทำไม่ดี บาปก็หมอบอยู่ที่ประตู และความปรารถนาของเจ้าจะมีแก่ตัวเจ้า และเจ้าต้องครอบครองเหนือเขา” (ข้อ 7) พระเจ้าทรงปฏิเสธของถวายอันแรกนั้นของคาคินเพราะว่ามันไม่ใช่ของถวายที่มีโลหิต แต่พระองค์ก็ไม่ได้ปฏิเสธคาคิน ณ จุดนี้

คาอินเป็นคนเคร่งศาสนา-ในแบบของเขาเอง การเป็นคนเคร่งศาสนาและเป็นคนดีไม่ช่วยเราให้รอด พระคุณของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ช่วยเราให้รอด ความเชื่อที่มาจากพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ของพระเจ้า นำพระคุณที่ช่วยให้รอดมาให้ (รม. 10:17) “ทางของคาอิน” เป็นทางที่ปราศจากพระโลหิต ทางแห่งเจตจำนงของตัวเอง และคุณไปสวรรค์โดยทางที่ปราศจากพระโลหิตไม่ได้ “มีทางหนึ่งซึ่งดูเหมือนว่าถูกต้องแก่คน ๆ หนึ่ง แต่การสิ้นสุดลงของทางนั้นเป็นทางทั้งหลายแห่งความมรณา” (สภษ. 16:25) มันดูเหมือนถูกต้องหากคน ๆ หนึ่งถวายให้แก่คริสตจักรและการกุศลต่าง ๆ หากเขาดำเนินชีวิตที่ดีและงดเว้นจากความชั่วร้าย มันถูกต้องครับ แต่มันไม่ใช่ความชอบธรรม! “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และความเชื่อนั้นทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน...แต่สำหรับคนที่ไม่มีอาศัยการกระทำ แต่เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรม” (รม. 4:3,5) ปราศจากความเชื่อ ก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย (ฮบ. 11:6)

ยูดาสประกาศว่าพวกครุที่ออกไปจากความเชื่อนั้น “ได้ดำเนินไปในทางของคาอิน” และนั่นเป็นทางแห่งความตาย มันเป็นทางของพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยม ที่ไม่ยอมรับการไถ่ที่ถูกซื้อโดยพระโลหิตที่กางเขนแห่งกลโกธานั้น พวกเขาไม่ยอมรับการลดใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ การประสูติของพระคริสต์จากหญิงพรหมจารี ความจริงที่ว่าความรอดเป็นมาโดยความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น และหลักคำสอนขั้นพื้นฐานอีกมากมายของพระคัมภีร์ พวกเขาทำทางของตัวเองขึ้นมา และนั่นเป็นทางแห่งความมรณา พระเยซูทรงประกาศว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

คาอินเป็นตัวแทนของพวกสมัยใหม่นิยมและพวกเสรีนิยม ที่เทศนาความรอดที่ไร้พระโลหิต-แต่ไม่มีการไถ่ที่ปราศจากการหลังรินของพระโลหิต ตามที่กล่าวไว้ในฮีบรู 9:22 ซึ่งระบุว่า “ปราศจากการมีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการทรงยกบาปเลย” ผมขอเตือนคุณ เพื่อนที่รักของผมครับ หากคุณสนับสนุนผู้ใดที่สอนหรือเทศนาว่าความมรณาของพระเยซูบนกลโกธานั้นไม่จำเป็น และไม่จำเป็นที่จะช่วยให้คุณให้รอด คุณก็กำลังสนับสนุนคน ๆ หนึ่งที่ร่วมสามัคคีธรรมกับคาอิน ผู้ที่ไม่เอาพระโลหิต ทางของคาอินเป็นทางแห่งการประหลาด และนั่นจะไม่มีทางพาคุณเข้าไปด้านในประตูเมืองสวรรค์ได้

พวกครุที่ออกไปจากความเชื่อนั้นไม่เพียงไป “ในทางของคาอิน” เท่านั้น พวกเขา ยัง “วิ่งอย่างละโมภไปตามความผิดพลาดของบาลาอัมเพราะเห็นแก่รางวัล” นอกจากการอ้างอิงนี้ถึงบาลาอัม เราพบว่าเขาถูกกล่าวถึงอีกสองครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ ตอนแรก เช่นเดียวกับยูดาส เปโตรเขียนเกี่ยวกับพวกครุสอนเท็จ โดยกล่าวว่าคนเหล่านั้น “ได้สละทั้งทางที่ถูกต้องเสีย และหลงไปในทางผิด โดยดำเนินตามทางของบาลาอัม บุตรชายของโบโซร์ ผู้ซึ่งรักค่าจ้างแห่งการอธรรม แต่ได้ถูกว่ากล่าวเพราะความชั่วช้าของเขา ลาไปตัวนั้นพูดด้วยเสียงของมนุษย์ ได้ห้ามอาการคลุ้มคลั่งของผู้พยากรณ์คนนั้น” (2 เปโตร 2:15,16) และในวิวรณ์ 2:14 เราอ่านว่า: “แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างอยู่สามเรื่อง เพราะว่าเจ้ามีบางคนที่นี่ที่ถือหลักคำสอนของบาลาอัม ผู้ซึ่งได้สอนบalaอัมให้โยนหินสะกดไว้ตรงหน้าลูกหลานของอิสราเอล เพื่อกินสิ่งของต่าง ๆ ที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้ว และเพื่อกระทำการล่วงประเวณี”

บันทึกเรื่องราวในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ของบาลาอัม ซึ่งถูกพบในกัณดารวิถี บทที่ 22 ถึง 25 สนับสนุนคำกล่าวใน 2 เปโตร 2:15 ที่ว่าบาลาอัม “รักค่าจ้างแห่งการอธรรม” และยูดาส ตรงนี้ ในข้อ 11 พูดถึงคนเหล่านั้นที่ “ได้วิ่งอย่างละโมภไปตามความผิดพลาดของบาลาอัมเพราะเห็นแก่รางวัล”

ในหมายเหตุเกี่ยวกับบาลาอัมใน Scofield Reference Bible (หน้า 1329) ดร. สโกฟิลด์ชี้ให้เห็นว่า “ความผิดพลาด” ของบาลาอัมต้องถูกแยกแยะจาก “ทาง” ของเขาและ “หลักคำสอน” ของเขา ขณะกล่าวหมายเหตุของตนต่อไป ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่า: “‘ความผิดพลาด’ ของบาลาอัมก็คือว่า เมื่อยกเหตุผลจากความมีศีลธรรมโดยธรรมชาติ และเมื่อเห็นความชั่วร้ายนั้นในชนชาติอิสราเอล เขาจึงสันนิษฐานว่าพระเจ้าผู้ชอบธรรมองค์หนึ่งต้องลงโทษพวกเขา เขามองไม่เห็นหลักศีลธรรมอันสูงส่งกว่าแห่งกางเขนนั่น ซึ่งโดยทางนั้นพระเจ้าทรงคงไว้และบังคับใช้สิทธิอำนาจนั้นและบทลงโทษอันน่ากลัวแห่งพระราชบัญญัติของพระองค์ เพื่อที่พระองค์จะทรงชอบธรรมและทรงเป็นผู้ที่เห็นว่าคนบาปที่เชื่อแล้วเป็นคนชอบธรรม” จากนั้นเขาเสริมว่า “‘รางวัล’ ของข้อ 11 อาจไม่ใช่เงินทอง แต่เป็นความเป็นที่นิยมชมชอบ หรือเสียงปรบมือ”

โรม 3:21-26 ระบุว่า “แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าโดยปราศจากพระราชบัญญัติได้ถูกสำแดงแล้ว โดยพระราชบัญญัติกับพวกศาสนพยากรณ์เป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า ซึ่งเป็นโดยความเชื่อแห่งพระเยซูคริสต์ ที่มายังทุกคนและมีแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกัน เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า โดยถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านมาพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์ ณ เวลานี้ เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม”

คนมากมายวันนี้คิดว่าถ้าพวกเขาทำให้ดีที่สุดเท่าที่ตนทำได้ ดำเนินชีวิตที่เคร่งศีลธรรมแบบสะอาดหมดจด และปฏิบัติกับเพื่อนบ้านของตนเหมือนอย่างที่ดีตนอยากได้รับการปฏิบัติ พวกเขาจะต้องทำอะไรอีกเล่า เพื่อที่จะได้รับความรอด? แต่การมีศีลธรรม ความซื่อตรง และการงานที่ดีไม่สามารถช่วยใครให้รอดได้! มนุษย์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลยกับการไถ่ นอกจากจะรับมันจากพระเจ้าโดยความเชื่อผ่านทางพระโลหิตที่หลังรินของพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์ และเมื่อพระเจ้าทรงไถ่เรา พระองค์ก็ทรงใส่สภาพของพระเจ้าไว้ภายในเรา พระคัมภีร์สอนเช่นนั้น ใน 2 เปโตร 1:4 และเมื่อพระเจ้าทรงใส่สภาพของพระเจ้าไว้ภายในเราแล้ว เราก็กลายเป็นทรัพย์สินของพระองค์ เราไม่ได้เป็นของตัวเองอีกต่อไป (1 คร. 6:19) เราเป็นกรรมสิทธิ์ที่ถูกซื้อแล้วของพระองค์ มีค่าประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรงรักเรา

พระเจ้าทรงเขียนถึงเราว่า: “ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะไม่ทำบาป และถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาป พวกเราก็มีผู้ที่เสนอความแทนสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ใช่เพราะพวกเราคนเดียว แต่เพราะบาปทั้งหลายของโลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:1,2) ข้อพระคำเหล่านี้บอกเราว่าพระเจ้าไม่ยากให้ลูก ๆ ของพระองค์ทำบาป ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควร และไม่จำเป็นต้องทำบาป แต่

เราอาศัยอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนัง ซึ่งสามารถทำบาปอะไรก็ได้ที่อยู่ในแคตตาล็อกของซาตานหากเราถูกเล่นงานที่เปลือยในช่วงขณะที่เราอ่อนแอ เมื่อเรารู้ตัวว่าเราทำบาปแล้ว เมื่อนั้นเราก็ควรร้องทูลต่อพระเจ้าทันทีเพื่อขอการยกโทษ-และ “พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายของพวกเรา และที่จะทรงชำระพวกเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

ถึงแม้ว่าคนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงจะทำผิดพลาดและสะดุดล้มในบางครั้ง พวกเขาจะไม่คงอยู่ในบาปของตนต่อไป คนที่น่าสังเวชและไม่มีความสุขมากที่สุดบนพื้นพิภพก็คือ คนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงแต่ได้ออกไปจากการร่วมสามัคคีธรรมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้คนเหล่านั้นไม่สามารถมีความสุขกับสิ่งต่าง ๆ ของโลกและสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าได้ เพราะพวกเขาจำความขึ้นบานของการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว พวกเขารู้ว่าพวกเขาควรทำอะไรอยู่ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงน่าสังเวช

ใครก็ตามที่บอกคุณว่าเขาได้รับความรอดแล้ว แต่ตอนนี้เขาได้หันหลังของตนให้พระเจ้าและกำลังดำเนินธุรกิจหรือกิจกรรมบางอย่างที่อยู่ในโลกและเป็นของโลกและกำลังทำเงินและเจริญรุ่งเรืองมานานหลายปี คุณจดลงไปได้เลยว่าคน ๆ นั้นไม่เคยได้รับความรอดเลย คนที่มีใจหันกลับจะไม่มีวันเจริญขึ้น พวกเขาจะลงสิ่งต่าง ๆ และจะล้มเหลว พระเจ้าจะทรงให้พวกเขาอยู่ที่แทนโบสถ์ต่อไปจนกว่าพวกเขาจะกลับใจมาหาพระเจ้าตามที่ฮีบรู 12:5-11 กล่าว พระเจ้าทรงตีสอนลูก ๆ ของพระองค์เมื่อพวกเขาไม่พอใจหันห่างไปจากพระองค์: “ด้วยว่าผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรัก พระองค์ก็ทรงตีสอน และทรงเขียนตึบบุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้” (ฮบ. 12:6) ถ้าบุคคลใดสามารถทำบาปและขึ้นบานกับมันได้ และทำเช่นนั้นโดยปราศจากพระหัตถ์ที่ตีสอนของพระเจ้า คน ๆ นั้นก็ไม่เคยได้รับความรอดเลย ตามที่กล่าวไว้ในฮีบรู 12:8: “แต่ถ้าพวกท่านอยู่โดยปราศจากการตีสอน ซึ่งคนทั้งปวงเป็นผู้เข้าส่วน พวกท่านก็เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ และไม่เชื่อบุตรทั้งหลาย”

ยอห์นพูดถึงคนเหล่านั้นที่ “ได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ได้เป็นของพวกเรา เพราะว่าถ้าในตอนนั้นพวกเขาเป็นของพวกเรา พวกเขาก็คงอยู่กับพวกเราต่อไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย แต่พวกเขาได้ออกไปแล้ว เพื่อพวกเขาจะได้ปรากฏว่าพวกเขาหาได้เป็นของพวกเราทุกคนไม่” (1 ยอห์น 2:19) วันนี้บางคนคงจะเรียกคนเหล่านี้ว่าเป็น “พวกมีใจหันกลับ” แต่พวกเขาไม่ใช่พวกมีใจหันกลับ พวกเขาไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย ในใจและประสบการณ์พวกเขาไม่เคยได้เป็นเหล่าสมาชิกของคริสตจักรแท่นนั้นเลย

คราวนี้ยูดาสประกาศวิบัติต่อไปแก่พวกครุที่ออกไปจากความเชื่อนั้น ผู้ซึ่งเขากล่าวว่า “ได้ดำเนินไปในทางของคาคิน และได้วิ่งอย่างละโมภไปตามความผิดพลาดของบาลาอัมเพราะเห็นแก่รางวัล” และสุดท้ายแล้วพวกเขา “ได้พินาศไปในการกบฏของโคราห์” (เราอ่านเกี่ยวกับ “โคราห์” (ภาษากรีกอ่านว่า “โคเร”) ในกัณดารวิถีบทที่ 16) ดร. ไอรอนไซด์ให้ความเห็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับยูดาสข้อ 11 ในอรรถาธิบายของเขา:

“การกบฏของโคราห์” เป็นสมาชิกลำดับสุดท้ายในตรีเอกภาพอันโสมมแห่งการออกไปจากความเชื่อนั้น ทางของคาคินคือศาสนาเทียมเท็จ ความผิดพลาดของบาลาอัมคืองานรับใช้เทียมเท็จ การกบฏของโคราห์คือการนมัสการเทียมเท็จและการกบฏต่อสิทธิอำนาจของพระคริสต์”

บาปของโคราห์คืออะไร? ในกัณดารวิถี 16:23-29 พระคัมภีร์กล่าวว่า:

“และพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวแก่โมเสส โดยตรัสว่า “จงพูดกับชุมนุมชน โดยกล่าวว่า พวกเจ้าจงขึ้นไป

จากรอบเต็นท์ของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม” และโมเสสลุกขึ้น และไปหาดาธานและอาบีรัม และพวกผู้
อาวุโสของอิสราเอลก็ตามท่านไป และท่านพูดกับชุมนุมชนนั้น โดยกล่าวว่า “จงออกไปเสีย ข้าพเจ้าขอร้อง
พวกท่าน จากเต็นท์ทั้งหลายของคนชั่วเหล่านี้ และอย่าแตะต้องสิ่งใดของพวกเขาเลย เกรงว่าพวกท่านจะถูก
เผาผลาญไปในบาปทั้งสิ้นของพวกเขา” (ข่าวสารวันนี้ในภาคพันธสัญญาใหม่คือ “จงออกมาจากท่ามกลางพวก
เขาเถิด อย่าร่วมสามัคคีธรรมกับการงานอันไร้ผลแห่งความมืด จงดเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายนั้น”)

“ดังนั้นพวกเขาจึงขึ้นไปจากเต็นท์ของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม ในทุกด้าน และดาธานกับอาบีรัมได้
ออกมา และยืนอยู่ในประตูเต็นท์ของตน และภรรยาของเขาทั้งสอง และบรรดาบุตรชายของเขาทั้งสอง และ
ลูกเล็กทั้งหลายของเขาทั้งสอง และโมเสสกล่าวว่า “ดังนั้นแหละพวกท่านจะได้ทราบว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงส่ง
ข้าพเจ้ามาเพื่อกระทำการเหล่านี้ทั้งสิ้น ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่ได้กระทำการเหล่านี้ตามความคิดของข้าพเจ้าเอง ถ้า
คนเหล่านี้ตายด้วยความตายอย่างธรรมดาของคนทั้งสิ้น หรือถ้าพวกเขาถูกเย็บเยียนตามการเย็บเยียนของ
คนทั้งสิ้น แล้วพระเยโฮวาห์ก็ไม่ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามา”

ขอให้ผมกล่าวดังนี้เถิด-และผมหมายความว่านั่นจริงจากกันบึงแห่งหัวใจของผม: มันคงจะเป็นเรื่อง
ง่ายขึ้นเยอะเลยที่ผมจะแต่งคำเทศนาอันกระจัดกระจายที่ฟังรื่นหูและอ่านให้พวกคุณฟัง หักออกไปจากเส้นทาง
แห่งพระโลหิต การพิพากษา ไพนรอกและการพิพากษาปรับโทษ ความพินาศย่อยยับและความทุกข์ระทม การ
ร้องไห้ การคร่ำครวญและการขบเคี้ยวเคี้ยวฟัน มันคงจะเป็นเรื่องง่ายขึ้นเยอะเลยหากผมจะแค่เทศนาคำ
เทศนาต่าง ๆ ที่ฟังรื่นหู มนุษย์เป็นพวกเครื่องศาสนาแบบรักษาไม่หาย เขาจะต้องนมัสการอะไรสักอย่าง-รูป
เคารพอันหนึ่ง ภรรยาหรือลูก ๆ ของเขา รถยนต์ของเขา ไร่นาของเขา ธุรกิจของเขา ม้าแข่งของเขา ม้าขี่ของ
เขา สุนัขของเขา เงินทองของเขา ตัวเขาเอง มนุษย์เป็นพวกเครื่องศาสนา! ผู้คนกำลังมองหาอะไรสักอย่างเพื่อที่
จะทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของตนสงบลง พวกเขาจะชอบมันมากขึ้นหากผมเทศนาคำเทศนาที่สบาย ๆ
และฟังรื่นหูซึ่งไม่มีเรื่องบาป การพิพากษาและการปรับโทษ หรือถ้าผมจะบอกพวกเขาให้ทำสุดความสามารถ
ของพวกเขาเพราะว่านั่นคือทั้งหมดที่พระเจ้าทรงเรียกร้อง ไม่ใช่เลยครับ ไม่ใช่เลย! สิ่งที่ดีที่สุดที่คุณและผม
ทำได้ เมื่อรวมกันแล้วก็ยังเป็นเพียงผ้าชีวีตสกปรก ๆ ในสายพระเนตรของพระเจ้า คุณต้องบังเกิดใหม่! คุณต้องถูก
ล้างในพระโลหิตนั้นและรับความรอดโดยพระคุณ พระเยซูตรัสว่า: “นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวก
ท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3,5)

ผมอยากให้คุณทราบว่าสิ่งที่ผมเทศนา ผมไม่ได้เทศนาตามใจชอบ พระเจ้าทรงวางลงบนใจของผมสิ่งที่
ผมจะต้องเทศนา และพระองค์ทรงวางลงบนใจของผมสิ่งที่ผมควรเขียน ผมอยู่ในงานรับใช้เพราะว่าพระเจ้า
ได้ทรงพาผมออกมาจากทุ่งฝ้ายแห่งเซิร์แคโรไลนาและทรงวางผมในงานรับใช้นี้ ผมเทศนาข่าวประเสริฐมา
นานหลายปีแล้ว และผมอยากประกาศให้ทราบทั่วกันว่าผมจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง! ผมยังเชื่ออยู่เหมือนเดิมว่า
ลูกคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าจะสวมเสื้อผ้าที่สะอาดตา ดำเนินชีวิตและปฏิบัติตนอย่างเหมาะสม และ
จะไม่แค่พูดเกี่ยวกับความรักและสันติสุขและจากนั้นก็ก่อให้เกิดการจลาจลตามท้องถนนและเผาตีกรามบ้าน
ช่องและกีดขวางถนน ผมเชื่อว่าคริสเตียนที่แท้จริงจะมีการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนที่แท้จริง

“การกบฏของโคราห์” คือการไม่ยอมรับสิทธิอำนาจของผู้แทนของพระเจ้า ในกัณฑ์ดารวิถี 16 มัน

เป็นการไม่ยอมรับสิทธิอำนาจของโมเสส และการนำผู้คนออกไปจากความเป็นผู้นำและการสอนของเขา โคโรราห์และเหล่าผู้ติดตามของเขาปฏิเสธและเหิมเกริมต่อผู้รับใช้ของพระเจ้า จงสังเกตข้อ 28 ถึง 35:

“และโมเสสกล่าวว่า “ดังนี้แหละพวกท่านจะได้ทราบว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาเพื่อกระทำการเหล่านี้ทั้งสิ้น ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่ได้กระทำการเหล่านี้ตามความคิดของข้าพเจ้าเอง ถ้าคนเหล่านี้ตายด้วยความตายอย่างธรรมดาของคนทั้งสิ้น หรือถ้าพวกเขาถูกเย็บเยียนตามการเย็บเยียนของคนทั้งสิ้น แล้วพระเยโฮวาห์ก็ไม่ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามา แต่ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงทำให้สิ่งใหม่อย่างหนึ่งเกิดขึ้น และแผ่นดินอ้าปากของเธอ และกลืนคนเหล่านี้เข้าไป พร้อมกับบรรดาสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา และพวกเขาลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น แล้วพวกท่านจะเข้าใจว่า คนเหล่านี้ได้ช่วยพระเยโฮวาห์”

“และต่อมา เมื่อท่านกล่าวบรรดาคำเหล่านี้จบ พื้นดินก็แยกออกที่อยู่ภายใต้พวกเขานั้น และแผ่นดินก็อ้าปากของเธอ และกลืนพวกเขาเข้าไป และครอบครัวของพวกเขา และชายทุกคนที่เกี่ยวข้องกับโคโรราห์ และสิ่งของทั้งสิ้นของพวกเขา พวกเขา และสิ่งของทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา ได้ลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น และแผ่นดินก็ปิดทับพวกเขาไว้ และพวกเขาก็พินาศเสียจากท่ามกลางชุมนุมชน และอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่โดยรอบพวกเขาก็หนีไปเพราะเหตุเสียงร้องของพวกเขา เพราะพวกเขา กล่าวว่า “เกรงว่าแผ่นดินจะกลืนพวกเราเสียด้วย” และไฟได้ออกมาจากพระเยโฮวาห์ และเผาผลาญคนสองร้อยห้าสิบคนนั้น ที่ได้ถวายเครื่องหอมนั้น”

นักเทศน์ทั้งหลายไม่ใช่พวกคนที่คิดว่า “ข้าบริสุทธิ์กว่าเจ้า” อย่าใช้ชีวิตตามแบบของนักเทศน์บางคน จงดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์เจ้า เหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงเทศนาสิ่งที่พระเจ้าทรงวางลงบนใจของพวกเขา โมเสสเป็นคนของพระเจ้า แต่โคโรราห์ปฏิเสธโมเสสและข่าวสารของเขาและนำผู้คนให้ปฏิเสธโมเสสเช่นกัน จงสืบค้นว่าผู้รับใช้ของคุณเป็นคนของพระเจ้าที่แท้จริงหรือไม่โดยถามเขาว่าเขาเชื่ออะไรเกี่ยวกับพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ถ้าเขาไม่เชื่อในการไถ่ซึ่งถูกซื้อแล้วโดยพระโลหิตนั้น คุณก็ไม่ควรติดตามชายคนนั้น

ถ้านักเทศน์คนใดเทศนาความจริงแห่งพระวาทะของพระเจ้า เขาก็จะถูกวิพากษ์วิจารณ์อยู่แล้ว มันเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งที่ผู้รับใช้แห่งพระวาทะของพระเจ้าต้องเทศนาพระดำริทั้งสิ้นของพระคัมภีร์ เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าเป็นเพียงเหล่าคนบาปที่รอดโดยพระคุณของพระเจ้า แต่พวกเขาก็เป็นเหล่าผู้เลี้ยงรอกที่พระเจ้าทรงเรียกเช่นกัน เป็นเหล่าผู้แทนของพระองค์ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสแก่พวกเขาออกมาจากพระวาทะของพระเจ้า ผมไม่ได้หมายความว่าสิ่งที่พวกเขากล่าวได้รับการดลใจด้านถ้อยคำ ผมหมายความว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าจะส่งมอบข่าวสารที่พระเจ้าทรงวางลงบนใจของเขา

ผมขอถามคำถามหนึ่งกับคุณ: นานแค่ไหนแล้วตั้งแต่คุณได้ยินคำกล่าวว่า “คุณต้องบังเกิดใหม่”? นานแค่ไหนแล้วตั้งแต่คุณได้ยินถ้อยคำจากธรรมาสันอย่างคำว่าพระบิดา พระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ นรก โลกิต การกลับใจใหม่? ลองคิดดูให้ดีครับ คุณจะคงจะไม่ไปหาคุณหมอที่คุณคิดว่าไม่มีคุณสมบัติที่จะดูแลคุณจากจุดยืนทางการแพทย์ ถ้าเราเป็นห่วงขนาดนั้นเกี่ยวกับร่างกายของเรา เราควรจะห่วงมากกว่าสักเพียงใดเกี่ยวกับจิตวิญญาณของเรา? ถ้าผู้รับใช้ที่ปรณนบัติคุณไม่ยอมรับความเชื่อนั้นและนำคุณเข้าสู่ความหวังเทียมเท็จ เมื่อคุณตายไปคุณจะตกนรกและอยู่ในความทรมานตลอดไป ถ้าคุณไม่ทราบว่าคุณรับใช้ของใครเป็นนักเทศน์ที่แท้จริงแห่งพระวาทะของพระเจ้าหรือไม่ คุณก็มีสิทธิอันสมบูรณ์ที่จะค้นดูให้รู้

ข้อ 12 และ 13: “คนเหล่านี้เป็นจุดต่างพร้อยในการเลี้ยงแห่งความรักของพวกท่าน เมื่อพวกเขา ร่วมการเลี้ยงกับพวกท่าน โดยเลี้ยงแต่ตนเองอย่างปราศจากความเกรงกลัว พวกเขาเป็นหมู่เมฆที่ปราศจากน้ำ ที่ถูกพัดลอยไปตามลม เป็นบรรดาดันไม้ที่ผลของมันเหี่ยวแห้งไปแล้ว ปราศจากผลไม้ ตายมาสองหนแล้ว ถูกถอนออกทิ้งราก เป็นคลื่นแห่งทะเลที่ถาโถม ที่ซัดฟองแห่งความน่าละอายของตนเองขึ้นมา เป็นบรรดาดวงดาวที่หลุดวงโคจร ซึ่งความดำมืดแห่งความมืดมิดถูกสำรวจไว้แก่พวกเขาเป็นนิตย์”

“คนเหล่านี้เป็นจุดต่างพร้อยในการเลี้ยงแห่งความรักของพวกท่าน...” “คนเหล่านี้” ในที่นี้ดูเหมือนจะเป็นการอ้างอิงต่อเนื่องไปยังพวกครูที่ออกไปจากความเชื่อที่อยู่ที่ดาสพรรณนาในข้อพระคำก่อนหน้าเหล่านั้น เขากล่าวว่าคนเหล่านี้เป็น “จุดต่างพร้อย” ใน “การเลี้ยงแห่งความรัก” ของพวกเขา หรือ “การประชุมเลี้ยงผู้รัก” ของพวกเขา (“love-feasts” ตามเนื้อหาอ้างอิงตรงขอบใน Scofield Reference Bible)

“...เมื่อพวกเขา ร่วมการเลี้ยงกับพวกท่าน โดยเลี้ยงแต่ตนเองอย่างปราศจากความเกรงกลัว...” นี่ชวนให้นึกถึงคำประณามของพระเจ้าที่มีต่อพวกคนเลี้ยงแกะที่ไม่มีความเชื่อในเอเสเคียล 34:2-10: “...องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่พวกผู้เลี้ยงแกะดังนี้ว่า วิบัติแก่พวกผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล ที่เลี้ยงตัวเอง พวกผู้เลี้ยงแกะควรเลี้ยงฝูงแกะทั้งหลายมิใช่หรือ พวกเจ้ารับประทานไขมัน และพวกเจ้าคลุมตัวด้วยขนแกะ พวกเจ้าฆ่าบรรดาแกะตัวอ่อน ๆ แต่พวกเจ้าก็ไม่เลี้ยงดูฝูงแกะ...องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราต่อสู้กับพวกผู้เลี้ยงแกะ และเราจะเรียกร้องเอาฝูงแกะของเราจากมือของพวกเรา และทำให้พวกเขาสิ้นสุดจากการเลี้ยงฝูงแกะนั้น และพวกผู้เลี้ยงแกะจะไม่ได้เลี้ยงตัวเองอีกต่อไป เพราะเราจะช่วยฝูงแกะของเราให้พ้นจากปากของพวกเรา เพื่อฝูงแกะนั้นจะไม่เป็นอาหารสำหรับพวกเรา”

“..พวกเขาเป็นหมู่เมฆที่ปราศจากน้ำ ที่ถูกพัดลอยไปตามลม...” เมื่อแผ่นดินต้องการน้ำ หมู่เมฆที่ไม่มีน้ำก็ไม่มีค่าอะไรเลย! มีความคิดที่คล้ายกันในสุภาษิต 25:14 ซึ่งกล่าวว่า “ผู้ใดก็ตามที่อวดตัวว่าจะให้ของกำนัลแต่มิได้ให้ ก็เป็นเหมือนเมฆและลมที่ไม่มีฝน”

“...เป็นบรรดาดันไม้ที่ผลของมันเหี่ยวแห้งไปแล้ว ปราศจากผลไม้ ตายมาสองหนแล้ว ถูกถอนออกทิ้งราก” ดันไม้ที่ “ผลของมันเหี่ยวแห้งไปแล้ว” เตือนใจผมว่ามีบางคนวันนี้ที่แสดงโชว์ใหญ่โต-พวกนักเทศน์ “ดารานั่ง” พวกเขาใช้ชีวิตและวิธีการตามแบบพวกดารานั่ง มีพวกชอบโชว์และนักแสดงตลกอยู่มากมายในธรรมาสถ์วันนี้ ที่แสดง “โชว์” ใหญ่โตซึ่งดึงดูดฝูงชนหมู่มาก เมื่อคุณเริ่มมองหาผู้ติดตามเหล่านั้นในอีกสามสัปดาห์หลังจากงานฟื้นฟูนั้น ถึงแม้ว่าพวกเขาบางคนบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ผู้ติดตามส่วนใหญ่เหล่านั้นคุณจะหาตัวไม่พบเลย เพราะอะไรกัน? ก็เพราะว่าพวกเขา กำลังติดตามพวกครูสอนเท็จอยู่ พวก “หมู่เมฆที่ปราศจากน้ำ”

ไม่ใช่ทุกคนที่ก้าวออกมาข้างหน้าในระหว่างการกล่าวเชิญชวนให้ต้อนรับพระเยซูในงานประชุมต่าง ๆ ของเราเป็นผู้ที่รับความรอดอย่างแท้จริง แต่หลายคนก็รอดจริง ๆ สุภาพบุรุษท่านหนึ่งกับภรรยาของเขาที่ได้มาที่สำนักงานของเราเมื่อเร็ว ๆ นี้ก็กล่าวว่าพวกเขาได้รับความรอดเมื่อสามสิบเอ็ดปีก่อนในคริสตจักรเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในนอร์ธ แคโรไลนาอันเป็นที่ซึ่งผมได้จัดงานประชุมฟื้นฟู ตามคำพยานของพวกเขา พวกเขา ยังเข้มแข็งอยู่เหมือนเดิมเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ผมไม่ทราบว่ามีกี่คนได้รับความรอดในระหว่างการประชุมต่าง ๆ ของผม แต่

ผมทราบเรื่องนี้: พวกเขาแต่ละคนมีใครสักคนเปิดพระคัมภีร์และอธิบายให้เข้าใจ พวกเขาถูกสอนจากพระ
วณะของพระเจ้า เราไม่ได้อนุญาตให้ผู้ใดทำงานในห้องอธิษฐานของเราโดยปราศจากพระคัมภีร์สักเล่มและ
ถ้อยคำจากผู้รับใช้ประจำท้องถิ่นว่าพวกเขาเป็นคริสเตียนที่ซื่อตรงและใสสะอาดซึ่งมีคำพยานชีวิตที่ดี

น่าเศร้าที่ต้องกล่าวว่า มีคนเคร่งศาสนาแบบนี้อยู่เยอะแยะซึ่งเป็น “หมู่มะเมฆที่ปราศจากน้ำ ที่ถูกพัด
ลอยไปตามลม” ในคริสตจักรหลายแห่งวันนี้ มีต้นไม้อยู่เป็นจำนวนมากที่มีผลเยอะ แต่ผลของพวกเขา
เหี่ยวแห้งและร่วงลงสู่พื้นดินเพราะว่าผลนั้นไม่ดี ดูเหมือนว่าผู้คนมากมายทำแบบผ่าน ๆ ในการยอมรับพระ
คริสต์ในทุกงานฟื้นฟูและการรณรงค์ใหญ่ ๆ แต่ผลของพวกเขาเหี่ยวแห้งและตายเสียแล้ว

พวกครูและนักเทศน์เทียมเท็จไม่มีความกลัว พวกเขาค้ากำไรจากจิตวิญญาณของผู้คน (ดู วิวรณ์
18:11-13) โดยเอาเงินไปจากผู้คนของพระเจ้า และพวกเขาไม่มีความกังวลหรือความกลัวใด ๆ ทั้งสิ้น พวกเขา
เป็นต้นไม้ที่ “ตายมาสองหนแล้ว ถูกถอนออกทิ้งราก”

ข้อ 13 บอกเราว่าพวกเขาเป็น “คลื่นแห่งทะเลที่ถาโถม ที่ซัดฟองแห่งความน่าละอายของตนเองขึ้น
มา เป็นบรรดาดวงดาวที่หลุดวงโคจร ซึ่งความดำมืดแห่งความมืดมิดถูกสำรวจไว้แก่พวกเขาเป็นนิത്യ” พวกเขา
เป็น “สุดยอดดาราในด้านศาสนา” พระเยซูไม่เคยเป็น “ดารา” เลย พวกยิวเหล่านั้นพยายามที่จะผลัก
พระองค์ให้ตกหน้าผา พวกเขาพยายามเอาหินขว้างพระองค์ พวกเขาพยายามฆ่าพระองค์ พวกเขาจับกุม
พระองค์และถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ของพระองค์ พวกเขาเย้ยแค้นพระองค์และโบยพระองค์จนแผ่นดินหลังของ
พระองค์เนือหลุดเป็นชิ้น ๆ พวกเขาเอามงกุฏหนามมาสวมให้พระองค์และตรึงพระองค์ที่กางเขนอันหนึ่ง และ
พวกเขายกพระองค์ขึ้นเพื่อที่จะให้ตาย ไม่เลยครับ พระองค์ไม่เคยเป็น “สุดยอดดารา” พระองค์ทรงเป็น “สุด
ยอดพระผู้ช่วยให้รอด”!

ข้อ 14 และ 15: “และเอโนคเช่นกัน คนที่เจ็ดนับแต่อาดัม ได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ โดยกล่าวว่า
“ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน เพื่อที่จะพิพากษาบรรดา
คนทั้งปวง และเพื่อกระทำให้บรรดาคนอธรรมในท่ามกลางพวกเขา รู้สึกตัวถึงบรรดาการกระทำที่อสังฆธรรม
ของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้กระทำอย่างอสังฆธรรม และรู้สึกตัวถึงบรรดาคำพูดอันชั่วร้ายของพวกเขาซึ่งพวกคน
บาปผู้อธรรมได้กล่าวร้ายต่อพระองค์”

ในข้อ 14 ยูดาสกล่าวถึงเอโนคว่าเป็น “คนที่เจ็ดนับแต่อาดัม” ซึ่งทำให้เขาเป็นคนที่แปด เอโนค “ได้
พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ โดยกล่าวว่า “ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์
หลายหมื่นคน” นี่ชี้ไปยังการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่การรับขึ้นของคริสตจักร เมื่อพระเยซูเสด็จมาใน
การรับขึ้น พระองค์จะเสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จมาในตอนสิ้นสุดของความทุกข์
ลำบากนั้น พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ และพระองค์จะทำการพิพากษาต่อ
ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นและเหล่ากองทัพของเขาและต่อชาวโลก

ถ้าคุณตั้งใจศึกษาพระคัมภีร์ของคุณ คุณจะเห็นว่าสิ่งเหล่านั้นที่กำลังเกิดขึ้นวันนี้ได้ถูกพยากรณ์ไว้
เมื่อหลายร้อยปีก่อนแล้วในพระคัมภีร์ หนึ่งในลักษณะเฉพาะตัวของกาลอวสานจะเป็นกระแสทางศาสนาครั้ง
ใหญ่ที่จะนำไปสู่ศาสนจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

ผมเชื่อว่าพระเยซูทรงอยู่ที่ประตูแล้ว พระองค์อาจเสด็จมาในการรับขึ้นวันนี้! ทุกสิ่งที่ถูกพยากรณ์ในพระคัมภีร์ที่จะต้องมาก่อนการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรแล้วต่อสายตาของคุณและของผม มีสงครามต่างๆ ขวาลือเรื่องสงคราม โรคระบาด แผ่นดินไหว ทะเลและคลื่นคำราม ผู้คนรักความสนุกสนานมากกว่าพระเจ้า การมีรูปแบบของทางของพระเจ้าแต่ไม่ยอมรับฤทธิ์เดชของทางนั้น เรากำลังเผชิญกับภัยพิบัติที่อันตราย และเหล่าคนชั่วและคนล่อลวง “ที่เลวร้ายลงทุกที โดยหลอกหลวงและถูกหลอก”

ข้อ 15 ระบุว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาพร้อมกับวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน “เพื่อที่จะพิพากษาบรรดาคนทั้งปวง และเพื่อกระทำให้บรรดาคนอธรรมในท่ามกลางพวกเขา รู้สึกตัวถึงบรรดาการกระทำที่อสังคายน์ธรรมของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้กระทำอย่างอสังคายน์ธรรม และรู้สึกตัวถึงบรรดาคำพูดอันชั่วร้ายของพวกเขาซึ่งพวกเขาทำบาปผู้ธรรมได้กล่าวร้ายต่อพระองค์” ช่างเป็นข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ!

ผมตระหนักว่ามีคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อในหลักคำสอนเรื่องการเสด็จมาก่อนยุคพันปีของพระคริสต์ ผมหมายความว่า พระคริสต์จะเสด็จมาและเรียกคริสตจักรขึ้นไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ เราจะถูกพิพากษาสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเรา และเราจะกลับมาพร้อมกับพระองค์เพื่อครอบครองแผ่นดินโลกนี้เป็นเวลาหนึ่งพันปี พระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกจนนำปกคลุมทะเลตอนนี้ และจะมีสันติสุขบนแผ่นดินโลกและความปรารถนาดีต่อมนุษย์ทั้งหลาย

ทัศนะหลังพันปีสอนว่าคริสตจักรจะทำให้คนทั้งโลกกลับใจเชื่อ แต่นั่นจะไม่มีวันเกิดขึ้นเลย! คริสตจักรได้ประกาศข่าวประเสริฐมาเกือบสองพันปีแล้ว และโลกก็เลวร้ายลงวันนี้มากกว่าที่มันเคยเป็นเมื่อห้าปีก่อน-หรือหนึ่งปีก่อน ถ้าคริสตจักรจะต้องทำให้คนทั้งโลกกลับใจเชื่อแล้วพระเยซูค่อยเสด็จมา มันก็ไม่มีเหตุผลเลยที่คุณและผมจะตั้งตาคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ถึงกระนั้น ผมก็ได้รับคำบัญชาให้เฝ้าระวัง พระองค์จะเสด็จมาเหมือนขโมยในยามค่ำคืน พระองค์จะเสด็จมาเพื่อเอาเพชรพลอยของพระองค์ไป นั่นคือลูก ๆ ของพระองค์ เหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ จากนั้นหลังจากการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นได้ดำเนินไปจนครบวาระของมันแล้ว พระคริสต์จะเสด็จกลับมาพร้อมกับวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคนเพื่อพิพากษาประชาชาติเหล่านั้นและกองทัพเหล่านั้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เมื่อพระองค์เสด็จมาหลังจากการสู้รบของโกลกและมาโกลก จะมีการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สี่ขานั้น เรื่องนี้ถูกพบในวิวรณ์บทที่ 20

มีคนเหล่านั้นที่เชื่อในการเป็นขึ้นจากตายและการพิพากษาแบบเหมารวม แต่ไม่มีเรื่องแบบนั้นถูกสอนในพระคัมภีร์เลย พระเยซูตรัสว่า: “...อย่าประหลาดใจในสิ่งนี้เลย เพราะเวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว ซึ่งในเวลานั้นบรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพทั้งหลายจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้กระทำดีจะออกมาสู่การเป็นขึ้นมาแห่งชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้กระทำชั่วร้ายจะออกมาสู่การเป็นขึ้นมาแห่งการสาปแช่ง” (ยอห์น 5:28,29)

พระคัมภีร์ประกาศเช่นกันว่า “เพราะว่าในอาดัม คนทั้งสิ้นต้องตายฉันใด ในพระคริสต์ คนทั้งสิ้นก็จะถูกทำให้มีชีวิตฉันนั้น แต่ทุกคนตามลำดับของตนเอง คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังคนทั้งหลายที่

เป็นของพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์” (1 คร. 15:22,23) พระคริสต์ทรงเป็นผลแรกนั้น นั่นคือ พระองค์ทรงเป็นผู้แรกที่ฟื้นขึ้นจากพวกคนตาย โดยไม่ตายอีกเลย และถ้าเราซึ่งเป็นเหล่าผู้เชื่อในพระคริสต์ ตายไปก่อนการฟื้นขึ้นของคริสตจักร เราก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นเมื่อถึงการฟื้นขึ้นนั้น (1 ธส. 4:13-18; 1 คร. 15:51,52) จากนั้นเมื่อสิ้นยุคพันปี คนชั่วทุกคนก็จะถูกทำให้เป็นขึ้น (ว. 20:5) ไม่มีคนชั่วสักคนจะถูกทำให้เป็นขึ้นในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น ซึ่งเป็นการเป็นขึ้นจากตายของเหล่าคนชอบธรรม

ผมขอกล่าวซ้ำ: พระคัมภีร์ไม่สอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตายแบบเหมารวม และพระคัมภีร์ไม่สอนการพิพากษาแบบเหมารวม อันที่จริง มีมากกว่าหนึ่งการพิพากษาที่ถูกสอนในพระวจนะของพระเจ้า ผมมีการพิพากษาห้าอย่างที่ถูกละไว้ในหนังสือของผม *Rightly Dividing the Word* และบางคนก็นับได้ถึงเจ็ด ขณะที่คนอื่น ๆ ก็ให้ตัวเลขที่น้อยกว่า การพิพากษาทั้งห้าที่ถูกละไว้ในหนังสือของผม (มีวางจำหน่ายจากสำนักงานของเรา) ถูกกล่าวถึงอย่างครอบคลุม แต่ผมจะให้เป็นการไว้อย่างสั้น ๆ ดังนี้:

1. การพิพากษาบาปทั้งหลายของเราโดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกางเขนนั้น
2. บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เมื่อเราจะถูกพิพากษาสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเรา (2 คร. 5:10)
3. การพิพากษาของพวกยิวในระหว่างช่วงทุกซ์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น
4. การพิพากษาบรรดาประชาชาติ (มธ. 25:31-46)
5. การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว (ว. 20:11-15)

พระคริสต์ ผู้พิพากษาที่ชอบธรรมนั้น จะทรงพิพากษาความชอบธรรมทุกอย่างในความชอบธรรม อาจดูเหมือนว่าคริสเตียนทั้งหลายกำลังแพ้ศึกนี้อยู่ตอนนี้ แต่เราไม่ได้กำลังแพ้ ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครเล่าจะต่อต้านเราได้? พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะไม่มีทางจากเราไปหรือทอดทิ้งเราเลย เราจึงกล่าวด้วยใจกล้าได้ว่า “พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยเหลือของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัว” ใครเล่าจะตัดขาดเราจากความรักของพระคริสต์ได้? เราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ที่ได้ทรงรักเรา เราไม่ได้กำลังแพ้ศึกนี้ เรากำลังชนะ เข้าวันหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศี พระเยซูจะเสด็จมาในหมู่เมฆเหนือเราและเรียกเราขึ้นไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆเหล่านั้น และเราจะถูกพาออกไปจากโลกนี้เข้าสู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

ดูที่ข้อ 15 อีกครั้ง ที่เราถูกบอกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา “เพื่อกระทำให้บรรดาคนอธรรม... รู้สึกตัวถึงบรรดาการกระทำที่อสังค์ธรรมของพวกเขา...” คุณเชื่อใจได้เลยว่าถ้าคุณไม่ยอมเชื่อพากันนี้ของหลุมศพว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นอยู่ และว่าพระองค์ทรงชอบธรรมและทรงพิพากษาในความชอบธรรม คุณก็จะยอมเชื่อเมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อทำให้ทุกคนที่อธรรมยอมเชื่อ “เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า “เรามีชีวิตอยู่นั้นใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “หัวเข้าทุกหัวเข้าจะคุกกราบลงต่อเรา และสิ้นทุกสิ้นจะสารภาพต่อพระเจ้า” (รม. 14:11) ทุกหัวเข้าจะคุกกราบลง และทุกสิ้นจะสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์นั้น คุณอาจไม่เคยคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเจ้าเลยขณะอยู่บนโลกนี้ คุณอาจไม่เคยกล่าวยอมรับพระเจ้าหรือพระคริสต์ หรือพระคัมภีร์ว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่คุณจะยอมเชื่อทันทีที่คุณจากโลกนี้ไป แต่มันก็จะสายเกินไปแล้ว พระเจ้าจะบังคับคุณให้ก้มกราบลง และคุณจะรับสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เมื่อนั้นคุณจะได้ยินพระเจ้าตรัสว่า “จงม้มือและเท้าของคนนี้ และเอาเขาไป และทิ้งเขาเสียที่มีตมภายนอก ที่

นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (มัทธิว 22:13)

คุณอาจไม่เชื่อว่ามึนรกอยู่จริง ๆ พร้อมกับไฟที่ไหม้จริง ๆ และคุณอาจไม่เชื่อในการพิพากษาหนึ่ง นั่นเป็นอภิสัทธ์ของคุณ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างคุณให้เป็นผู้ที่ตัดสินใจเลือกได้อย่างอิสระและคุณเชื่ออะไรก็ได้ตามใจชอบ แต่คุณไม่สามารถเชื่ออะไรก็ได้ตามใจอยากและไปเข้าเฝ้าพระเจ้าแบบมีสันติสุขได้ ถ้าคุณอยากเข้าเฝ้าพระเจ้าในสันติสุข คุณก็ต้องเข้าเฝ้าพระองค์ตามข้อตกลงของพระองค์ ไม่ใช่ของคุณเอง ข้อตกลงของพระเจ้าได้แก่: จงกลับใจใหม่ เชื่อข่าวประเสริฐ และรับการบังเกิดใหม่และถูกล้างชำระในพระโลหิตของพระเยซู

ข้อ 16: “คนเหล่านี้เป็นพวกคนบ่น พวกคนร้องทุกข์ โดยดำเนินตามราคะตัณหาของตนเอง และปากของพวกเขาถ้อยคำโอ้อวดใหญ่โตต่าง ๆ โดยยกยอคนอื่นเพื่อหวังผลประโยชน์”

พระคำข้อนี้อาจปรากฏเป็นพาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์ฉบับเช้าวันนี้และเข้ากับยุคสมัยมาก ๆ เลยก็ได้ ยังพูดถึงพวกครุฑที่ออกไปจากความเชื่อนั้นเหมือนเดิม ยูดาสกล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกคนบ่น พวกคนร้องทุกข์ โดยดำเนินตามราคะตัณหาของตนเอง...” และในข้อ 18 เขาพูดถึงคนเหล่านั้นที่ “ในวาระสุดท้าย...จะดำเนินตามราคะตัณหาอันธรรมของตนเอง”

“...และปากของพวกเขาถ้อยคำโอ้อวดใหญ่โตต่าง ๆ...” ผมเชื่อในการศึกษา ผมเชื่อว่าการทรงเรียกให้เทศนาเป็นการทรงเรียกให้เตรียมตัว และเมื่อมันเป็นไปได้ ชายใดที่ถูกเรียกให้เทศนาควรไปโรงเรียนเพื่อรับการฝึกฝน อย่างไรก็ตาม วันนี้เรามีการศึกษาเยอะเกินไปและพระวิญญาณน้อยเกินไป การเรียนรู้เยอะเกินไปและความรักน้อยเกินไป มีชายมากมายในธรรมาสน์ของวันนี้ที่เหมือนคนเหล่านั้นในข้อ 16 ที่พูด “ถ้อยคำโอ้อวดใหญ่โตต่าง ๆ โดยยกยอคนอื่นเพื่อหวังผลประโยชน์” พวกเขาพูดเกี่ยวกับ “ชีวิตที่ลึกซึ้งยิ่งกว่า” ของตนและประสบการณ์ต่าง ๆ ของตน โดยแสวงหาที่จะทำให้ขมขื่นและเหล่าผู้นำคริสตจักรประทับใจ นั่นคือ พวกเขาอยากเป็นที่ชื่นชม ถูกพูดถึง และถูกยกยอโดยมนุษย์ พวกเขาชอบที่จะได้ยินผู้คนพูดเกี่ยวกับว่าพวกเขา “อยู่ฝ่ายวิญญาณ” ขนาดไหน (ผมชอบที่จะได้ยินใครสักคนกล่าวว่า “เขารักจิตวิญญาณทั้งหลายจริง ๆ นะ! เขาช่างเป็นพยานที่แท้จริง”) ในทางกลับกัน เรามีคนของพระเจ้าจำนวนมากที่เทศนาข่าวประเสริฐแท้อย่างจริงใจและอย่างร้อนรนพอ ๆ กับที่คุณจะเคยได้ยิน

ข้อ 17 ถึง 19: “แต่ พวกท่านที่รัก พวกท่านจงระลึกถึงบรรดาถ้อยคำซึ่งได้ถูกกล่าวไว้แต่ก่อนแล้วโดยเหล่าอัครทูตของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ซึ่งพวกเขาได้บอกพวกท่านว่า จะมีพวกคนเยาะเย้ยในวาระสุดท้าย ผู้ซึ่งจะดำเนินตามราคะตัณหาอันธรรมของตนเอง คนเหล่านี้เป็นบรรดาคนที่แยกตัวออกมา ประพฤติตัวตามโลกีย์วิสัย ไม่มีพระวิญญาณ”

ในพระคำสองข้อแรกของข้อความตอนนี้ ยูดาสถึงความสนใจไปยัง “บรรดาถ้อยคำซึ่งได้ถูกกล่าวไว้แต่ก่อนแล้วโดยเหล่าอัครทูตของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวันสุดท้ายเหล่านี้ แต่จริง ๆ แล้วเขายกคำพูดมาจากจดหมายฝากฉบับที่สองของเปโตร ซึ่งกล่าวว่า: “จดหมายฉบับที่สองนี้ พวกที่รัก บัดนี้ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่าน ในจดหมายทั้งสองฉบับนั้น ข้าพเจ้าได้สะกิดใจอันบริสุทธิ์ของพวกท่านโดยทางการเตือนให้ระลึกถึง เพื่อพวกท่านจะใส่ใจต่อบรรดาถ้อยคำซึ่งได้ถูกกล่าวไว้เมื่อก่อนโดยพวก

ผู้พยากรณ์อันบริสุทธิ์ และต่อคำบัญชาของเราทั้งหลายพวกอัครทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด โดยทราบสิ่งนี้ก่อน คือว่าจะมีบรรดาผู้เยาะเย้ยมาในยุคสุดท้าย โดยดำเนินตามบรรดาราคะตัมหาของตน” (2 เปโตร 3:1-3) ผมเชื่อว่าลักษณะเฉพาะทั่วไปของคำเตือนสติของยูดาสเปิดโอกาสให้เราถาม “บรรดาถ้อยคำซึ่งได้ถูกกล่าวไว้แต่ก่อนแล้ว” โดยพวกอัครทูตและโดยพระเยซูเองเข้าไว้ด้วย ซึ่งกล่าวถึงการมาของพวกขบถล้อเลียน พวกชอบเยาะเย้ย และพวกครูสอนเท็จ

ยกตัวอย่างเช่น ในคำเทศนาบนภูเขาในพระเยซูตรัสว่า: “จงระวังให้ดีว่า อย่าให้ผู้ใดล่อลวงพวกท่านให้หลง ด้วยว่าหลายคนจะมาในนามของเรา โดยกล่าวว่า ‘ข้าคือพระคริสต์’ และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลง...แล้วถ้าผู้ใดจะกล่าวแก่พวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้’ หรือ ‘อยู่ที่โน่น’ อย่าเชื่อคำบอกนั้นเลย ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะแสดงบรรดาหมายสำคัญอันใหญ่ และการมหัศจรรย์ทั้งหลาย จนกระทั่งถ้าเป็นไปได้ พวกเขาจะล่อลวงแม้คนที่ถูกเลือกสรรให้หลง” (มธ. 24:4,5,23,24)

เปาโลเตือนทิโมธีว่า “เพราะจะถึงเวลาที่คนทั้งหลายจะไม่ทนต่อหลักคำสอนอันถูกต้อง แต่ตามคัมภีร์ต่าง ๆ ของพวกเขาเอง พวกเขาจะรวบรวมบรรดาครูไว้สำหรับตนเอง โดยมีหูที่คัน และพวกเขาจะบ้ายหูของตนไปเสียจากความจริง และจะหันไปยังนิทานต่าง ๆ” (2 ทธ. 4:3,4) และเปโตรเตือนว่า “...จะมีอาจารย์เท็จอยู่ท่ามกลางพวกท่าน ผู้ซึ่งจะแอบนำคำสอนนอกรีตอันถูกสาปแช่งเข้ามา โดยถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่พวกเขาไว้ และจะนำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง และหลายคนจะติดตามบรรดาทางแห่งการสาปแช่งของพวกเขา ด้วยเหตุคนเหล่านี้ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย” (2 เปโตร 2:1,2)

วันนี้เราได้ยินเกี่ยวกับการฟื้นฟูครั้งใหญ่ที่จะแพร่กระจายไปทั่ว การตื่นรู้ครั้งใหญ่ แต่อย่างที่ผมได้กล่าวไปแล้ว พระคัมภีร์ไม่สอนเรื่องการฟื้นฟูทั่วโลกก่อนการรับขึ้นของคริสตจักรและการเสด็จมาของพระเยซู แต่อย่างไร ใน 2 ทิโมธี 3:13 เราพบถ้อยคำเหล่านี้: “แต่บรรดาคนชั่วร้ายและคนล่อลวงจะชั่วร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยล่อลวงและถูกล่อลวง” เหมือนที่เคยเป็นในสมัยของโนอาห์ ผู้คนกำลังกินดื่ม แต่งานและยกให้แต่งงานกัน และความนึกคิดแห่งใจของพวกเขาก็ชั่วร้ายอย่างต่อเนื่อง และ “ในสมัยของโลทก็เช่นกันด้วย พวกเขาได้กิน พวกเขาได้ดื่ม พวกเขาได้ซื้อ พวกเขาได้ขาย พวกเขาได้ปลุก พวกเขาได้ก่อสร้าง” (ลูคา 17:28) ตอนนั้นมีพวกวิปริตทางเพศและพวกรักร่วมเพศ-และกาลอวสานก็จะเป็นเช่นนั้น

นั่นฟังดูไม่เหมือนการฟื้นฟูแบบทั่วโลกเลย มีการฟื้นฟูต่าง ๆ เกิดขึ้นอยู่ในบางคริสตจักรวันนี้ แต่ไม่ใช่ในระดับชาติหรือทั่วโลก แทนที่สิ่งต่าง ๆ จะดีขึ้น พวกมันกำลังแย่งลง แทนที่จะเกิดสันติสุข เรากำลังมีการนองเลือดมากขึ้น จนกว่าพระเยซูประทับบนพระที่นั่งนั้นและทรงครอบครอง เราก็จะมีสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามต่อไป พวกอัครทูตและพระเยซูบอกเราแล้วว่าในสมัยสุดท้ายพวกล้อเลียนและคนชอบเยาะเย้ยจะมา พวกเขาอยู่กับเราแล้วตอนนี้ และแน่นอนว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่ในวันท้าย ๆ แห่งการแจกจ่ายพระคุณนี้ ผมเชื่อว่าพระเยซูทรงอยู่ที่ประตูแล้ว คุณพร้อมที่จะพบกับพระองค์แล้วหรือยัง?

“คนเหล่านี้เป็นบรรดาคนที่แยกตัวออกมา...” ตามที่กล่าวไว้ในอรรถาธิบายเล่มหนึ่งซึ่งเก่ามาก ๆ (ค.ศ. 1912) และเลิกพิมพ์ไปแล้วเกี่ยวกับจดหมายฝากของยูดาสโดยวิลเลียม เคลลี คนเหล่านี้เป็นพวกเดียว

กับที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 4- “บางคน” เหล่านั้นที่ได้ “เส็ดลอดเข้ามาโดยที่เราไม่รู้ตัวมาก่อน” พวกเขาเคยอยู่ “ข้างใน” แต่พวกเขาได้แยกตัวออกไปแล้ว

มีการแยกออกหลายชนิดถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่ เปาโลเขียนถึงพวกโรมว่า: “บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย จงคอยดูคนเหล่านั้นซึ่งก่อให้เกิดการแตกแยกกันและการขัดเคืองใจต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนซึ่งพวกท่านได้เรียนรู้มาแล้ว และจงหลีกเลี่ยงคนเหล่านั้น” (รม. 16:17) และเขาเขียนถึงชาวโครินธ์ว่า: “...ข้าพเจ้าได้ยืนยันว่าการแตกก๊กแตกเหล่าในท่ามกลางพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงเป็นอย่างนั้นอยู่บ้าง” (1 คร. 11:18) และ “บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้พวกท่านทุกคนกล่าวสิ่งเดียวกัน และไม่มีการแตกแยกกันในท่ามกลางพวกท่าน แต่ขอให้พวกท่านถูกเชื่อมต่อกันสนิทอย่างเต็มที่ในความคิดอย่างเดียวกันและในการตัดสินใจอย่างเดียวกัน” (1 คร. 1:10)

การแยกออกอีกชนิดหนึ่งถูกนำเสนอใน 2 โครินธ์ 6:14-17 ซึ่งกล่าวบางส่วนว่า: “พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีมิตรภาพอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะมีส่วนร่วมอะไรกับความมืด และพระคริสต์ทรงมีการลงรอยอะไรกับเบลีอัล หรือคนที่เชื่อมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อเล่า... เหตุฉะนั้นจงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ‘และอย่าแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน...”

ยูดาสกล่าวว่าพวกครูสอนเท็จเหล่านี้ “ที่แยกตัวออกมา” ประพฤติตัว “ตามโลกีย์วิสัย” นั่นคือ พวกเขาเป็นเพียงมนุษย์ “ตามสันดาน” ซึ่งมีแต่จิตวิญญาณแบบธรรมชาติที่พวกเขาเกิดมาพร้อมกับมัน อัครทูตเปาโลประกาศว่า “แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:14) มนุษย์ทุกคนมีจิตวิญญาณ ทั้งคนที่ยังไม่รอดและที่รอดแล้ว แต่คุณและผมที่ได้ยอมรับพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้วก็มีธรรมชาติใหม่เช่นกัน เราถูกทำให้เป็น “ผู้เข้าส่วนแห่งสภาของพระเจ้า” (2 เปโตร 1:4) “เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

“...ไม่มีพระวิญญาณ” พวกเขาไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย! ด้วยว่าโรม 8:9 ประกาศว่า: “...บัดนี้ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์” ตามที่พระเจ้าข้าพเจ้ากล่าว ไม่มีใครที่ได้เป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าโดยที่ไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้า! พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงฟ่องใจมนุษย์เกี่ยวกับความชอบธรรมและการพิพากษา พระองค์ทรงชักนำผู้คนให้มาถึงพระเยซูคริสต์เจ้า พระวิญญาณทรงเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ “ให้บังเกิด” ผู้คนเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า พระองค์ทรงใช้ “เมล็ดอันไม่รู้เปื่อยเน่า” แห่งพระวาระของพระเจ้า (1 เปโตร 1:23) เพื่อนำการฟ่องใจมาสู่คนบาปที่ฟังอยู่ อันเป็นการชักนำเขามาสู่พระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานของประทานแห่งความเชื่อโดยทางพระวาระของพระเจ้า: “ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวาระของพระเจ้า” (รม. 10:17) พระวิญญาณทรง “ให้บังเกิด” คนบาปนั้นเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้าเมื่อเขาเชื่อ จากนั้นพระองค์ทรงสถิตอยู่ภายในและประทับตราผู้เชื่อคนนั้น

และพระองค์ทรงเติมเต็มทุกคนที่จะยอมให้พระองค์ทำเช่นนั้น (อพ. 5:18)

แต่บางสิ่งได้เกิดขึ้นกับผู้คนในงานรับใช้ของคริสเตียนแล้ววันนี้ คนกลุ่มหนึ่งไปแบบสุดโต่งในทิศทางหนึ่ง และอีกกลุ่มหนึ่งก็ไปแบบสุดโต่งในอีกทิศทาง ผมหมายความว่าอะไรครับ? มีหลายคนในธรรมาสถ์วันนี้ที่เชื่อว่าทั้งหมดที่คุณต้องทำเพื่อที่จะเป็นคริสเตียนก็คือ เข้าร่วมกับคริสตจักรของพวกเขา รับบัพติศมาตามวิธีการรับบัพติศมาของพวกเขา ถวายทรัพย์ของคุณ ลงชื่อในบัตรคำมั่นสัญญา มาเมื่อคุณมาได้และทำให้ดีที่สุดเท่าที่คุณทำได้ และนั่นก็จะดีพอแล้ว

จากนั้นมีฝูงชนอีกกลุ่มที่เตลิดไปอีกทิศทางหนึ่งเลย พวกเขาเรียกร้องให้คุณรับบัพติศมาตามสูตรของพวกเขา ในนิยายของพวกเขา ในคริสตจักรของพวกเขา โดยผู้รับใช้คนหนึ่งของพวกเขา พวกเขาเรียกร้องให้คุณนำเงินถวายทรัพย์ทั้งหมดของคุณมาไว้ใน “คลังทรัพย์” คริสตจักรของพวกเขา และพวกเขาเทศนาความเชื่อแบบคริสเตียนที่เป็นประสบการณ์ต่าง ๆ

บัดนี้ ผมเชื่อในชีวิตที่อุทิศตน แยกออก เต็มล้นด้วยพระวิญญาณ และถูกควบคุมโดยพระวิญญาณ ผมเชื่อว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะเติมเต็มและควบคุมผู้เชื่อทุกคนด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมเชื่อในพระกายที่ไม่ปรากฏแก่ตาของพระคริสต์ คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ที่ประกอบด้วยผู้เชื่อแท้ทุกคน พระเยซูทรงเป็นศิระ ระกฐาน และพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น

ขอให้ผมเตือนใจคุณเกี่ยวกับข้อ 3 ที่ยูดาสประกาศว่า “ก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับข้าพเจ้าที่จะเขียนถึงพวกท่าน และเตือนสติพวกท่านว่า พวกท่านควรต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ...” คำเตือนสตินี้เป็นที่ต้องการวันนี้มากกว่าแต่ก่อน และจะถูกต้องการมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเราเข้าไปลัทธิอัสสาสนั้น นี่ไม่ใช่ยุคสมัยที่เราถูกบัญชาให้แสวงหาประสบการณ์ต่าง ๆ หมายสำคัญ การมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ต่าง ๆ เหมือนคนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็น “ระดับหวัะหิ” ฝ่ายวิญญาณ ไซ้ครับ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาการอัศจรรย์ และพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ อยู่เหมือนเดิม พระเจ้าทรงทำอะไรก็ได้วันนี้ที่พระองค์ทรงเลือกที่จะกระทำ อย่างไรก็ตาม นี่เป็นยุคสมัยแห่งความเชื่อ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (รม. 1:17) และ “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23)

พระเจ้าได้ทรงบัญชาในพระวจนะของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” (มาระโก 16:15) พระองค์กำลังตรัสแก่คริสเตียนทุกคนให้เป็นพยานแก่คนทั้งปวงที่เราติดต่อสัมพันธ์ด้วย บางคนจะไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก ขณะที่บางคนจะไม่ออกไปจากประเทศที่พวกเขาอาศัยอยู่ แต่พระบัญชานี้จากพระเจ้าคือ จงเป็นพยาน ไม่ใช่แสวงหาประสบการณ์หนึ่ง มันเป็นเรื่องน่าเศร้า แต่คนมากมายพลาดพระคริสต์และความรอดของพระองค์ไปเสียแล้วเพราะว่าพวกเขากำลังแสวงหาประสบการณ์บางอย่างจากพระองค์

ผมมีประสบการณ์ของจริงที่ลึกซึ้งมาก ๆ บางอย่างกับพระเยซูเจ้าตั้งแต่ผมได้รับความรอด แต่ในขณะนั้นผมไม่ได้กล้าแสวงหาประสบการณ์เหล่านั้น ผมเดินโดยความเชื่อ และขณะที่ผมดำเนินชีวิตในฐานะคริสเตียนคนหนึ่งโดยความเชื่อ พระเจ้าก็ประทานประสบการณ์อันมีค่ายิ่งมาก ๆ ให้แก่ผมบ้างแล้ว ผมเชื่อว่าขณะที่เราเดินโดยความเชื่อ โดยต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อและเสาะหาที่จะถวายเกียรติพระคริสต์ในทุก

สิ่งที่เราทำ พระเจ้าจะทรงจัดการอัครรย์เหล่านั้นตามที่พระองค์ทรงปรารถนา ไม่ใช่ตามที่เราเรียกร้องหรือแสวงหาและอ้อนวอนขอ

ข้อ 20 และ 21: “แต่ท่านทั้งหลาย พวกท่านที่รัก จงก่อสร้างตัวของพวกท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่งของพวกท่าน โดยอธิษฐานในพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงรักษาตัวพวกท่านเองไว้ในความรักของพระเจ้า โดยคอยทำความเมตตาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราจนถึงชีวิตนิรันดร์”

“ท่านทั้งหลาย พวกท่านที่รัก” เห็นได้ชัดว่าหมายถึงเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้า บรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วซึ่งจดหมายฝากของยูดาสาถึง-และหมายถึงคุณและผมเช่นกัน! ขณะเขียนภายใต้การคล้อยใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ยูดาสาได้เตือนวิสุทธิชนเหล่านั้นอย่างสัจย์ชื่อเกี่ยวกับการออกไปจากความเชื่อนั้น พวกครูสอนเท็จ ฯลฯ และบัดนี้เขาปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยไม่กี่ถ้อยคำที่ปลอบประโลมใจและให้ความมั่นใจ ขอให้ผมกล่าววาทราบใดที่เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ไม่ว่าคน ๆ หนึ่งจะอุทิศตนฝ่ายวิญญาณขนาดไหน เราจะมีอาการลงใจ ความทุกข์ลำบาก และความปวดร้าวใจอยู่ต่อไป อย่างไรก็ตาม เรามีการปลอบประโลมใจและการให้ความมั่นใจในพระคริสต์และในพระวาทะของพระเจ้า ตามที่ถูกบ่งบอกในข้อพระคำต่อไปนี้:

“ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโหยงภัย หรือการถูกคุมขังหรือ...ไม่เลย ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (รม. 8:35-39)

“ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัจย์ชื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:13)

“พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน...ใช่แล้ว ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เดินเข้าไปในหุบเขาของเงาแห่งความตาย ข้าพระองค์จะไม่กลัวความชั่วร้ายใด ๆ เลย เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับข้าพระองค์ คทาของพระองค์และธารพระกรของพระองค์ปลอบโยนข้าพระองค์...แน่ทีเดียว ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ในพระนิเวศน์ของพระเยซูคริสต์สืบไปเป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 23:1,4,6)

“...จงก่อสร้างตัวของพวกท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่งของพวกท่าน...” เราควรหมายเหตุไว้ว่าสำนวนนี้ “ความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่ง” ไม่ถูกใช้ที่อื่นอีกเลยในพระวาทะของพระเจ้า นี่เป็นความเชื่อเดียวกันกับที่ถูกพูดถึงว่าเป็น “ความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งได้โปรดมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว” (ข้อ 3) คุณเชื่อใจได้เลยว่า “ความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่ง” นี้ก่อขึ้นเป็นรากฐานหนึ่งที่มนุษย์หรือผีปีศาจก็เจาะทะลวงเข้ามาไม่ได้ คุณไม่ได้เติบโตเข้าสู่หรือขึ้นสู่ความรอด คุณกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าทันทีที่คุณได้บังเกิดใหม่ จากนั้นหลังจากที่

คุณรับความรอดแล้ว คุณก็ถูกบัญชาให้ “ปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อพวกท่านจะเติบโตขึ้น โดยพระวจนะนั้น” (1 ปต. 2:2) เราจะต้องศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตัวเองให้เป็น “ที่ขอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องล้าอายุ แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง” (2 ทธ. 2:15) เราจะต้องก่อตัวเราเองขึ้นบน “ความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่ง” ของเรา

“ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17) หนทางเดียวที่จะก่อสร้างตัวคุณเองขึ้นบนความเชื่อของคุณก็คือ การดูซึมและรับเอาเป็นของตัวเอง และรับพระวจนะของพระเจ้าเข้าไปไว้ในใจและชีวิตของคุณจริง ๆ เมื่อคุณทานพระวจนะของพระเจ้าเข้าไป คุณก็จะเติบโตในฐานะคริสเตียน และความเชื่อของคุณจะเพิ่มพูนขึ้น คุณจะไม่เป็นคนที่รอดมากกว่าที่คุณเป็นอยู่ตอนนี้ แต่คุณจะเติบโตในความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณในองค์พระผู้เป็นเจ้าและกลายเป็นผู้รับใช้ที่ดีขึ้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เราถูกบัญชาให้ศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระเจ้า การอ่านเป็นเรื่องหนึ่ง และการศึกษาค้นคว้าก็เป็นคนละเรื่องเลย การอ่านไม่ใช่เรื่องยากนัก แต่การศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระเจ้าเป็นงาน! มันเหน็ดเหนื่อย และต้องใช้พลังกำลังและการออกแรงด้านสมองอย่างมหาศาล ถ้าเราซีเกียจเกินกว่าที่จะเอาตัวเองเข้าสู่การศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ เราก็ไม่ควรทูลขอพระเจ้าให้ทำให้ความเชื่อของเราเข้มแข็งขึ้นและทำให้เราเป็นผู้นำที่เข้มแข็งในความเชื่อแบบคริสเตียน เราควรทูลขอพระเจ้าให้เพิ่มพูนความเชื่อของเราขณะที่เราศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระเจ้า เราต้องทานพระวจนะของพระเจ้าเข้าไป และเมื่อเราทำเช่นนั้น เราก็จะได้รับการเสริมกำลังในมนุษย์ที่อยู่ภายใน ผู้รับใช้ทั้งหลายที่เทศนาพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้าจะช่วยเหลือเหล่าคริสเตียนให้เติบโตในความเชื่อนั้น เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายได้ยินการเทศนาที่ชัดเจนและถูกต้องแห่งพระวจนะของพระเจ้า พวกเขา ก็เติบโตในพระคุณ ความเชื่อ และเสถียรภาพแบบคริสเตียน

เปาโลเขียนถึงชาวโคโลสีว่า: “เหตุฉะนั้นตามที่พวกท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้พวกท่านดำเนินในพระองค์อย่างนั้น โดยได้ถูกหยั่งรากลงและถูกก่อสร้างขึ้นในพระองค์แล้ว และถูกตั้งให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อนั้นตามที่พวกท่านได้รับการสอนมาแล้วนั้น จึงเต็มล้นอยู่ในนั้นด้วยการขอบพระคุณ” (คส. 2:6,7) เมื่อเขากำลังจะไปจากเหล่าผู้ปกครองชาวเอเฟซัส เขาก็กล่าวว่า “ละบัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอฝากพวกท่านไว้กับพระเจ้า และกับพระดาร์สแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถก่อสร้างพวกท่านขึ้นได้...” (กิจการ 20:32) พระวจนะของพระเจ้าเป็นน้ำนม ขนมหปัง เนื่อ และน้ำที่มีชีวิตที่เลี้ยงดูผู้เชื่อ ทำให้เขาเติบโตและกลายเป็นผู้เข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า ขณะที่เราอ่านและทานพระวจนะนั้น เราก็ “ก่อสร้างตัวเองขึ้น” บนความเชื่อนั้น

“...โดยอธิษฐานในพระวิญญาณบริสุทธิ์” อย่าอธิษฐานและทูลขอพระเจ้าให้ขยายความเชื่อของคุณ หาก你不เต็มใจที่จะศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระองค์ มันเป็นเรื่องไม่ผิดที่จะอธิษฐานและทูลขอพระเจ้าให้เพิ่มพูนความเชื่อของคุณ แต่การเพิ่มขึ้นนั้นในความเชื่อจะเป็นตามสัดส่วนของการศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระเจ้าของคุณ พระเจ้าจะไม่ฟังคำอธิษฐานของคริสเตียนทั้งหลายที่เกียจคร้านที่ไม่ยอมพาตัวเองเข้าสู่การศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระองค์ การอธิษฐานเป็นเรื่องแสนวิเศษ เราจะต้องอธิษฐานโดยไม่หยุดหย่อน เรา

จะต้องอยู่ในทัศนคติของการอธิษฐานในใจของเราอยู่ทุกเวลา เราอธิษฐานได้ทุกเมื่อและทุกสถานที่ มีวาระสำหรับการอธิษฐานในที่ประชุมและวาระสำหรับการอธิษฐานส่วนตัว และเราต้องตระหนักรู้อยู่เสมอเกี่ยวกับการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าและการที่เราต้องการพระองค์ในชีวิตของเรา ถ้าเราอยากให้เราอธิษฐานของเราในฐานะคริสเตียน คำอธิษฐานเหล่านั้นก็ต้องถูกอธิษฐานในพระวิญญาณ

บุคคลผู้เดียวที่สามารถเข้าใจสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าคือ ลูกของพระเจ้า และหนทางเดียวที่ลูกของพระเจ้าจะสามารถเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าได้ก็โดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ขณะที่เรา “อธิษฐานในพระวิญญาณบริสุทธิ์” ในโรม 8:26 เปาโลกล่าวว่า: “เช่นเดียวกัน พระวิญญาณก็ทรงช่วยความอ่อนแอต่าง ๆ ของพวกเราด้วย เพราะพวกเราไม่ทราบว่าพวกเราควรขอสิ่งใดตามที่พวกเราควรขอ แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อพวกเราด้วยความคร่ำครวญทั้งหลายซึ่งไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดได้”

สิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าเป็นฝ่ายวิญญาณ และต้องถูกสังเกตในฝ่ายวิญญาณ คนที่ยังไม่รอดไม่สามารถทราบหรือเข้าใจสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าได้ มีแต่คริสเตียนที่ถูกนำพาและถูกให้ความสว่างโดยพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าได้ “แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:14) พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำพาเราเข้าสู่ความจริงหากเราจะยอมให้พระองค์ทำเช่นนั้น เปาโลกล่าวแก่ชาวโครินธ์ต่อไปอีกว่า “และคำพูดของข้าพเจ้าและการประกาศของข้าพเจ้า ไม่ใช่ด้วยถ้อยคำอันชักชวนแห่งสติปัญญาของมนุษย์ แต่ในการแสดงออกของพระวิญญาณและของฤทธิ์เดช” (1 คร. 2:4) และ “ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:13)

“จงรักษาตัวพวกท่านเองไว้ในความรักของพระเจ้า...” นี่หมายความว่าผมจะต้องรักษาตัวเองให้รอดต่อไปหลังจากที่ผมถูกไถ่แล้วนั้นหรือ? นี่หมายความว่าผมในฐานะผู้เชื่อคนหนึ่ง จะต้องรักษาตัวเองให้พ้นจากการสะดุดและการล้มหรือ? ถ้ามันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น แล้วความหมายที่แท้จริงของคำกล่าวนี้อะไร? มันเป็นไปได้ที่คุณจะรักษาตัวเองให้รอดต่อไปและอยู่ในพระคริสต์ พอ ๆ กับที่มันเป็นไปได้ที่คุณจะช่วยตัวเองให้รอดและ “ให้บังเกิด” ตัวเองเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า คุณได้บังเกิดใหม่และถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า: “สาธุการแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ผู้ซึ่งตามพระเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ได้โปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังอันมีชีวิตอยู่ โดยการเป็นขึ้นมาของพระเยซูคริสต์จากความตาย เพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื้อนเน่า และปราศจากมลทิน และที่ไม่ร่วงโรย ซึ่งได้ถูกจองไว้ในสวรรค์เพื่อพวกท่าน ผู้ถูกพิทักษ์รักษาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยทางความเชื่อไปสู่ความรอดซึ่งพร้อมที่จะถูกเปิดเผยในยุคสุดท้าย” (1 เปโตร 1:3-5)

ผมจะรักษาตัวเองให้อยู่ในความรักของพระเจ้าได้อย่างไร? พระเจ้าได้ทรงรักผมและได้ประทานพระเยซูให้สิ้นพระชนม์เพื่อผม พระเจ้าทรงเป็นความรัก และเมื่อผมได้รับการบังเกิดใหม่ ผมก็ได้ถือครองความรักของพระเจ้าแล้ว คนเหล่านั้นที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ก็เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรัก แต่พวกเขาไม่มีความรักของพระเจ้า

อยู่ในตัวพวกเขา โคลโลสี 1:27 พูดถึงคนเหล่านั้น “ผู้ซึ่งพระเจ้าจะโปรดให้ทราบ ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งแห่งสง่าราศีของข้อลึกลับนี้ในท่ามกลางคนต่างชาติ ซึ่งก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า และพระเจ้าทรงเป็นความรัก ผมเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น-พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น แต่ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในสามพระภาค พระเจ้าไม่อาจถูกแยกขาดจากกันได้ในการไถ่และการช่วยให้รอด พระเจ้าได้ทรงรักเรา พระเยซูได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกและชักนำเรา ผมเชื่อว่ายูดาสกำลังกล่าวในที่นี้ว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องระวังตัวและไม่เปิดช่องให้พญามารมาทำให้ความคิดของเราไขว้เขวไปจากความรักของพระเจ้า เราจะต้องดำเนินชีวิตในวงล้อมแห่งความรักของพระเจ้า โดยทำสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงชอบให้เรากระทำ

ขอให้ผมยกภาพประกอบหนึ่ง สมมติว่าคุณมีลูกคนหนึ่งที่คุณได้เฝ้าดูจนเติบโต และคุณชอบที่จะเห็นเด็กคนนั้นเจริญก้าวหน้าในสิ่งต่าง ๆ ที่ดีและมีประโยชน์ในการช่วยเหลือเขาหรือเธอที่จะกลายเป็นบุคคลแบบที่คุณจะภาคภูมิใจ ขณะที่คุณ ๆ ของเรากำลังเติบโตขึ้น เมื่อพวกเขาไม่เชื่อฟังเรา เราก็กังเขวใจเพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขา ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ พระเยซูได้ทรงเชิญชวนเราให้มาหาพระองค์ และพระองค์ตรัสว่าถ้าเราเอามือจับคันไถแล้วและหันกลับไปเสีย เราก็กังเขวใจสำหรับอาณาจักรแห่งสวรรค์ พระองค์ตรัสว่าถ้าเรารักครอบครัวของเราหรือหลากหลายสิ่งมากกว่าที่เรารักพระองค์ เราก็กังเขวใจกับพระองค์ พระเยซูไม่ได้อยากให้เราเกลียดชังครอบครัวของเรา แต่ให้รักครอบครัวของเรา พระองค์แค่อยากให้เรารักพระองค์เหนือทุกคนและทุกสิ่งอื่นใดในชีวิตนี้ พระองค์ทรงอยากเป็นที่หนึ่งในทุกสิ่งที่เราทำและเป็นอยู่ พระองค์ตรัสว่า: “เจ้าจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดใจของเจ้า และด้วยสุดจิตของเจ้า ด้วยสุดกำลังของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง” (ลูกา 10:27)

พระเจ้าทรงเป็นความรัก และเมื่อคุณกลายเป็นผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เข้ามาสถิตอยู่ภายในตัวคุณ นี่เป็นสภาพของพระเจ้าที่สถิตอยู่ภายในผู้เชื่อ (2 เปโตร 1:4) พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น พระเยซูตรัสว่าเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงถวายเกียรติพระคริสต์และทำให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านั้นที่พระคริสต์ทรงสอนแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในโลกวันนี้เพื่อถวายเกียรติพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ได้ทรงอยู่ในโลก ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์ ทรงเป็นขึ้นมาอีก เสด็จขึ้นสู่สวรรค์และบัดนี้ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา เมื่อเราทำสิ่งใดที่ไม่ถวายเกียรติพระเจ้า เราก็กังเขวใจให้เกียรติพระองค์ ดังนั้นจงให้ความคิดของคุณจดจ่ออยู่ที่พระเจ้า จงรักษาชีวิตและการงานของคุณให้อยู่ในวงล้อมอันหนึ่งที่จะถวายเกียรติพระเจ้า ไม่ว่าคุณจะทำอะไรก็จงทำตาม “เหตุผลนั้นไม่ว่าพวกท่านจะรับประทาน หรือจะดื่ม หรือพวกท่านจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำสิ่งสารพัดเพื่อเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า” (1 คร 10:31)

ก่อนพระเจ้าทรงช่วยผมให้รอด ผมเคยเป็นคนเกเร คนบาปที่ต่ำช้า พระเจ้าทรงช่วยผมให้รอดแล้ว และทรงยกผมขึ้นมาจากความต่ำช้านั้น ผมคงจะกลับไปอยู่ในความต่ำช้านั้น หรืออยู่ในนรกวันนี้ด้วยซ้ำ หากพระเจ้าไม่ได้ช่วยผมให้รอดเหมือนกับที่พระองค์ทรงช่วยให้รอดแล้ว และถ้าพระองค์ทรงฝากให้ขึ้นอยู่กับผมว่า จะดำเนินชีวิตแบบเปี่ยมชัยชนะหรือไม่ ผมก็คงล้มเหลวไปแล้ว แต่พระองค์ไม่ได้ฝากให้ขึ้นอยู่กับผมและผมว่า

จะดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์หรือไม่ พระเจ้าทรงรักเรามากพอที่จะประทานพระเยซูให้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา และพระเจ้าทรงรักผมเนื่องจากผมเป็นผู้ที่รอดแล้วตอนนี้มากพอ ๆ กับที่พระองค์ได้ทรงรักผมก่อนที่ผมได้รับความรอด นอกจากนี้ พระองค์ทรงห่วงใยเกี่ยวกับความสำเร็จและชัยชนะฝ่ายวิญญาณของผมมากกว่าที่ผมห่วงเสียอีก พระองค์ทรงเห็นสิ่งที่ผมมองไม่เห็น ผมเป็นลูกของพระองค์ และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงห่วงใยผมมากกว่าที่ผมห่วงตัวเอง

เนื่องจากพระเจ้าทรงช่วยผมให้รอดแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงเป็นผู้นำทางประจำวันของผม: “ด้วยว่าทุกคนที่ถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” (รม. 8:14) “แต่พวกท่านไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่ในพระวิญญาณ ถ้าหากว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน บัดนี้ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” (รม. 8:9) “...พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในวิถีเหล่านั้นแห่งความชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” (เพลงสดุดี 23:3) พระองค์ทรงนำผมเข้าสู่วิถีเหล่านั้นแห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเพื่อถวายเกียรติพระองค์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ เกียรติของพระองค์ ไม่ใช่เพื่อเกียรติของผม ดังนั้นเราจึงต้องระวังตัวให้ดี ตื่นตัว และระมัดระวัง พระเจ้าทรงอยากให้เราดเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้าย พระองค์ทรงอยากให้เราไม่ร่วมสามัคคีธรรมกับการงานอันไร้ผลแห่งความมืด พระองค์ทรงอยากให้เราวางร่างกายของเราบนแท่นบูชา เพื่อถวายอวัยวะต่าง ๆ ของเราแต่พระองค์ เพื่อทำสิ่งที่เราทำเพื่อถวายเกียรติพระองค์ เมื่อเราทำทุกสิ่งที่เราทำได้แล้ว พระเจ้าก็ทรงเข้าสานต่อและกระทำการอัศจรรย์

เราไม่สามารถไถ่ตัวเราเองได้ เราไม่สามารถรักษาตัวเราเองไว้ได้เพราะว่าเราไม่แข็งแรงพอ แต่พระเจ้าทรงสามารถ (ข้อ 24) พระองค์ทรงสามารถช่วยให้รอดจนถึงที่สุดทุกคนที่จะยอมมาหาพระองค์ พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาไว้ตลอดชั่ววันนิรันดรทุกคนที่วางใจในพระองค์ ถ้าคุณเป็นลูกคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า คุณก็เชื่อใจได้เลยในฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ได้ทำให้คุณเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้วในฝ่ายวิญญาณและได้นำคุณมาอยู่ในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ที่จะให้ชัยชนะแก่คุณเหนือโลก เนื้อหนัง และพญามาร “ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” (รม. 8:37) จงวางใจและเชื่อฟัง เพราะไม่มีหนทางอื่นที่จะมีความสุขในพระเยซู ความรอดเริ่มต้นเพื่อเราโดยความเชื่อ และชัยชนะมีอยู่ต่อไปเพื่อเราโดยความเชื่อ ความเชื่อคือชัยชนะที่เอาชนะโลก

“...โดยคอยท่าความเมตตาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราจนถึงชีวิตนิรันดร” นี่บอกเราว่าเราไม่ควรรีบเร่งไปเข้าเฝ้าพระเจ้าและบอกพระองค์ให้ประทานแก่เราสิ่งที่จะมาสู่เรา เราเข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าโดยทูลขอพระเมตตา “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5) เราถูกไถ่เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่เปี่ยมพระเมตตา และพระองค์ทรงอนุญาตให้พระเยซูสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อที่เราจะได้เป็นผู้รับพระเมตตาและพระคุณของพระเจ้า พระเมตตาของพระองค์เป็นสิ่งที่อนุญาตให้เรามีชีวิตอยู่จนกระทั่งเราได้ยินข่าวประเสริฐนั้น พระเมตตาของพระองค์เป็นสิ่งที่ได้ช่วยเราให้รอดหลังจากที่เราได้ยินข่าวประเสริฐ ในพระเมตตา

เรามีชัยชนะ ตอนนี้อยู่และในนิรันดรกาล

ผมเชื่อว่ายุคกำลังกล่าวถึงเวลานั้นเมื่อเราจะย้ายเข้าสู่นิรันดรกาล เมื่อจะไม่มีกาลเวลาอีกต่อไป นั่นจะเป็นการเริ่มต้นของยุคสมัยแห่งยุคสมัย เวลานั้นเมื่อชีวิตนิรันดรจะเป็นความเป็นจริง เรามีชีวิตนิรันดรแล้ว ตอนนี้ ถ้าเรารู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเรา แต่มีเวลาหนึ่งที่จะมาเมื่อเราจะไม่ดำเนินชีวิตแบบวันต่อวันอีกต่อไป เพราะว่าจะไม่มีการกลางวันและกลางคืน มีแต่ชั่วโมงนิรันดรกาล

ในข้อ 20 และ 21 ยูดาสให้หลักคำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพแก่เรา-พระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในสามพระภาค: พระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 20), พระบิดาและพระบุตร (ข้อ 21) 2 ยอห์น 9-11 กล่าวว่า: “ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วยอย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้มีส่วนร่วมในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น”

ตามที่ผมกล่าวไว้แล้ว ผมเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในสามพระภาค-พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าคุณขอให้ผมอธิบายเรื่องนั้น ผมก็กล่าวได้แต่เพียงว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกผมให้มาอธิบายพระเจ้า ถ้าผมอธิบายพระเจ้าได้ ผมก็คงเท่าเทียมกับพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ทรงมีขีดจำกัด และผมมีขีดจำกัด มันเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะกล่าวว่าเราไม่ยอมรับสิ่งใดที่เราไม่เข้าใจ เพราะทุกวันแห่งชีวิตของเรา เราก็ออมรับหลายสิ่งที่เราไม่เข้าใจ ผมรู้ว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ทั้งสิ้น ทรงทราบทุกสิ่ง ทรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง และดำรงอยู่ชั่วนิรันดร และพระเจ้าก็เคยกระทำกิจกับผมแบบส่วนตัวมาแล้ว ผมรู้ว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริงและว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในใจของผม

อีกครั้ง ผมไม่เชื่อในพระเจ้าสามองค์ ผมเชื่อจริง ๆ ว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรงรักผมและได้ส่งพระเยซูพระเจ้าพระบุตร เพื่อมาเป็นผู้ปล้ำพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของเรา เมื่อพระเจ้าพระบุตรเสด็จกลับขึ้นไปสู่สวรรค์ พระองค์ก็ส่งพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้มาปรนนิบัติในโลกนี้ พระวิญญาณไม่ทรงมีร่างกายที่เป็นเนื้อหนังและกระดูกเหมือนอย่างที่เราเห็น พระวิญญาณทรงอยู่ในมนุษย์ภายในของผู้เชื่อทุกคนทันทีที่เราได้รับความรอด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จเข้ามาในใจของเรา และพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นตราบไต่ที่เราใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้ พระวิญญาณทรงนำทาง ชี้ทาง สั่งสอน ให้ความสว่างเราในวิถีเหล่านั้นแห่งความชอบธรรม และทรงประทับตราเราจนกว่าจะถึงวันแห่งการไถ่ถอนนั้น ถ้าเราตายไปก่อนการรับขึ้น พระองค์ก็จะทรงทำให้เราเป็นขึ้นจากพวกคนตายเมื่อถึงการรับขึ้นนั้น

เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมาในแม่น้ำจอร์แดน พระบิดาตรัสว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก” (มธ. 3:16,17) พระวิญญาณบริสุทธิ์ในรูปกายของนกเขาตัวหนึ่ง ได้เสด็จลงมาและประทับอยู่บนพระเยซู ดังนั้นเราจึงมีพระเยซูพระบุตร พระบิดา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมไม่มีความยุ่งยากใจกับพระคัมภีร์ของผมเลย เพราะผมรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นที่ผมไม่เข้าใจเป็นของพระเจ้า และสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ทรงเปิดเผยแก่ผมแล้วก็เป็นของผม

ข้อ 22 และ 23: “และต่อบางคนจงแสดงความเห็นอกเห็นใจ โดยรู้ความต่างกัน และคนอื่น ๆ นั้นจง

ช่วยให้รอดด้วยความกลัว โดยอุทิศพวกเขาออกมาจากไฟ โดยเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เประอะเปื้อนโดยเนื้อหนัง”

“และต่อบางคนจงแสดงความเห็นอกเห็นใจ โดยรู้ความต่างกัน” ความปรารถนาอันดับหนึ่งของพระเจ้าพระบิดาคือ การที่เรานำชาวสาร์แห่งชาวประเสริฐไปถึงมนุษย์ทุกคน พระเจ้าไม่ประสงค์ที่ผู้ใดควรพินาศ แต่ที่ทุกคนควรมาถึงการกลับใจใหม่ ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเป็นล้านเท่าจากคุณและผมที่ไปตามท้องถนนและแจกใบปลิวชาวประเสริฐโดยพยายามที่จะชนะจิตวิญญาณสักดวงมาถึงพระคริสต์ มากกว่าที่พระองค์ทรงได้รับเกียรติจากคนกลุ่มหนึ่งที่รวมตัวกันในห้องที่ปิดประตู ที่อ่อนวอนและปวดร้าว โดยแสวงหาประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณบางอย่างที่ล้าลึก เรื่องแสง และทำให้เย็นเยเยือก เปาโลกล่าวไว้ในหนังสือหนึ่งโคริธ์ว่าคนเหล่านี้ที่กำลังแสวงหาประสบการณ์ต่าง ๆ ได้หลงลืมสิ่งหลักนั้นไปแล้ว เขากล่าวว่าถ้าพวกเขาทุกคนกำลังแสวงหาประสบการณ์ต่าง ๆ ร้องเพลงสดุดี พูดเป็นภาษาต่าง ๆ และตะโกนโหวกเหวก (ผมไม่ได้ต่อต้านการโหร้อง หากมันเป็นของแท้) และคนไม่เชื่อคนหนึ่งเดินเข้ามา เขาก็จะไม่ได้รับพร ตรงกันข้าม เขาจะคิดว่าฝูงชนกลุ่มนั้นเสียสติไปแล้ว อย่างไรก็ตาม ชายคนใดที่เป็นพยานและให้การรับรองและเทศนาที่กำลังทำแบบนี้แก่บุคคลผู้หนึ่งที่ต้องการพระเจ้า ส่วนอีกฝ่ายกำลังแสวงหาที่จะสนองความปรารถนาของตัวเอง

ผมเชื่อในการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์และการอธิษฐาน แต่บางคนไปทั่วประเทศ รวมตัวกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ อ่อนวอนพระเจ้าให้แสดงให้พวกเขาเห็นบางสิ่งและอยากให้พระเจ้าทำให้พวกเขาเสียวสันหลังวาบ ทูลขอชีวิตที่ล้าลึกมากกว่านี้จากพระองค์ หากคุณอยากได้ชีวิตที่ล้าลึกมากขึ้น จงอ่านพระคัมภีร์ของคุณและรับเอาสิ่งที่คุณอ่านมาไว้ในชีวิตประจำวันของคุณ จงอธิษฐานในพระวิญญาณ จงเป็นพยานในทุกโอกาสที่คุณมี ยิ่งคุณเป็นพยานและชนะผู้คนมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้ามากเท่าไร ประสบการณ์ของคุณกับองค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะยิ่งลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น

ความต้องการใหญ่หลวงที่สุดสำหรับชั่วโมงนี้คือ การที่ผู้รับใช้ของพระเจ้าขึ้นไปบนธรรมาสันและเทศนาชาวประเสริฐอันเรียบง่ายแห่งความรอด แล้วชาวประเสริฐอันเรียบง่ายแห่งความรอดคืออะไร? มันคือการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เปาโลกล่าวว่าเขาไม่ละอายเรื่องชาวประเสริฐนั้น แต่เขาเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งชาวประเสริฐนั้น ชาวประเสริฐนั้นไม่ใช่การแสวงหาประสบการณ์ต่าง ๆ มันคือการป่าวประกาศข่าวดีที่ว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับบาปของเราไปตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ พระองค์ทรงถูกฝังตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาอีกตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดโดยพระคุณผ่านทางพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ และวันหนึ่งพระองค์จะเสด็จมาอีกทีเพื่อรับเราไปอยู่กับพระองค์ เพื่อที่ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ไหน เราก็จะอยู่ที่นั่นเช่นกัน

พระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย เนื่องจากพระเจ้าทรงฤทธิ์อำนาจสูงสุดและทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น พระองค์จึงทรงรู้จักคน ๆ นั้นที่ปล่อยตัวไปกับความมอธรรมจนถึงขนาดที่เขาทำใจของตัวเองให้แข็งกระด้างจนถึงจุดที่พระวิญญาณจะไม่ทรงฟ่องใจเขามากต่อไป นั่นไม่ได้หมายความว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกจำกัดในฤทธิ์อำนาจของพระองค์ มีบางสิ่งที่พระเจ้าทรงเลือกแล้วว่าจะไม่กระทำ และหนึ่งในสิ่งเหล่านั้นคือการช่วยคนที่ไม่เชื่อให้รอดโดยขัดต่อเจตจำนงของเขา

มีบางคนในโลกนี้ที่เกลียดชังพระเยซู พระเจ้าพระบิดา และคริสเตียนทั้งหลายแบบเหมารวม พวกเขา

ดูเหมือนจะเป็นสัตว์เดรัจฉานที่ขาดปัญญาซึ่งไร้ความรู้สึกหรือความเคารพยำเกรงต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่าย
วิญญาณ

เราควรพยายามเข้าถึงผู้คนทั้งปวงด้วยข่าวประเสริฐ ไม่ว่าสถานะในชีวิตของพวกเขาจะเป็นอะไร
ก็ตาม บัดนี้ ถ้าขณะที่กำลังพยายามเป็นพยานแก่คน ๆ หนึ่ง เขาล้อเลียนหรือเย้ยหยันคุณและไม่ฟังคำพยาน
ของคุณ ก็อย่า “โยนไข่หมักแห่งข่าวประเสริฐของคุณไปตรงหน้าฝูงสุกร” จงพยายามเอาหนังสือหรือใบปลิวข่าว
ประเสริฐสักฉบับให้แก่เขา แต่อย่าบังคับเขาให้รับมันไป เพราะว่าทันทีที่คุณเดินจากไป เขาก็จะโยนมันทิ้งถึง
ขยะ มีบางคนที่จะทำตัวเหมือนสัตว์ในเรื่องที่เกี่ยวกับสิ่งล้ำค่าเหล่านั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระวาระของ
พระเจ้า อย่าสิ้นเปลืองเวลาของคุณไปกับการโต้เถียงพระคัมภีร์กับคนไม่เชื่อหรือคนชอบจับผิด จงปิดฝุนอก
จากเท้าของคุณ และไปหาคนอื่นต่อที่จะยอมรับฟัง เราควรมีความเมตตากรุณาต่อคนทั้งปวงจนถึงจุดที่พวก
เขาพิสูจน์ให้เราเห็นว่าพวกเขาไม่มีความเคารพต่อสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าเลย “ความต่างกัน” ที่ว่าก็คือนี้: อย่า
โยนไข่หมักของคุณไปตรงหน้าฝูงสุกร แต่จงให้ไข่หมักฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นของคุณแก่ใครสักคนที่บ่งบอกแม้เพียง
สักเล็กน้อยว่าพวกเขาเห็นคุณค่าไข่หมักของคุณ จงมีความเมตตากรุณาต่อคนเหล่านั้นที่จะตอบสนองต่อคำ
พยานเรื่องข่าวประเสริฐ

“และคนอื่น ๆ นั้นจงช่วยให้รอดด้วยความกลัว โดยจุดพวกเขาออกมาจากไฟ...” ทั้ง ๆ ที่ผู้คนมีบาป
และความอธรรม เราก็ต้องมีความเมตตากรุณาต่อพวกเขา และด้วยความกลัวเราต้องจุดพวกเขาออกมา
เหมือนดุ้นไฟจากกองไฟ อย่าลืมนะ ถ้าพวกเขา กำลังใกล้ตาย จงนั่งอยู่ข้างเตียงและหวังว่าจะได้รับโอกาสใน
การแบ่งปันข่าวประเสริฐกับพวกเขา ก่อนพวกเขาสิ้นใจ พระเยซูทรงฉวยโจรบนกางเขนคนนั้นมาจุดดุ้นไฟจาก
กองไฟ ไม่มีความสงสัยในหัวของผมเลยว่าสิ่งนั้นที่แต่ต้องใจของโจรคนนั้นคือ ถ้อยคำที่พระเยซูได้ตรัสจาก
กางเขนนั้น ผมเชื่อว่าถ้อยคำที่เขาได้ยินที่นั่นเป็นคำตรัสเดียวเท่านั้นที่เขาเคยได้ยินพระเยซูตรัส พระวาระของ
พระเจ้านั้นว่องไว มันไม่ต้องใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงหรือหนึ่งวันเพื่อทำงานให้เสร็จ พระวาระของพระเจ้านั้นทรง
ฤทธิ์ ใจของคน ๆ หนึ่งอาจแข็งกระด้าง แต่พระวาระของพระเจ้าสามารถเจาะทะลุมันได้ “เพราะว่าพระวาระ
ของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงฤทธิ์านุภาพ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ โดยแทงทะลุจนกระทั่งผ่าจิตและ
วิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก แยกออกจากกัน และเป็นผู้วินิจฉัยบรรดาความคิดและความมุ่งหมาย
แห่งใจ” (ฮบ. 4:12) เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอทรงยกโทษให้พวกเขา” และเมื่อพระองค์ทรงเอย
คำตรัสอื่น ๆ ที่เหลือจากกางเขนนั้น โจรคนนั้นก็ได้ยินคำตรัสเหล่านั้น และพระวาระของพระเจ้าได้นำความ
เชื่อมาให้

“...โดยเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เประอะเปื้อนโดยเนื้อหนัง” เสื้อผ้าที่ว่านี้หมายถึง เสื้อผ้าชั้นใน เสื้อผ้า
ชั้นที่สวมใส่แนบกับผิวหนัง แมทธิว เฮอร์ออกความเห็นเกี่ยวกับพระคำข้อนี้ว่า: “โดยเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่
เประอะเปื้อนโดยเนื้อหนัง โดยรักษาตัวพวกท่านเองให้อยู่ห่างไกลที่สุดจากสิ่งที่ชั่วร้ายหรือดูเหมือนชั่วร้าย” คำ
กล่าวนี้ชวนให้นึกถึงคำสั่งของเปาโลที่ให้แก่เหล่าผู้เชื่อชาวเธสะโลนิกา: “จงเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุก
อย่าง” (1 ธส. 5:22) คริสเตียนไม่ควรมองไปที่สิ่งใด ไปที่ไหน คบกับใครที่จะก่อให้เกิดแนวโน้มที่จะปรารถนา
ความชั่วร้าย ถ้าเราอยากมีชัยชนะ ถ้าเราอยากได้รับบำเหน็จเต็มทีและมีความสุขกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่าย

วิญญาณของเรา เราก็ต้อง “เว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง”

ข้อ 24 และ 25: “บัดนี้แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถคุ้มครองรักษาพวกท่านมิให้ล้มลง และถวายพวกท่านโดยปราศจากตำหนิต่อเบื้องพระพักตร์แห่งสง่าราศีของพระองค์ พร้อมกับความปิติยินดีเหลือล้น ขอสง่าราศี บารมี การครอบครอง และอำนาจจงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่เพียงพระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา ทั้งในปัจจุบันนี้ และตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน”

“บัดนี้แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถ...” ผมชอบคำพูดนี้ ตอนเขียนถึงทิโมธีคนหนุ่ม บุตรชายของเขาในงานรับใช้นั้น เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12) ผมไม่ใช่พวกที่ยอมแพ้แก่โชคชะตา หรือพวกไฮเปอร์แคลวิน ผมไม่เชื่อในการลิขิตล่วงหน้าแบบคลั่งศาสนา กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผมไม่เชื่อว่าบางคนถูกลิขิตล่วงหน้าให้ไปสวรรค์และไม่สามารถไปนรกได้แม้หากว่าพวกเขาอยากจะไปนรกก็ตาม และผมก็ไม่เชื่อด้วยว่าจะมีใครที่อยากไปนรกและใช้เวลาชั่ววินาทีในบึงไฟนั้นจริง ๆ ถึงแม้ว่าหลายคนจะต้องไปที่นั่นก็ตาม เหตุผลที่พวกเขาจะไปที่นั่นก็คือว่า พวกเขาได้ละเลยความรอดและจะตายไปโดยปราศจากพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด

ผมเชื่อในการทรงเลือกตามพระคัมภีร์และการลิขิตล่วงหน้าตามพระคัมภีร์ ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งและทรงฤทธิ์สิทธิ์ขาด พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นผู้ที่ตัดสินใจเลือกได้อย่างอิสระพร้อมกับความคิดและเจตจำนง มนุษย์มีอิสระที่จะรับหรือปฏิเสธความรอด เปาโลกล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์” และยูดาสกล่าวว่า “บัดนี้แต่พระองค์” พระเจ้าทรงเป็น “พระองค์” ที่ว่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและผู้นำทางของผู้เชื่อ

“แล้วพวกเราจะว่าอย่างไรเรื่องสิ่งเหล่านี้ ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้...ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโอบกอบ หรือการถูกคุมขังหรือ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับการเอาไปฆ่า’ ไม่เลย ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ ผู้ได้ทรงรักพวกเรา เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (รม. 8:31,35-39) เปาโลเชื่อมั่นในใจของตน และเขาเขียนมันลงไปตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานมันให้แก่เขาเพื่อที่เราจะได้รับการหนุนใจ

ตามที่กล่าวไว้ใน 2 เปโตร 1:4 ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วมีสภาพของพระเจ้าอยู่ภายใน และสภาพของพระเจ้าที่อยู่ภายในผู้เชื่อก็เป็นใหญ่กว่าผู้ชั่วร้ายนั้นที่อยู่ภายนอก: “...ผู้ที่สถิตอยู่ในพวกท่านก็เป็นใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก” (1 ยอห์น 4:4) สภาพของพระเจ้าที่อยู่ภายในผู้เชื่อหิวโหยและกระหายความชอบธรรม พระเจ้าทรงใส่ใจดวงใหม่ไว้ภายในผู้เชื่อและเราปรารถนาการปกป้องและการทรงนำของพระองค์

“...คัมครองรักษาพวกท่านมิให้ล้มลง...” พระเจ้าทรงสามารถและเต็มพระทัยที่จะป้องกันเรามิให้ล้มลงใบบาป “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:13) ถ้าคุณกำลังใช้ชีวิตแบบพ่ายแพ้ คุณก็โทษใครไม่ได้นอกจากตัวเอง จงวางชีวิตของคุณบนแทนบูชาของพระเจ้าเดี๋ยวนี้ และพระองค์จะประทานชัยชนะและความชื่นบานให้แก่คุณในแบบที่คุณไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย

ตามที่ผมได้กล่าวไปแล้ว ผมไม่ใช่พวกที่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา-คนที่เชื่อว่าอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด และไม่มีสิ่งใดที่เราทำได้เพื่อเปลี่ยนแปลงมัน มันหมายความว่าถ้าคุณถูกลิขิตล่วงหน้าให้ได้รับความรอด คุณก็จะรอด และถ้าคุณไม่ถูกลิขิตเช่นนั้น คุณก็รอดไม่ได้ ผมไม่เชื่อแบบนั้นครับ! ผมเชื่อสิ่งที่พระคัมภีร์บอกเราเกี่ยวกับความรอดและพระคุณของพระเจ้าและฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอด

ในเอเฟซัส 1:4-6 เราอ่านว่า: “...พระองค์ได้ทรงเลือกสรรพวกเราไว้ในพระเยซูคริสต์นั้น ก่อนที่ทรงวางรากฐานของโลก เพื่อพวกเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระองค์ในความรัก โดยได้ทรงกำหนดพวกเราไว้ล่วงหน้าให้มาสู่การรับเอามาเป็นบุตรทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์สำหรับพระองค์เอง ตามชอบพระทัยอันดีแห่งพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อจะเป็นที่สรรเสริญสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งในพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้พวกเราเป็นที่ชอบพระทัยในผู้ทรงเป็นที่รักนั้น” บัดนี้เราถูกยอมรับโดยพระเจ้าพระบิดา “ในผู้ทรงเป็นที่รักนั้น” คือ พระบุตร เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมา พระเจ้าตรัสว่า “นี่คือบุตรที่รักของเรา ซึ่งเราพอใจยิ่งนัก” บณภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับพระเยซูว่า “นี่คือบุตรที่รักของเรา ซึ่งเราพอใจยิ่งนัก เจ้าทั้งหลายจงฟังท่านเถิด”

เรื่องของการทรงเลือก การลิขิตล่วงหน้า การทรงทราบล่วงหน้าและอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าเป็นเรื่องที่อยู่เหนือความเข้าใจและการเข้าใจแบบครอบคลุมเต็มที่ของมนุษย์ มันเป็นไปได้สำหรับผมที่จะเข้าใจอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าอย่างถ่องแท้ แต่ผมเชื่อ ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ ว่าคริสตจักรในฐานะกายหนึ่งได้ถูกเลือกก่อนการวางรากฐานของโลก พระเจ้าได้ทรงเลือกคริสตจักรในฐานะกายหนึ่ง แต่พระองค์มิได้ทรงเลือกบางคนให้รอดและบางคนให้ลงทลาย หากพระองค์ทรงทำเช่นนั้น เราก็คงไม่ได้อ่านในพระวจนะของพระองค์ว่า “เพราะผู้ใดก็ตามที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” และเราคงไม่ได้อ่านว่า

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” เราคงไม่มีข้อพระคำเหล่านี้และข้อพระคำอื่น ๆ ที่กล่าวเช่นนั้นหากพระเจ้าทรงเลือกบางคนให้ต้องใช้เวลาชั่ววินาทีในนรก และบางคนในสวรรค์ คำเชิญชวนของพระเจ้ามีมายัง “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” มีมายังผู้ที่กระหาย พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับบาปของคนทั้งโลก (1 ยอห์น 2:2)

คริสตจักรที่เป็นกายนั้นถูกเลือก และผู้เชื่อแต่ละคนก็ถูกลิขิตล่วงหน้าให้เป็นตามแบบพระฉายของพระบุตรของพระเจ้า “เพราะว่าผู้ที่พระองค์ได้ทรงทราบล่วงหน้าอยู่แล้ว พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้าให้เป็นตามลักษณะพระฉายของพระบุตรของพระองค์ด้วย เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้อง

เป็นอันมาก” (รม. 8:29)

ผมได้กล่าวไปแล้ว แต่มันก็ควรถูกกล่าวซ้ำ ว่าคนทั้งหลายไม่ถูกเลือกให้รอดหรือหลงหาย เราทุกคนเลือกลิขิตนิรันดร์ของเราโดยการรับหรือปฏิเสธพระเยซูคริสต์เจ้า เราในฐานะคริสเตียนถูกทำให้เป็นที่ยอมรับได้ต่อพระเจ้าโดยพระเจ้า เราไม่กลายเป็นที่ยอมรับได้ต่อพระเจ้าผ่านทางกระบวนการของการดำเนินชีวิต พระเจ้าทรงทำส่วนที่เป็นการยอมรับ การทำให้เกิดขึ้น การสร้าง การไถ่ของเราเมื่อเราได้รับความรอด ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นผ่านทางฤทธิ์เดชของพระเจ้า ณ เวลานั้นที่พระองค์ทรงล้างชำระบาปทั้งหลายของเราออกไปด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระเยซูคริสต์: “ในพระองค์นั้น ท่านทั้งหลายก็ได้วางใจเช่นเดียวกัน หลังจากที่พวกท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริง คือข่าวประเสริฐแห่งความรอดของพวกท่าน ในพระองค์นั้น หลังจากที่พวกท่านได้เชื่อแล้วด้วย พวกท่านก็ได้รับการประทับตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นแห่งพระสัญญา ผู้ทรงเป็นคำมัดจำแห่งมรดกของพวกเรา จนกว่าการไถ่ถอนของกรรมสิทธิ์ที่ทรงซื้อไว้แล้วนั้นเพื่อเป็นที่ถวายสรรเสริญแต่สง่าราศีของพระองค์” (อฟ. 1:13,14)

เราได้วางใจในพระคริสต์หลังจากที่เราได้ยินพระวจนะแห่งความจริงนั้น ซึ่งก็คือข่าวประเสริฐแห่งความรอดของเรา เราได้ถูกประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นคำมัดจำของพระเจ้าเกี่ยวกับมรดกของเราจนกว่าจะถึงการไถ่ถอนกรรมสิทธิ์ที่ทรงซื้อไว้แล้วนั้นเพื่อเป็นที่ถวายสรรเสริญแต่สง่าราศีพระองค์ บัดนี้อย่าลืมนวลีที่ว่า “เพื่อเป็นที่ถวายสรรเสริญแต่สง่าราศีพระองค์” พระเจ้าไม่ได้ทรงยอมให้พระเยซูสิ้นพระชนม์บนกางเขนแห่งกลโกธา และพระองค์ไม่ได้ทรงช่วยคุณให้รอด เพียงเพื่อจะกันคุณให้อยู่ไกลจากนรก พระเยซูได้สิ้นพระชนม์เพื่อที่ทุกคนที่ยอมเชื่อบนพระองค์จะสามารถถูกทำให้เป็นที่ยอมรับได้ในผู้ทรงเป็นที่รักนั้นเพื่อเป็นที่ถวายสรรเสริญแต่สง่าราศีของพระเจ้า พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพื่อสง่าราศีของพระองค์เอง เพื่อความชื่นบานของพระองค์ และเพราะเห็นแก่พระองค์เอง พระองค์ทรงมีสิทธิ์ที่จะทำเช่นนั้น เพราะว่าพระองค์ทรงอำนาจสิทธิ์ขาด

ผมคงปฏิเสธที่จะประกาศข่าวประเสริฐอันหนึ่งที่มีฤทธิ์มากพอที่จะทำให้คุณเป็นขึ้นจากตายในฝ่ายวิญญาณ และสร้างใจฝ่ายวิญญาณดวงใหม่ภายในตัวคุณและทำให้คุณเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ในฝ่ายวิญญาณ และจากนั้นก็ปล่อยให้คุณรู้สึกต่าง ๆ ของคุณเอง หาทางของคุณเอง และไปสวรรค์หากคุณแข็งแรง มีปัญญา และตื่นตัวพอที่จะอยู่ต่อบนวิถีที่ถูกต้อนั้น ผมประกาศข่าวประเสริฐอันหนึ่งที่เป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 1:16) ข่าวประเสริฐอันหนึ่งที่เป็นความสว่างของเส้นทางที่ตรงและแคบนั้นที่นำไปสู่สวรรค์ ผมประกาศข่าวประเสริฐอันหนึ่งที่มีฤทธิ์เดชมากพอที่จะทำให้คน ๆ หนึ่งเป็นขึ้นจากตาย เปี่ยมสง่าราศีมากพอที่จะสร้างความกระหายความชอบธรรมให้เกิดขึ้นภายในตัวคน ๆ หนึ่ง และสามารถสนองความหิวและความกระหายของคน ๆ หนึ่งที่รับความรอดแล้วได้

หากคุณเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้นที่ใช้ชีวิตในความวิตกกังวลและความกลัวเกี่ยวกับ “การต้องเกาะไว้ให้แน่นจนถึงที่สุด” ขอให้ผมรับประกันคุณว่าพระเจ้า “ทรงสามารถคุ้มครองรักษาพวกท่านมิให้ล้มลง และถวายพวกท่านโดยปราศจากตำหนิต่อเบื้องพระพักตร์แห่งสง่าราศีของพระองค์ พร้อมกับความปิติยินดีเหลือล้น” เราจะ “ปราศจากตำหนิต่อเบื้องพระพักตร์” ก็เพราะว่าเมื่อถึงตอนนั้นเราจะเหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้า! “ต่อเบื้องพระพักตร์

แห่งสง่าราศีของพระองค์” คือที่ไหน? ผมเชื่อว่ามันคือที่ ๆ พระองค์ทรงอยู่ตอนนี้-ที่ ๆ พระองค์เสด็จไปแล้ว ตอนที่พระองค์ตรัสว่า “เราไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปและจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลายแล้ว เราจะกลับมาอีก และรับท่านทั้งหลายมายังตัวเราเอง เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายก็จะอยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14:2,3)

พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมและจะทรงจัดเตรียมสิ่งใดก็ตามที่คุณต้องการเพื่อจะเอาชนะโลก เนื้อหนัง และพญามาร มีทางหนีอยู่ทางหนึ่ง และพระองค์ทรงรู้จักทางนั้น คุณอาจไม่ไหว แต่พระเจ้าไหวแน่ พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าจะไม่จากเราไปหรือทอดทิ้งเราเลย และ 1 โครินธ์ 10:13 ระบุว่า: “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถ และพระองค์ทรงทำให้คุณสามารถ! พระองค์ทรงทำให้มันเป็นไปได้ที่เราจะหนีพ้นการทดลองเหล่านั้นที่เราเผชิญในชีวิตของเรา เราช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ และเรารักษาตัวเองไว้ไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงช่วยให้รอดจริง ๆ และพระองค์สามารถและจะทรงรักษาเราไว้!

เปโตรเขียนไว้ว่า: “สารากรแต่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ผู้ซึ่งตามพระเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ได้โปรดให้พวกเราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังอันมีชีวิตอยู่ โดยการเป็นขึ้นมาของพระเยซูคริสต์จากความตาย เพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า และปราศจากมลทิน และที่ไม่ร่วงโรย ซึ่งได้ถูกจองไว้ในสวรรค์เพื่อพวกท่าน ผู้ถูกพิทักษ์รักษาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยทางความเชื่อไปสู่ความรอด ซึ่งพร้อมที่จะถูกเปิดเผยในยุคสุดท้าย” (1 เปโตร 1:3-5)

ในการอ้างอิงถึงคำว่า “สามารถ” ตรงนี้ในข้อ 24 ให้เราพิจารณาข้อพระคำอ้างอิงต่อไปนี้กัน:

2 โครินธ์ 9:8: “และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำให้พระคุณทั้งสิ้นบริบูรณ์แก่พวกท่าน เพื่อว่าพวกท่าน ซึ่งมีความพอเพียงในสิ่งทั้งปวงอยู่เสมอ จะบริบูรณ์แก่การงานที่ดีทุกอย่าง” ผมตกหลุมรักพระคำข้อนี้นานมากแล้ว ผมได้พบและท่องจำมันเมื่อหลายปีก่อน “พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถ (ใช่ครับ ขอบคุณพระเจ้า!) ที่จะกระทำให้พระคุณทั้งสิ้นบริบูรณ์แก่พวกท่าน เพื่อว่าพวกท่าน ซึ่งมีความพอเพียงในสิ่งทั้งปวงอยู่เสมอ (นานขนาดไหนครับ? ทุกเวลาเลย) จะบริบูรณ์แก่การงานที่ดีทุกอย่าง” ให้เราดูคำว่า “ทั้งสิ้น ทั้งปวง ทุกอย่าง” ในพระคำข้อนี้: พระคุณทั้งสิ้น, อยู่เสมอ, ความพอเพียงทุกอย่าง, และสิ่งทั้งปวง

คุณเชื่อพระคัมภีร์ใหม่ครับ? ถ้าคุณเชื่อพระคัมภีร์ คุณก็เชื่อยอห์น 3:16 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานพระคำข้อนั้นให้แก่ยอห์นในข่าวประเสริฐของยอห์น และพระคำข้อนั้นให้แก่เปาโลใน 2 โครินธ์ ถ้าคุณเป็นคริสเตียนและกำลังใช้ชีวิตแบบพ่ายแพ้ มันก็เป็นความผิดของคุณและไม่ใช่ของคนอื่นเลย ถ้าคุณไม่มีความสุขในองค์พระผู้เป็นเจ้า มันก็เป็นความผิดของคุณ ไม่ใช่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ใน 2 โครินธ์ 12:7-9 เปาโลกล่าวว่าเขามีหนามอันหนึ่งในเนื้อหนังของเขา ทูดของซาตาน ที่ถูกใช้เพื่อทุบตีเขา พระเจ้าทรงรับประกันเปาโลว่า ถึงแม้ว่าพระองค์จะไม่เอาหนามนั้นออกไป พระองค์จะประทานพระคุณที่เปาโลต้องการให้แก่เปาโลเพื่อจะอยู่กับหนามนั้น ความแข็งแกร่งของพระเจ้าถูกทำให้สมบูรณ์แบบในชีวิตของเราเมื่อเรามาถึงจุดที่

เรารู้ตัวว่าเราอ่อนแอแค่ไหน เมื่อเรามาถึงจุดที่เราพึ่งพาพลังกำลังของพระเจ้าและไม่ใช่ของเราเอง เราก็จะเริ่มมีสันติสุขและความชื่นบานอันสมบูรณ์แบบในองค์พระผู้เป็นเจ้า

มันเป็นที่ขอบพระทัยและน่าชื่นบานต่อพระเจ้ายิ่งนักเมื่อลูก ๆ ของพระองค์พึ่งพาพระองค์ ไว้วางใจพระองค์ นับนอบต่อพระองค์และยอมให้พระองค์ตอบสนองความต้องการของพวกเขาและนำพาวิถีทางของพวกเขา พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราทำสิ่งที่เราทำได้เพื่อตัวเราเอง ผมรู้ว่าพระเจ้าทรงสามารถที่จะเลี้ยงดูผมได้ แต่ถ้าผมนั่งลงและกอดอก โดยไม่ทำอะไรเลย และคาดหวังให้พระเจ้าเลี้ยงดูผม ผมรับประกันคุณเลยว่าผมจะหิวโหยจนตาย ในทางกลับกัน ถ้าผมประกาศข่าวประเสริฐและยังคงเชื่อตรงต่อการทรงเรียกของพระเจ้าที่มีต่อชีวิตของผม พระเจ้าก็จะทรงเลี้ยงดูผม พระองค์ทรงเลี้ยงดูมากกว่า 38 ปีแล้ว พระองค์ทรงเลี้ยงดูครอบครัวของผมกับผม ให้เสื้อผ้าเราสวมใส่ ประทานบ้านให้เราอยู่อาศัยและรถยนต์ให้เราขับ พระเจ้าได้ประทานทุกสิ่งที่มีให้แก่ผม และจะต้องทำเช่นนั้นไปตลอดชีวิตที่เหลือของผม เนื่องจากผมไม่สามารถจัดการประชุมฟื้นฟูต่าง ๆ ได้อีกต่อไปแล้วเพราะสุขภาพของผม

ก่อนอาดัมได้ถูกสร้างขึ้น พระเจ้าทรงทราบอยู่แล้วว่าพระองค์จะทำอะไรเพื่อช่วยเขาให้รอด ในความครบบริบูรณ์ของเวลา พระเจ้าได้ทรงจัดหาความรอดให้สำหรับมนุษยชาติ พระเจ้าทรงทราบอยู่แล้วว่าพระองค์จะทำอะไรเพื่อรักษาไว้ ถนอมไว้ และช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากบาปและโทษของบาป จากเรื่องนี้เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงมีพระคุณเพียงพออยู่เสมอ ภายใต้ทุกสภาพการณ์ ที่จะดูแลลูกทุกคนของพระองค์ไปจนกว่าพวกเขาทุกคนถึงบ้านปลอดภัยในสวรรค์ นั่นเป็นเรื่องแสนวิเศษมิใช่หรือครับ?

อีกข้ออ้างอิงหนึ่งที่เชื่อมโยงกับคำว่า “สามารถ” คือเอเฟซัส 3:20,21: “บัดนี้ แต่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถกระทำอย่างบริบูรณ์มากยิ่งขึ้นกว่าที่พวกเราจะทูลขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่กระทำกิจอยู่ในพวกเรา ขอให้สง่าราศีจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักร โดยพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุ สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน” ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะทำมากยิ่งขึ้นกว่าทุกสิ่งที่เราจะขอหรือคิดได้ ผมอยากรับประกันคุณว่าผมไม่เคยสอนเลยว่าพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดและให้เรานั่งสบาย ๆ และบอกเราให้ทำและใช้ชีวิตตามใจชอบ และพระองค์จะทรงดูแลเรา ผมไม่เชื่อแบบนั้นเลย! พระเจ้าทรงไถ่เรา และการไถ่ที่อยู่ในพระเจ้าก็ทำให้เราเป็นกรรมสิทธิ์ที่ถูกซื้อแล้วของพระองค์ เป็นที่ยอมรับ “ในพระองค์ผู้ทรงเป็นที่รักนั้น” พระองค์ทรงนำพาเราและทำให้เราเป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงสร้างใจใหม่และวิญญาณใหม่ไว้ภายในตัวเรา สิ่งต่าง ๆ ของชีวิตล้วนออกมาจากใจ วิญญาณเป็นส่วนนั้นของมนุษย์ที่ทำการคิดและการวางแผน ผมมีความคิดและแผนการที่แตกต่างไปจากที่ผมเคยมีก่อนที่พระเจ้าทรงช่วยผมให้รอดแล้ว

ผมไม่เคยทูลขอเงินหนึ่งล้านดอลลาร์จากพระเจ้า แต่ผมทูลขอพระองค์ให้จัดหาสิ่งที่ผมต้องการ ผมทูลขอพระเจ้าอยู่เสมอตลอดหลายปีให้ตอบสนองความต้องการของงานรับใช้นี้ ผมได้เริ่มต้นกับสถานีวิทยุเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง จากนั้นเราก็เพิ่มจำนวนสถานีเข้ากับพันธกิจวิทยุตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดประตูเหล่านั้น หนังสือเล่มเล็กเพื่อชนะจิตวิญญาณฉบับแรกที่เราก่อพิมพ์มีขนาดเล็กมาก ๆ และการตีพิมพ์ครั้งแรกนั้นก็เพียงหนึ่งพันฉบับของหนังสือเล่มเล็กเหล่านั้น วันนั้นเราก่อพิมพ์หนังสือเล่มเล็กและใบปลิวเพื่อชนะจิตวิญญาณเป็นจำนวนหลายพันฉบับ สิ่งที่ผมกำลังพยายามที่จะกล่าวก็คือว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถ เมื่อเราไว้วางใจ

และเชื่อฟัง ที่จะทรงกระทำ “มากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งสารพัดที่เราจะทูลขอหรือคิดได้” เมื่อเรายอมจำนนต่อการทรงนำของพระองค์ เราก็จะไม่ขอสิ่งต่าง ๆ ที่โง่เขลา แต่ถ้าเราทูลขอพระเจ้าให้กระทำการต่าง ๆ ที่ถวายเกียรติแด่พระองค์และอยู่ในน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงกระทำเพื่อสง่าราศีของพระองค์

นี่เป็นอีกข้อพระคำอ้างอิงที่กล่าวถึงคำว่า “สามารถ”: “ด้วยว่าความเป็นพลเมืองของพวกเรานั้นอยู่ในสวรรค์ ซึ่งจากที่นั่นพวกเรากำลังรอคอยพระผู้ช่วยให้รอดด้วย คือพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ (พระเยซู) ผู้จะทรงเปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของพวกเรา เพื่อให้ร่างกายนั้นมีลักษณะเหมือนอย่างพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ตามฤทธานุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์เอง” (ฟป. 3:20,21) ตรงนี้เปาโลกำลังพูดถึงการที่พระคริสต์จะทรงเปลี่ยนแปลง “ร่างกายอันต่ำต้อย” ของเขาเองและทำให้มัน “มีลักษณะเหมือนอย่างพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ (ของพระคริสต์)” เนื้อหนังอย่างดีที่สุดก็ต่ำช้าและเน่าเปื่อยได้ พระเจ้าทรงหมดหวังกับเนื้อหนังแล้วในสวนเอเดนนั้น และวันหนึ่งพระองค์จะทรงแทนที่ (ไม่ใช่ซ่อมแซม) เนื้อหนังนั้นด้วยร่างกายใหม่ที่จะเป็นเหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์เอง

ความรอดเริ่มต้นใน คงอยู่ต่อไปใน และถึงจุดสุดยอดในพระเจ้า ผมหมายความว่า การไถ่ถอนของวิญญาณเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากไม่มีพระองค์ ก็ไม่มีการไถ่เลย พระโลหิตของพระคริสต์ที่ชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้นไม่หยุดที่การไถ่ โดยทางพระโลหิตที่หลังรินนั้น พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะประทานร่างกายใหม่แก่เราได้: “พวกท่านที่รัก บัดนี้พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าพวกเราจะเป็นอย่างไร แต่พวกเราทราบว่เมื่อพระองค์จะทรงปรากฏนั้น พวกเราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าพวกเราจะเห็นพระองค์เหมือนอย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” (1 ยอห์น 3:2)

คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ ไม่ใช่แค่มีตัวตนและวิตกกังวล มีบางคนที่ไม่มีความสุขเลยกับการมีชีวิตอยู่ในฝ่ายร่างกาย พวกเขาว่าวุ่นใจอยู่ตลอด หงุดหงิดและกังวลเกี่ยวกับการจ่ายใบแจ้งหนี้ต่าง ๆ ของตน เกี่ยวกับความล้มเหลวของพืชผลของตน หรือกลัวว่าตนจะตกงาน หรือรถยนต์ของพวกเขาจะเสีย หรือพวกเขาจะเจ็บป่วย หรือพวกเขาจะต้องเข้าไปนอนในโรงพยาบาล คนบางคนมีสุขภาพร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงและมีความเจริญรุ่งเรืองระดับหนึ่ง แต่พวกเขาไม่มีความสุขกับสิ่งเหล่านี้เพราะว่าพวกเขาว่าวุ่นใจอยู่ตลอดและวิตกกังวลเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่จะสูญเสียสิ่งที่ตนมี

นี่เป็นจริงเช่นกันในชีวิตฝ่ายวิญญาณ มีผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วหลายคนที่ไม่ได้ศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ของตนและไม่ได้ทูลขอพระเจ้าที่จะประทานความสว่างให้แก่พวกเขาจากพระวจนะของพระองค์ และเพราะว่าพวกเขาได้พึ่งพาใครคนอื่นให้สอนพวกเขาและไม่ได้ค้นดูข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ เพื่อดูว่าสิ่งที่พวกเขากำลังถูกสอนนั้นเป็นความจริงหรือไม่ พวกเขาจึงไม่มีความสุขกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตน พวกเขาว่าวุ่น วิตก และหงุดหงิดเสมอเกี่ยวกับบางสิ่งเพราะว่าพวกเขากำลังใช้ชีวิตโดยการมองเห็น ไม่ใช่ด้วยความเชื่อ เราจะต้องดำเนินโดยความเชื่อ ไม่ใช่การมองเห็น และ “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาด้วยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23) ถ้าเราในฐานะคริสเตียนวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา เราก็กำลังทำบาปต่อพระเจ้า พระเจ้าอยากให้เราเอาใจใส่ ตื่นตัว ระแวงระวัง และรับใช้ในฐานะทหารที่ติดหนึ่ของพระเยซูคริสต์ พระองค์ไม่อยากจะให้เราวิตกกังวล พระองค์อยากให้เราไว้วางใจพระองค์: “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และ

ความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน” (มธ. 6:33)

คราวนี้ให้เราดูถ้อยคำเหล่านี้ของเปาโลที่กล่าวแก่ทิโมธี: “เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์สิ่งเหล่านี้เช่นกัน แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น จงยึดถือรูปแบบแห่งบรรดาถ้อยคำอันถูกต้องไว้ให้มั่น ซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าแล้ว ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” (2 ทธ. 1:12,13) กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกล่าวถึงกล่าวว่า: “ข้าพเจ้าไม่ผิดหวัง แม้จะเกิดเรื่องทั้งหมดนั้นกับข้าพเจ้า และถึงแม้ข้าพเจ้าต้องถูกปรับโทษถึงตายเพราะการประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ (พระเยซู) ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้นได้ พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถ และพระองค์จะทรงรักษาไว้ พระองค์จะทรงถวายผู้เชื่อทุกคนแบบไร้ตำหนิต่อพระพักตร์พระบิดาในวันนั้นเมื่อเรายืนอยู่หน้าต่อหน้ากับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งผู้ทรงพิพากษาในความชอบธรรม ทิโมธีเอ๋ย จงสัตย์ซื่อ และจงเทศนาพระวจนะนั้นตามที่ข้าพเจ้าได้เทศนามัน”

เปาโลรู้ว่าทำไมเขาถึงกำลังทนทุกข์และเขามีความเชื่อในผู้ใด เมื่อเรามาถึงจุดที่เราพักสงบในองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของใจในพระองค์ เราก็จะเห็นว่าไม่มีความจำเป็นต้องว่าวุ่นเลย “และพวกเราทราบว่า ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (รม. 8:28) สิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดขึ้นกับเราก็เกิดขึ้นเพราะพระองค์กำลังปั้นแต่งเราให้เป็นลักษณะที่เหมาะสมสำหรับการใช้งานของผู้เป็นนาย สิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เราสู้ทนหรือทนทุกข์ในชีวิตนี้ก็เกินไปเพื่อผลดีของเราและเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ตราบใดที่เราไว้วางใจพระเยซูและให้สายตาของเราจับจ้องอยู่ที่พระองค์ ก็ไม่มีสิ่งใดที่จะเกิดขึ้นกับเราได้โดยที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาต

ในคำอธิษฐานอ้อนวอนเผื่อของพระองค์ พระเยซูทรงอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่อยู่กับพระองค์ในตอนนั้น และจากนั้นพระองค์ตรัสว่า “และข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งจะเชื่อบนข้าพระองค์โดยทางถ้อยคำของพวกเขาด้วย เพื่อพวกเขาทุกคนจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างที่เราเชื่อคือพระบิดาทรงอยู่ในข้าพระองค์ และข้าพระองค์อยู่ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในเราทั้งสอง เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาแล้ว” (ยอห์น 17:20,21) ดังนั้นพระเยซูจึงทรงอธิษฐานเผื่อคุณและผมและเผื่อผู้เชื่อทุกคน ดังนั้นเราจึงมีความมั่นใจแบบเดียวกับที่เปาโลมีในพระเจ้าได้

คุณเคยมอบวิญญาณและใจของคุณ สามีหรือภรรยาของคุณ ลูก ๆ ของคุณ งานของคุณ เงินของคุณ ทุกสิ่งให้พระเยซูดูแลและรักษาไว้ไหมครับ? เปาโลกล่าวว่า: “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายร่างกายของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน และอย่าทำเหมือนกับชาวโลกนี้ แต่พวกท่านจงถูกเปลี่ยนแปลงโดยการฟื้นฟูใหม่แห่งจิตใจของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้พิสูจน์ว่าอะไรเป็นน้ำพระทัยนั้นของพระเจ้าที่ดีและเป็นที่ยอมรับ และสมบูรณ์แบบ” (รม. 12:1,2) ถ้าคุณมอบทุกสิ่งที่คุณมี

และเป็นแล้ว คุณก็ไม่ต้องว่าอุ่นใจ คุณไม่มีอะไรให้ว่าอุ่นใจเลย เพราะว่าทุกสิ่งที่คุณมอบไว้กับพระเยซูนั้น
ปลอดภัย

ผมกำลังพยายามที่จะเป็นทหารที่ดี ผู้รับใช้ที่ดี ซึ่งชนะจิตวิญญาณทั้งหลายและถวายเกียรติแด่พระเจ้า
ผมกำลังอธิษฐานขอที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงแสดงให้ผมเห็นว่าผมจะทำเพิ่มขึ้น ให้มากขึ้น และดำเนินชีวิต
มากขึ้นได้ทีไหนในแบบที่จะถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระนามของพระองค์ ถ้าคุณกำลังว่าอุ่นและวิตกกังวล
อยู่ คุณก็กำลังทำบาป เพราะพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งเรามอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้นได้

บางทีคุณอาจกำลังเผชิญการทดลองที่เลวร้ายให้ทำบาป แต่จงจำสิ่งนี้ไว้: คุณไม่เคยมีการทดลองที่
รุนแรงมากกว่าที่พระเยซูเคยมี มันไม่ต่างว่าคุณเผชิญการทดลองได้อยู่ พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถและจะทรง
ทำให้มีทางหนีผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์: “เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือน
อย่างพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิตเปี่ยมด้วยพระเมตตาและความ
สัตย์ซื่อในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เพื่อกระทำให้เกิดการคืนดีกันเพราะเหตุบาปทั้งหลายของ
ประชาชน ด้วยว่าในการที่พระองค์เองได้ทรงทนทุกข์ยากในการถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถที่จะ
ช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ถูกทดลองได้” (ฮบ. 2:17,18) พระคริสต์เคยถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างเรา แต่
พระองค์ก็ไม่ได้ทำบาป (ฮบ. 4:15)

ในฮีบรู 7:24,25 เราพบว่า: “แต่มนุษย์ผู้นี้ เพราะเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ จึงมีตำแหน่งปุโรหิต
ที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้น พระองค์จึงทรงสามารถเช่นกันที่จะช่วยคนทั้งปวงที่เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทาง
พระองค์นั้นให้ได้รับความรอดเป็นนิรันดร์ โดยเห็นว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อวิงวอนให้คนเหล่านั้น”
พระคำข้อนี้ลงลึกมากกว่าที่พวกเราส่วนใหญ่ตระหนัก มันชี้ให้เห็นว่าพระเยซูทรงฤทธิ์สามารถที่จะพาเราเข้า
ประตูแห่งพระนิเวศของพระบิดาอย่างปลอดภัย ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม เมื่อปุโรหิตคนหนึ่งตาย อีกคนก็
เข้าแทนที่เขา อย่างไรก็ตาม พระคริสต์ทรงมีตำแหน่งปุโรหิตที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ พระองค์ได้เสด็จเข้ามาใน
โลกนี้ในฐานะศาสดาพยากรณ์ ปุโรหิต และพระผู้ช่วยให้รอด และวันหนึ่งพระองค์จะเสด็จกลับมาในฐานะ
กษัตริย์ พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกในฐานะพระเมษโปดกของพระเจ้าเพื่อหลั่งรินพระโลหิตของพระองค์
สำหรับการยกโทษบาป พระองค์ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อไถ่เรา และพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์
เพื่อช่วยเราให้รอดและเพื่อทำการอธิษฐานวิงวอนเพื่อเรา

ตอนนั้นผมต้องการผู้ไถ่คนหนึ่ง-พระเยซู แต่ผมก็ต้องการมากกว่าผู้ไถ่คนหนึ่ง ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงไถ่ผมและทิ้งไว้ให้ฉันอยู่กับผมว่าจะไปสวรรค์เองได้ไหม ผมก็คงกลับไปอยู่ในอ้อมมือของซาตานและบาป
พระเจ้าไม่เพียงไถ่ผมแล้วเท่านั้น แต่พระเยซูได้กลายเป็นมหาปุโรหิตของผมแล้ว พระองค์ทรงพระชนม์อยู่
เสมอไปเพื่อทำการวิงวอนเพื่อผู้เชื่อ พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาไว้ นำพา ปกป้อง และนำเสนอเรา
แบบไร้ตำหนิเมื่อเรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า

พระองค์ไม่เพียงทรงฤทธิ์สามารถที่จะไถ่เราและล้างบาปของเราออกไป พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่
จะจัดการเรื่องบาปทั้งหลายที่อาจถูกกระทำโดยผู้เชื่อหลังจากที่เขารับความรอดแล้ว ยอห์นเขียนไว้ว่า: “ลูก
เล็ก ๆ ทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะไม่ทำบาป และถ้าผู้หนึ่งผู้

ใดทำบาป พวกเราก็มีผู้ที่เสนอความแทนสติอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ปล้ำพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ใช่เพราะพวกเราคนเดียว แต่เพราะบาปทั้งหลายของโลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:1,2)

พระเยซูทรงเป็นองค์ผู้ชอบธรรมหนึ่งเดียวนั้น เมื่อคุณอยู่ในพระเยซูและพระเยซูทรงอยู่ในคุณ พระเจ้าก็ทรงเห็นความชอบธรรมของพระเยซูในคุณ พระเจ้าทรงเห็นพระโลหิตที่ชำระล้างให้สะอาดนั้น ความบริสุทธิ์นั้น ความไร้มลทินนั้นของพระคริสต์ ความชอบธรรมทั้งสิ้นของเราเป็นเหมือนผ้าสีขาวสกปรก ๆ ในสายพระเนตรของพระเจ้า (อิสยาห์ 64:6) หนทางเดียวที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้คือ การอยู่ในพระคริสต์ พระเยซูทรงฤทธิ์สามารถที่จะไถ่และช่วยให้รอด รักษาไว้ นำพา ปกป้อง และถวายแด่พระบิดา-และวันหนึ่งพระองค์จะทรงถวาย “ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์” คือเคล็ดลับ ในวิวรณ์ 1:18 พระเยซูตรัสแก่ยอห์นว่า “เราเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ และได้ตายแล้ว และตูเกิด เราก็ยังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน และถือลูกกุญแจแห่งเหล่านั้นแห่งนรกและแห่งความตาย” ความตายจะไม่มีทางได้แต่ต้องพระเยซูอีกเลย พระองค์เคยสิ้นพระชนม์ และพวกเขาวางพระองค์ในอุโมงค์ฝังศพ แต่ขอถวายเกียรติแด่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาอีกในวันที่สาม!

พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่ผู้คน และพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เพื่อช่วยผู้คนให้รอดวันต่อวัน วันแล้ววันเล่าพระคริสต์ทรงช่วยผมให้รอดจากหลุมพรางของพญามาร จากการทดลองเหล่านั้นที่อาจนำให้ผมหลงเงินไป จากสิ่งและผู้คนเหล่านั้นทั้งหมดที่พญามารโยนมาตรงกลางระหว่างพระเจ้ากับผม “แล้วยิ่งกว่านั้นบัดนี้เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ พวกเราจะรอดจากพระพิโรธโดยทางพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่พวกเรายังเป็นศัตรูกัน พวกเราได้ถูกทำให้กลับคืนดีกันกับพระเจ้าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อได้ถูกทำให้กลับคืนดีแล้ว พวกเราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์” (รม. 5:9,10) ทันทันที่เราเชื่อ เราก็ถูกนับว่าชอบธรรมและถูกไถ่แล้ว แต่เราถูกช่วยให้รอดทุกชั่วขณะจากความกริ้วโกรธ หลุมพราง และการทดลองที่อาจขโมยคำพยานของเราไปและฆ่าอิทธิพลของเราเพื่อพระคริสต์และความเชื่อแบบคริสเตียน พระคริสต์ “ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์” เพื่อทำการวิงวอนเพื่อเรา พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยให้รอดได้จนถึงที่สุด

“สามารถ” อันสุดทายที่เราจะดูกันอยู่ในยากอบ 4:12: “มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ ท่านเป็นผู้ใดเล่าที่ตัดสินผู้อื่น” ผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติองค์เดียวนั้นคือพระเจ้า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยให้รอดและที่จะทำลายได้ ไม่ว่าคุณจะเคยได้ยินหรือเชื่ออะไรก็ตาม พระเจ้าองค์นั้นผู้ทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยให้รอดจนถึงที่สุดได้ก็ทรงฤทธิ์สามารถที่จะทำลายจนถึงที่สุดได้เช่นกัน พระเจ้าองค์นั้นผู้จะทรงช่วยทุกคนที่มาหาพระองค์โดยทางพระเยซูเจ้าให้รอดก็จะทรงทำลายทุกคนที่ปฏิเสธที่จะมาหาพระองค์ จงถามตัวเองว่าคุณมาหาพระเจ้าโดยทางพระเยซูแล้วหรือยัง และคุณทำแบบนั้นไปเมื่อไหร่? คุณถูกไถ่แล้ว หรือคุณเป็นแค่คนเคร่งศาสนา? คุณถูกล้างชำระในพระโลหิตของพระเยซูโดยพระคุณของพระเจ้า หรือคุณเป็นแค่สมาชิกคริสตจักรคนหนึ่ง?

พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรักและความเมตตาอย่างแน่นอน

ฉันใด พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระพิโรธ เป็น “เพลิงที่เผาผลาญ” เช่นกัน (ฮีบรู 12:29) “คนชั่วจะถูก
หันเข้าไปในนรก และประชาชาติทั้งมวลที่ลืมนพระเจ้า” (เพลงสดุดี 9:17) ทุกวันและทุกชั่วขณะ คนเหล่านั้นที่
ไม่ยอมรับว่ามีนรกกำลังเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ มีผู้คน ผู้รับใช้ และศาสนาทั้งหลายที่ไม่ยอมรับว่ามีนรก แต่มัน
ไม่สำคัญเลยว่ามนุษย์พูดอะไรเกี่ยวกับมัน เทศนาอะไรเกี่ยวกับมัน หรือเขียนอะไรเกี่ยวกับมัน พระคัมภีร์สอน
ว่ามีนรกอยู่จริง ๆ คุณทราบจนหมดข้อสงสัยหรือไม่ว่าคุณถูกไถ่แล้ว?

ยูดาสปิดท้ายหนังสือเล่มนี้โดยกล่าวว่า “ขอสง่าราศี บารมี การครอบครอง และอำนาจจงมีแต่
พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่เพียงพระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา ทั้งในปัจจุบันนี้ และตลอดไป
เป็นนิรันดร์ เอเมน” ดร. เอ ซี เกเบเลน (Dr. A.C. Gaebelien) ซึ่งใน Annotated Bible ฉบับเก่าแก่ซึ่งเลิกตี
พิมพ์ไปแล้ว ออกความเห็นเกี่ยวกับพระคำสองข้อสุดท้ายนี้ว่า: “จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วยคำขอพระ
เกียรติอันไพเราะ! ผู้คนของพระองค์เองกำลังถูกเก็บรักษาไว้ในวันชั่วร้ายเหล่านี้ที่ยุคสมัยนี้สิ้นสุดลง พวกเขา
เป็นผู้ที่ถูกถนอมรักษาในพระเยซูคริสต์โดยถูกรักษาไว้เพื่อพระองค์ และขณะที่เรารอคอยพระองค์อยู่ พระองค์
ก็ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาเราให้พ้น ไม่เพียงจากการลืมน แต่จากการสะดุดด้วย และจากนั้นวันนั้นก็มาถึงเมื่อ
พระองค์จะทรงถวายคนของพระองค์เอง ผู้คนอันเป็นที่รักของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงซื้อโดยพระโลหิต
ประเสริฐของพระองค์เอง พระองค์จะทรงนำเสนอพวกเขาแบบไร้ตำหนิต่อเบื้องพระพักตร์แห่งสง่าราศีของ
พระองค์พร้อมกับความชื่นบานยิ่งนัก” และผมขอกล่าวว่า “เอเมน!”